CARAGH O'BRIEN

Răsare steaua polară

ALCRIS

Pentru Nancy R. E. O'Brien

Capitolul 1

Amy își rezemă brațele de balustrada balconului și-și scoase picioarele torturate din pantofii cu tocuri-cui, aproape dorindu-și să-i fi putut arunca în lac.

– O, ce n-aș da pentru niște cizme de teren, murmură ea.

Prin ușile deschise în spate, le auzi pe celelalte domnișoare de onoare râzând de o glumă a Brianei, iar sunetul melodios al râsetelor lor o făcu să zâmbească, oricât de rău o dureau picioarele.

În fața ei, apele perlate ale Lacului Eloise din Darwin, Montana, se întindeau în valea adâncă dintre munți, sfârșindu-se cu treapta albă a unui ghețat îndepărtat. Pe cer pluteau suspendați trei nori, ca și cum un pictor ar fi aruncat acolo niște ghemotoace uriașe de vată, ca să vadă cum arătau umbrele lor pe versanții muntoși. Într-una din umbre, Château Lake Eloise decora țărmul nordic al lacului, un elegant hotel de modă veche, din piatră, cu multe balcoane ca al ei și o terasă întinsă dedesubt. Peste o oră, avea să se oficieze nunta, în sala de bal ce se deschidea pe aceeași terasă, iar angajații hotelului aranjau deja scaunele. Amy inspiră aerul răcoros de mai, încercând să absoarbă frumusețea și vraja dimineții, când izbucni un nou val de râsete.

Se întoarse, atentă să nu-și agațe ciorapii de nylon, și privi în salon, unde mireasa și celelalte trei domnișoare de onoare încercau să potrivească sutienul fără bretele al Brianei sub rochia de nuntă. Se auzi o bătaie în ușă, iar Briana, cu o mutră înțepată, își acoperi pieptul cu brațele încrucișate.

Din ușă ciripi o femeie:

– A venit fotograful!

Tinerele râseră din nou.

– Trimite-l de-aici!

– Adu-l încoace!

Briana țipă ascuțit.

Zâmbind, Amy se retrase puțin mai încolo pe balcon, în afara vederii. Nu se ascundea efectiv. Avea să intre imediat ce aveau nevoie de ea, dar acum n-ar fi făcut decât să le deranjeze. În plus, toată dimineața avusese parte numai de machiaj, lenjerie de nylon și o rochie care i se multa atât de strâns pe sâni și talie încât ar fi putut să jure că-i dezvăluia toate contururile trupului. Celelalte femei nu făceau caz. Dimpotrivă, se vedea limpede că transformarea le încânta, dansând încoace și-ncolo prin fața oglinzii mari și gratificându-se cu complimente. Amy fusese declarată deja fermecătoare, dată dracului și tubulară. Ca un tsunami în toată regula, după părerea ei.

De dragul Brianei, Amy accepta să se supună acestei înfățișări ultra-feminine. Dar se simțea ca o impostoare, cu rimelul, fondul de ten și rujul asortat cu al celorlalte domnișoare de onoare. O coafeză îi aranjase părul blond, adunându-l în creștet, adăugând perle false și pulverizând fixativ până ajunsese să pară că avea o cască pe cap, când într-o asemenea dimineață și într-un asemenea loc Amy jinduia să nu facă altceva decât să umble pe coclauri. Sau, și mai bine... Scrută lacul în lung, spre locul unde un canotor singuratic lopăta agil spre Château.

– Ce mult mi-ar plăcea în acea canoe, spuse ea, cu invidie.

Îl privi pe canotor, la început într-o doară, apoi cu mai mult

interes, în timp ce trecea lin cu barca peste apă. În primele momente, crezu că se grăbea de plăcere, dar pe măsură ce siajul ambarcațiunii se prelungea tot mai mult în urma lui, iar brațele continuau să penduleze în același ritm constant, tăind cu putere valurile, trupul ei se încordă într-o stranie tensiune, străbătându-l un fior de energie. Știa perfect de bine câtă forță era necesară pentru a vâsli cu o asemenea viteză.

Omul lopăta cu puterea unui vâslaș înfruntând torenți și bușteni, nu ca pe suprafața senină a unui lac liniștit. Era fie posedat, își spuse ea, fie un maniac al exercițiului fizic. Vâslea sprijinit într-un genunchi la pupa, astfel că prova bărcii ieșea puțin din apă, și își ridicase mânecile până la coate, dezvăluindu-și antebrațele goale, de aceeași culoare cu lemnul lopeții. Instinctiv, Amy și frecă degetele de palme, pipăindu-și bătăturile. Omul își muta pagaia de la babord la tribord, sincronizându-și mișcările cu o grație fluidă, fără a rata nici un moment.

Era încă departe pe lac, dar într-un minut avea să ajungă chiar sub Château. Amy era curioasă să vadă cum arăta de aproape, dar calculă, după unghiul de deplasare, că n-avea să-l poată vedea, o dată ce ajunga la debacaderul centrului de închirieri. Se aplecă și mai mult peste balustrada balconului, mijind ochii.

Chiar în acel moment, norul de deasupra castelului se îndepărtă, iar umbra trecu vizibil peste lac, urcând muntele, înainte de a dispărea. Amy clipi din ochi sub asaltul luminii, ridicând o mână ca să se apere. Când coborî din nou privirea spre vâslaș, lacul strălucea aproape dureros de puternic, orbind-o cu sclipirile sale de lumină reflectată, care conturau barca, prin contrast, ca pe o siluetă aproape neagră. Chiar sub balcon, canotorul se opri din vâslit, cu pagaia rezemată de genunchi, lăsând canoea să alunece fără zgomot pe apa scânteietoare.

Lui Amy i se opri respirația, sub impactul magnetismului ce emana dinspre acel om. Îi vedea pieptul dilatându-se în ritmul respirației rapide, distingea stropii de apă care picurau tăcut de pe

pana lopeții în lac. Apoi, ridică privirea. Nu scrută malul, nici restul castelului sau debarcaderul de închirieri. Ochii lui se ațintiră direct spre balcon, fixând-o drept pe Amy. Știa că la ea se uita, după poziția stabilă, neșovăitoare, a capului, și dintr-o tulburare abia perceptibilă a câmpului ei magnetic interior.

Își rezemă ambele mâini pe balustrada de piatră, ca să-și țină echilibrul. Mâneca de șifon i se înfoia pe umăr, iar briza îi adia peste față, împingându-i o șuviță de păr prin dreptul frunții, dar continua să se uite în jos, așteptând ca privirea lui să treacă mai departe, imediat ce-și dădea seama că nu o cunoștea.

În schimb, bărbatul ridică puțin bărbia, după care, cu subtilitate galantă, dădu din cap în semn de salut.

Amy fu atât de surprinsă încât încremeni, privindu-l fix. Nu-și putea muta ochii de la el; nu putea să reacționeze. Nu era în stare decât să aștepte, pe când imaginea lui i se întipărea în memorie: antebrațele goale, claia de păr brunet și puterea masculină statornică, reținută, evidentă din echilibrul perfect al canoei pe apa strălucitoare. Necunoscutul înclină capul într-o parte, parcă pentru a-și destinde tensiunea gâtului, apoi afișă cel mai arogant și mai cuceritor zâmbet pe care-l văzuse în viața ei.

– Unde-a dispărut? strigă Briana. Hei, Aim! Cine nu e gata, îl iau cu lopata!

Cu inima bătându-i dezordonat, Amy se întoarse, pentru a o vedea pe mireasă în ușă, zâmbind. Briana rostise fraza pe care o foloseau în copilărie, la jocurile de-a v-ați ascunselea. Rochia ei albă era un vis de satin și perle, la fel de elegantă și caldă ca Briana însăși, iar Amy simți un val de bucurie pentru prietena ei ajunsă în ziua nunții.

– Am rezolvat problema cu sutienul, zâmbi Briana. E timpul să ne pozăm.

Abia atunci se simți Amy cuprinsă de nevricale, care nu aveau nici o legătură cu fotografiile. Privi din nou spre apă, de unde canotorul continua s-o studieze, ca și cum ar fi știut că avea să mai

întoarcă o dată capul spre el. Apoi, într-o atitudine mândră, se răsuci dinspre balustrada balconului și-și luă pantofii.

Amy jurase că n-avea să se facă de râs în timpul ceremoniei, dar plânse totuși, pradă unui amestec de emoții îmbătătoare – fericirea pentru Briana, tristețea de a-și pierde prietena favorită și un dor puternic, inexplicabil, care însoțea acordurile obsedante ale piesei solo de vioară. Când mirele și mireasa străbătură naosul, prin mulțimea de prieteni și rude, ochii lui Amy erau atât de înlăcrimați, încât abia îi mai putea urmări cu privirea. Se agăță de brațul unui cavaler de onoare, lăsându-l s-o conducă prin naos, și întâmpină cu bucurie liniștea dintr-un holișor unde tânărul se opri, oferindu-i discret o batistă. Restul suitei nupțiale cotise la dreapta spre terasă, dar Amy abia dacă observase.

Înecată de un ultim suspin, porni către colțul cel mai apropiat, unde-și suflă sonor nasul în batistă. Din spatele ei se auzi un râs înfundat, iar Amy se uită peste umăr, surprinsă.

– Sănătate, îi ură cavalerul de onoare, arcuind o sprânceană, cu mâinile vârâte în buzunarele pantalonilor de smoching.

– Nu strănut, răspunse Amy. Bâzâi de-mi ies ochii.

– Știu. Ai început să te smiorcăi de pe la jumătatea slujbei.

Câteva lucruri o frapară în același timp: nu era cavalerul de onoare care-i fusese repartizat, era de departe cel mai chipeș bărbat pe care-l văzuse în viața sa și părea amuzat sincer de amărăciunea ei. Încruntându-se, îi observă poziția trufașă a capului, zâmbetul cu care o privea, și-și dădu seama că așepta ceva, vreun semn de recunoaștere.

– Tu ești, spuse ea, ștergându-și ultimele lacrimi.

– Josh Kita, dădu din cap tânărul. Iar tu trebuie să fii Julieta. Din celebrul balcon.

Amy râse. Josh Kita era canotorul și cel de-al patrulea cavaler de onoare, cel ce nu reușise să ajungă la repetiția generală din ajun. Datorită pozițiilor în care stătuseră pe parcursul ceremoniei, tre-

buia să fi fost cavalerul parțial camuflat de aranjamentul floral înalt din jurul lumânării de nuntă. Altfel, l-ar fi remarcat cu siguranță, chiar și printre lacrimi. Probabil că Josh făcuse schimb de locuri, pentru a deveni partenerul ei la ieșire.

– De fapt, mă numesc Amy, se prezentă ea. Amy Larkspur. Și nu mă smiorcăi niciodată.

Își coborî privirea spre batistă, începând s-o împăturească.

– Spune-mi că nu mi-a curs rimelul, îi ceru ea, privindu-l cu încredere, iar Josh fu nevoit să-și țină respirația.

Al dracului de drăguță mai era, își spuse el. Mult prea drăguță.

Când acceptase să-i fie cavaler de onoare prietenului său Lee, Josh știuse că prezența la o nuntă avea să-i provoace un amestec de simțăminte, dar nici un moment nu se așteptase la așa ceva. De la divorț, cu cinci ani în urmă, evitase nunțile, parțial în virtutea temerii superstițioase că ar fi atras asupra mirilor ghinionul propriei sale căsnicii. Știa că așa ceva era absurd, un simplu pretext de a ocoli confruntarea cu adevăratul motiv pentru care nu-i plăceau nunțile, dar cu toate acestea se ținuse la distanță, deliberat, tocmai de asemenea situații.

Era destul de chinuitor să vadă cât de fericiți erau Lee și Briana. Păreau un cuplu ideal de potrivit și delirant de îndrăgostit, plini de speranțe magice care pe Josh îl făceau să se simtă ca un nesimțit, de invidios ce era. Era dureros să-și aducă aminte cât de fugitiv fusese propriul său extaz conjugal și să știe ce greșeli îl împinseseră, în cele din urmă, spre propriul său infern privat. Dacă în aparență participa la sărbătoare, pe dinăuntru se simțea mai izolat decât oricând.

– Arăți bine, spuse el, cu glasul mai răgușit decât intenționase.

Amy zâmbi întrebător.

– Nu superb? Nici ca o scorpie?

– Așa ești obișnuită să ți se spună?

Imaginându-și că vreunul dintre colegii ei de canotaj ar fi numit-o „superbă", Amy nu-și putu stăpâni râsul.

– Nu, răspunse ea, vârând absentă în poșetă batista lui Josh.

Pielea sensibilă de sub ochi continua s-o furnice după ușoara lui atingere și-și simțea gâtul și brațele dezgolite devenind mult prea conștiente de distanța minimă care-i despărțea. Era mai vârstnic decât ea, cu trăsături puternice, regulate, și ochi cenușii, de o formă vag asiatică. Încercă să-i observe degetul inelar, dar el își ținea în buzunar mâna stângă.

Zi ceva, se îndemnă în sinea ei Amy. Dar dacă spunea cine știe ce prostie sau platitudine? *Atunci, flirtează.* Habar n-avea cum. *Bine, idioată ce ești, măcar gândește ca o domnișoară de onoare!*

– A trebuit vreodată să umbli cu pantofi care te strângeau atât de tare încât nu te puteai gândi la altceva decât cum să scapi mai repede de ei? izbucni ea.

– La asta te gândești acum?

Amy dădu din cap.

– Altceva nu-ți trece prin minte?

Ascultându-l cum vorbea, îi privi ochii, încântată de umorul lor cald.

– Nu.

Îi văzu privirea coborând spre buzele ei, pentru a stărui într-acolo, ca și cum le-ar fi examinat forma conturată de ruj. O curioasă senzație de gol începu să i se învârtească prin stomac. Ochii lui reveniră către ai ei, hazul fiind acum însoțit de un interes care-i declanșă un fulger prin toată ființa.

– Atunci, scoate-i, spuse el încet.

Să-și scoată *ce?* Josh făcu un pas înapoi, privind cu un zâmbet spre pantofii ei, ca și cum s-ar fi așteptat să se descalțe pe loc.

Amy nu se putea clinti.

– Poftim?

– Cel puțin, pentru moment.

Simțind un val de fierbințeală care o cuprindea de jos în sus, își mușcă buza, privind dincolo de el pentru a vedea că holul se golise și erau singuri. Își ridică poala largă a rochiei peste genunchi și se

aplecă să-și privească pantofii, doi escarpeni mici și drăgălași, de culoarea somonului, ca să se asorteze cu rochia. Nu păreau s-o strângă, dar erau cu un număr mai mici.

– Și-n fond, ce naiba? spuse ea, ridicând un picior să-și scoată pantoful.

În clipa când își pierdu echilibrul, Josh întinse pe dată o mână, apucând-o de cot.

– Știi, va trebui să mă încalț la loc, înainte de a ajunge la recepție, spuse ea. Chiar dacă *sunt* prea mici. S-a produs o încurcătură cu comenzile.

– Cine te obligă să-i porți?

Nu putea vorbi serios. Amy zâmbi din nou, observând că, fără tocuri, trebuia să se uite în sus pentru a-l privi în ochi. Era înalt; bărbia ei abia îi ajungea la nivelul umerilor lați. Ochii ei, însă, se aflau la aceeași înălțime cu gura lui, iar surâsul de un farmec devastator îi stârnea o ușoară panică. *Cine* era individul?

– Există un cod vestimentar al domnișoarelor de onoare, în caz că n-ai observat, spuse ea, în timp ce-și mișca degetele de la picioare în ciorapii de nylon, relaxându-și-le mulțumită. Ridică o mână să-și atingă coafura fantezistă și, cu acel prilej, simți că buclele ei blonde erau moi, în pofida fixativului; jenată, începu să-și înfășoare pe deget o șuviță liberă de la ceafă. Include părul, machiajul, rochia asta fantastică, poșetuța asortată și, bineînțeles, pantofii.

Înainte ca ea să-i înțeleagă intenția, Josh îi desprinse ușurel pantofii din mâini.

– Și dacă, din întâmplare, pantofii se rătăcesc? întrebă el. La fel cum, tot din întâmplare, au fost de mărime nepotrivită?

Alarmată, îl văzu vârând un pantof în buzunarul smochingului.

– Nu poți face asta, întinse ea mâna să-și ia înapoi celălalt pantof, înainte de a dispărea și el.

Josh se mulțumi să-l ridice suficient de sus pentru ca ea să nu-l mai poată ajunge.

– Dacă, în loc de a intra la recepție, ai face o plimbare cu mine, până la magazinul de după colț, ca să cumpărăm o pereche de mocasini? arătă el spre ușa care dădea în holul hotelului, așteptându-se vizibil să-l urmeze. Amy privi mocheta tentantă, preț de-un trădător moment, înainte de a-și da seama că ar fi fost o nebunie să accepte.

Înălțându-se pe vârfuri, cu o privire încruntată, îi smulse pantoful dintre degete.

– Și celălalt, ceru ea cu severitate, întinzând mâna.

– Niște mocasini moi și comozi. De o singură mărime, potrivită pentru orice picior.

Amy refuză să zâmbească.

– Am o îndatorire. Inclusiv în materie de pantofi, și nu mă las coruptă. Dă-l încoace.

Încet, Josh scoase celălalt pantof din buzunar și i-l restitui. Rezemându-se de perete, Amy îi încălță la loc pe amândoi, înainte ca Josh să poată încerca vreo altă năzbâtie. Când pantoful drept îi atinse partea dinapoi a călcâiului, văzu că i se formase o băsică. Dacă nu-și aplica pe ea cât mai curând un leucoplast, avea să șchiopăteze. Dădu vina tot pe Josh.

Acesta chicoti gros, din gâtlej:

– Cât pe ce să ți-o fac.

– Cât pe ce să i-o faci *pantofului*. E o nesimțire să mă ispitești cu mocasinii, când sunt hotărâtă să arăt și eu ca o doamnă, măcar o dată în viață.

În timp ce pornea pe lângă el, Josh își încrucișă brațele pe piept, continuând să zâmbească.

– Data viitoare, va trebui să te ispitesc cu ceva mai irezistibil.

Se întoarse să-l privească, nedumerită, iar expresia de pe chipul lui îi spori incertitudinea. Vorbea ca și cum s-ar fi ținut după ea. Numai că nu se compara nici pe departe cu ceilalți bărbați care-i făceau curte în mod normal. Dar, în fond, nici ea nu arăta ca de obicei. La fel de bine ar fi putut să fie deghizată.

Ascunzându-și un zâmbet, Amy se întoarse și porni spre ceilalți invitați din sala de bal, unde scaunele de la ceremonie fuseseră date la o parte ca să facă loc pentru dans. Cu un sentiment de ușurare care dăinuia, observă că ușile culisante fuseseră deschise, dezvăluind un bufet somptuos, iar într-un colț, un cvartet de coarde cânta melodii romantice din anii treizeci și patruzeci. Toți cei o sută cincizeci de nuntași erau îmbrăcați în smochinguri și rochii lungi, dar îmbrăcămintea formalistă nu părea să-i inhibe deloc – ba chiar dimpotrivă, de peste tot auzindu-se râsete și conversații vesele, în contrapunct cu muzica.

Lui Amy îi plăceau cel mai mult lumânările. Deși era abia jumătatea după-amiezii, lumina lumânărilor răspândea o aură blândă de-a lungul pereților de lemn lustruit și al grinzilor din interiorul rustic dar elegant, accentuând frumusețea naturală a lemnăriei geluite cu migală. Avea senzația că se afla într-o altă epocă, pe vremea când oamenii trăiau mai aproape de păduri și de pământ, lucru care se reflecta și în locuințele lor. Prin ușile cu geamuri, vedea terasa de piatră și albastrul-verzui al Lacului Eloise de afară. Totul arăta ca și cum tinerii căsătoriți ar fi adus întreaga suită nupțială într-un loc ideal pentru luna de miere.

Cunoscând-o pe Briana, Amy nu se mira că nunta era pregătită perfect. Copilăriseră împreună în Harmony, Minnesota, și chiar când familia Brianei se mutase în Montana, cele două prietene rămăseseră apropiate, comunicând prin telefon și scrisori. Văzând în depărtare mireasa, Amy simți un ciudat junghi de singurătate și, pentru a suta oară, îi ură în gând numai fericire.

Petrecerea evolua cu ușurință, printre aperitive și antreuri, spre masa de cină, în timp ce oaspeții propuneau toasturi spontane pentru tânăra pereche. Amy conversa cu vechi prieteni, făcea cunoștință cu alții, noi, și se distra de minune, mai ales după ce se furișase afară timp suficient ca să-și aplice un plasture pe călcâi. În timpul primului dans al Brianei cu Lee, din tavan coborî un glob cu oglinzi, împrăștiind puncte de lumină prin toată sala. Unii râdeau,

alții oftau, iar Amy trase concluzia că, la urma urmei, se putea ca nunțile să nu fie chiar atât de plicticoase.

După care, întrucât nu se mai putea abține, începu să caute silueta înaltă cu umeri lați a lui Josh Kita, știind că prin statura lui ieșea în evidență dintre majoritatea bărbaților prezenți. Negăsindu-l, constată că avea un sentiment de dezamăgire și privi prin ușile deschise, spre terasă și lac, peste care se lăsa o lumină violetă, anunțând înserarea. Unde se dusese? Și ce anume o făcuse să creadă că avea s-o caute cu mult înaintea acestui moment?

– Dansezi?

Glasul se auzi din spatele ei, ca un murmur scăzut la ureche, iar Amy, întorcând capul, îl văzu. Ochii lui cenușii erau atenți, receptivi, făcând-o să simtă ceva diferit.

– Cu tine?

Josh râse încetișor:

– Nu, cu unchiul George.

Amy aruncă o privire spre masa principală, unde stătea așezat unchiul George, cu piciorul în gips proptit pe un scaun.

– Mi-ar plăcea să dansez cu unchiul George, replică ea.

– Și mie, dar trebuie să ne mulțumim cu ce avem.

Îi luă mâna și și-o potrivi pe braț, pentru a o conduce printre mese, spre ringul de dans.

Întrucât anii ei de inițiere într-ale dansului coinciseseră cu voga disco, primele acorduri ale unui vals o făcură să tremure serios, dar își strecură mâna dreaptă în stânga lui, ridicată, iar degetele mâinii stângi i le puse pe umăr. Îi simți mâna cuprinzându-i talia și se apropie, lăsându-se călăuzită de instinct, spre cel mai firesc loc dintre brațele lui. Peste o clipă, Josh începu s-o plimbe grațios împrejurul ringului. Fie era un dansator incredibil de abil, fie Amy stătea cu picioarele pe pantofii lui.

Închise ochii, lăsându-se pradă închipuirii că o trăgea și mai aproape, pentru a-i simți părul cu bărbia. La turul următor, Josh slăbi strânsoarea brațelor, iar Amy ridică privirea și-l văzu zâmbind.

– Suntem vecini, spuse el.

– Cum?

– Locuiești în Harmony, Minnesota, nu? Eu stau în Blue Gill.

Fu atât de surprinsă, încât pentru prima oară pierdu ritmul, dar își reveni repede. Presupusese că locuia în Montana, sau poate undeva în est. Dar, la proporțiile statului Minnesota, stăteau practic gard în gard.

– Până acolo sunt doar două ore de drum, spuse Amy.

– Exact.

Îl văzu așteptându-i reacția, iar unghiul peste măsură de politicos al sprâncenelor lui îi trezi pe dată suspiciunile.

– Și ce mai știi despre mine? îl întrebă.

– Păi, n-am avut la dispoziție decât vreo două ore pentru investigații.

O conduse cu dibăcie pe lângă o altă pereche de dansatori.

– Ar trebui să fie de ajuns pentru a-mi fi cunoscut toată viața.

Josh râse:

– Nu tocmai. Doar datele cele mai importante.

– Ca de pildă?

– Ești necăsătorită.

Ca să vezi.

– Nu ți-au spus dacă am sau nu un prieten?

El clătină din cap.

– Dacă era important, ar fi fost aici, cu tine.

Cam asta era și părerea ei. Totuși, o amintire neplăcută o făcu să se indispună.

– Și altceva, ce ți-au mai spus despre mine?

Probabil putea ghici și singură. Avea aceeași vârstă cu Briana – douăzeci și șase de ani. Lucra la o firmă de echipamente pentru canotaj, care deservea principalele parcuri naturale din nordul statului Minnesota. Părinții săi fuseseră invitați și ei la nuntă, dar locuiau în Irlanda, la Dublin, și nu putuseră veni. Nimeni, în afară de Briana, nu cunoștea detaliile mai complicate ale vieții ei sentimentale, și se îndoia că Domnul Inspector o interogase pe mireasă.

– Au spus că ești la fel de independentă ca un elan, continuă el. Dar mai deșteaptă.

Amy râse scurt.

– Cu cine-ai vorbit?

– Am promis să nu spun.

În continuare, Josh începu s-o conducă împrejurul ringului cu mișcări mai fluide, iar Amy își dădu seama că până atunci nu făcuse decât s-o lase să se familiarizeze cu ritmul valsului. Încerca să nu se concentreze prea tare, lăsându-se în voia muzicii și a încrederii în brațele sigure și ferme ale bărbatului care o învârtea cu el fără efort, printre ceilalți dansatori, până când luminile și culorile dinapoia umărului lui se învălmășiră într-un colaj ametitor.

Când în sfârșit încetini, Amy simțea cum toată fața îi radia de plăcere și văzu în ochii lui negri satisfacția de a fi reușit.

– Ai experiență la dans, îi spuse ea.

Josh zâmbi.

– Puțin.

Era prea modest.

– N-am întrebat nimic despre tine. Ești celibatar?

O clipă, păru aproape nemulțumit, ca și cum l-ar fi iritat faptul că nu ceruse relații despre el. Valsul se sfârși, iar Amy se desprinse din brațele lui, întorcându-se spre instrumentiști să-i aplaude și observând cum reflectau oglinzile globului lumina până în cele mai îndepărtate colțuri ale sălii.

Ridică ochii spre el.

– Voi lua tăcerea asta meditativă drept un răspuns afirmativ.

– Scuză-mă, o rugă el. Credeam că răspunsesem.

– Ți se întâmplă adesea? Să uiți să vorbești?

– Numai când gândesc.

– Nu știam că gândirea și vorbirea se exclud reciproc.

Josh surâse, cu ochii îngustându-i-se ușor la colțuri.

– Te-ai mira să afli.

Instrumentiștii începură o piesă disco, iar Amy se crispă în sinea ei.

– E cam cald aici, spuse ea. Ce zici, încercăm terasa?

Îl luă de braț și ieși cu el pe terasa scăldată în lumina înserării. Ridică privirea spre primele stele, aproape înecate în razele lunii pline; nu-i venea să creadă că, peste doar câteva ore, trebuia să părăsească locul acela minunat. Își scoase ceasul din poșetă și îl ridică în lumina slabă, pentru a privi cadranul: șapte și două minute.

– Ce fel de ceas e ăsta? întrebă Josh.

Îi observă surpinderea și ascunse repede ceasul la loc în poșetă. Era un mic ceas de scufundări, pe care-l cumpărase pentru că era antiacvatic și rezistent. Deși era mult prea masiv și negru ca să-l poarte cu rochia, nu-i plăcea să se despartă de el, așa că găsise un folos poșetei.

– Un ceas ca oricare altul.

Umblând cu degetele prin materialul moale, se încruntă și scoase batista.

– Batista ta a rămas la mine.

Josh clătină din cap și se sălță cu un șold pe balustrada terasei, făcând ca prin deschizătura sacoului să i se vadă albul rece al cămășii și dungile subțiri ale vestei și pantalonilor. În spatele lor, muzica și lumina lumânărilor pluteau blând prin ușile cu geamuri.

– Îmi dau seama că n-ai petrecut nici o clipă gândindu-te la mine, spuse el.

Zâmbind, Amy îi oferi batista.

– Poftim.

– Păstreaz-o tu.

Un moment, fu nedumerită, apoi o introduse la loc în poșetă, ezitând.

– Ești sigur?

– Dacă n-ai vrut să primești mocasinii, măcar acceptă batista. Și, dacă tot veni vorba, cum te mai descurci cu pantofii?

– Nu-ncepe iar. N-am să mi-i scot.

Josh râse.

– Sper numai că nu i-am călcat prea mult în picioare, când dansam.

– Știi bine că nu i-ai călcat.

Se întoarse cu fața spre apă, rezemată de balustradă. Lumina lunii lucea argintiu pe valuri, iar dincolo de lac se distingeau formele uriașe ale munților, conturând un orizont înalt și colțuros pe cer. Era atât de diferit de orizonturile pe care le cunoștea de-acasă, dar de o frumusețe mirifică, iar Amy nu putea să nu se pătrundă de vraja nopții.

– Briana a ales ziua nunții într-o perioadă cu lună plină, spuse ea încet.

– La ultima lună plină, unde erai?

Îi plăcu întrebarea. Fu nevoită să se gândească.

– Acasă. Am observat-o când mă întorceam de la cumpărături.

Fără voie, își aminti cum în aceeași seară ascultase și mesajul lui Andy pe robot, dar alungă imediat gândul.

– Faci cumpărături seara?

– Ți se pare ciudat? Atunci am timp. Tu unde-ai fost, la ultima lună plină?

Josh își schimbă poziția, întorcându-se și el cu fața spre lac, iar Amy îi studie profilul. Simțea că voia să-i spună ceva, un lucru pe care n-avea să-l dezvăluie decât dacă ea aștepta cu răbdare.

– Am fost la înmormântarea fostei mele soții, spuse el încet. În noaptea aceea, am văzut luna de pe treapta din față a casei ei, după plecarea ultimilor participanți.

Amy avu nevoie de câteva secunde pentru a desluși toate informațiile: Josh fusese însurat. Divorțase. Iar acum, recent, fosta lui soție murise. Era o poveste enorm de complicată. Nu-și putea imagina nici pe departe sentimentele lui. Cât de diferită trebuia să fi fost pentru el nunta de azi, câtă vreme pentru ea fusese plină de veselie și dulci doruri.

– Ai copii? îl întrebă, cu voce blândă și scăzută.

În lumina lunii, îl văzu întorcând capul pentru a o privi, cu ochi

indescifrabili. Nu avea idee la ce se gândea, nici de ce o privea așa, dar simți că o durea inima pentru el.

– Am două fete. Chloe are opt ani, iar Hannah, șase.

– Și locuiesc cu tine?

– Le-am primit înapoi abia acum o lună, când a murit mama lor. Pe timpul cât am venit aici, la nuntă, stau cu ele părinții mei.

– I-auzi, murmură ea încet.

Sunetul îngroșat cu care răspunse John nu era decât în parte un râset.

– Că bine zici.

Și atunci, Amy făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse în viața ei. Știa că nu era bine. Știa că era împotriva tuturor codurilor de comportament pe care le cunoscuse vreodată. Dar instinctul îi spunea că Josh se simțea singur și, fără îndoială, trecea printr-o perioadă dificilă. Fără a cunoaște nici un detaliu, știa că suferea și era îndurerat de pierdere. Inima ei era plină de romantismul și speranțele generoase ale nunții, iar trupul încă mai păstra căldura valsului. Își puse mâna peste a lui, așa cum stătea rezemată pe balustradă, iar când Josh întoarse capul spre ea, se apropie de el, ridicând fața. Cu buzele ușor despărțite, îl privi, încercând să vadă în adâncurile ochilor lui negri.

Îl auzi gemând, după care Josh închise ochii.

– Ești o diavoliță trimisă să mă tortureze, așa-i?

Când îi deschise din nou, în ei lucea o expresie crudă, autoironică.

Amy simți cum o străbătea o dorință delicios de dureroasă și i se opri respirația. Mai rămase astfel o clipă, dorind ca Josh să-i răspundă, apoi își dădu seama că-și pierduse mințile. Privirea îi șovăi.

– Nu pleca, șopti el, și o trase încetișor în brațele lui puternice.

Ochii săi cenușii păreau s-o devoreze, iar Amy își aminti din nou puterea îndârjită cu care vâslise pe lac. O fi fost Josh Kita grațios și controlat în timpul valsului, dar își reprima o putere feroce, care

pândea înapoia pleoapelor lui coborâte. Revelația o surescită, făcând s-o străbată un fior de nerăbdare pe șira spinării.

„Ce naiba m-a apucat?“ se întreba Josh, înfrânându-și necruțător dorința. Cu ochii ei de țigancă și bărbia o idee prea ascuțită, era fermecătoare și luminoasă ca luna reflectată în părul ei imposibil. Iar el... Josh nici nu mai știa ce să spună despre sine însuși, dar n-avea nici o îndoială că nu era bine ce se întâmpla. Nu putea s-o sărute, nu așa cum ar fi dorit, când abia se cunoșteau, când cea care vorbea era lumina lunii, iar el era destul de matur ca să nu se lase amăgit.

Pe buze i se ivi acel zâmbet pieziș care-l făcea să nu-și mai amintească prea ușor că era un gentleman.

– Pe cine încerci să protejezi? îl întrebă ea.

– Aș prefera să nu-mi citești gândurile.

– Atunci, oprește-mă.

La auzul seducției latente din vocea ei, i se încordară toți mușchii din trup. Nu putea să aibă idee ce efect puternic avea asupra lui. Dar al dracului să fie dacă mai era în stare să reziste multă vreme.

Cu un braț petrecut în jurul ei, îi ridică bărbia, pentru a-i înclina fața în lumina lunii, jurând să-și dăruiască sieși ceva la care să viseze, s-o vadă cât mai bine, înainte de a-i da drumul și a reveni cu picioarele pe pământ. Linia curbă a gurii ei puțin cam prea late se potrivea de minune cu surâsul dulce și dornic din ochi.

O, Doamne, deja ajunseese prea departe. Dacă la un moment dat avusese cât de cât situația sub control, de mult nu mai era cazul.

Imediat ce-l văzu apropiindu-și chipul de ea, Amy închise ochii și înălță capul, simțind prima atingere a sărutării lui ca pe o forță pârjolitoare ce destrăma toate celelalte forțe din viața ei, inclusiv cea gravitațională. Se ridică pe vârfuri, lăsându-și brațele să-l cuprindă pe după gât, din proprie inițiativă. Josh o strângea cu putere, clătinându-se, astfel încât se agăță de el, simțindu-i fierbințeala trupului prin materialul subțire al rochiei. Buzele lui

erau calde și maleabile, iar în clipa următoare, poruncitoare și flămânde, azvârlind-o în plină suprasarcină senzorială. Mirosea a nuntă, cumva, a excitație și mirodenii, iar când în sfârșit își desprinse gura de a ei, emoțiile care i se învolburau în piept o făcură să exclame ușor.

O coborî din nou cu tălpile pe pardoseala terasei.

Deschizând ochii, Amy se concentră intens asupra papionului lui, înfruntându-și un val de sfială ce amenința fericirea pe care o simțea. Îi netezi reverele smochingului cu mâinile, rezemându-și-le apoi pe pieptul lui, în timp ce el continua s-o țină în brațe. Gândurile îi goneau năvalnic, dar amuțise complet. Nu știa ce aștepta de la el să spună, dar se ruga să nu întârzie prea mult.

Brusc, Josh îi dădu drumul. Fu atât de surprinsă, încât trebui să se țină de balustradă pentru a-și păstra echilibrul, iar ochii i se înălțară spre ai lui. Privea spre sala de bal, unde stătea în ușă un grup de oameni, părând să se uite la ei.

Amy simți că obrajii i se înroșeau ca focul și se întoarse spre lac. Lângă ea, îl simți pe Josh devenind rigid.

– Mi se pare că avem de ales, spuse el.

Tonul lui nu-i plăcea deloc. Era prea încordat, prea distant.

– Între ce și ce?

– Am putea să ne întoarcem în sala de bal, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ha! Slabe șanse.

– Sau?

– Sau, am putea urca în camera mea, să terminăm ce-am început.

Vorbea cu un glas tăios, absolut diferit de tot ceea ce-i dezvăluise până atunci. Lezată și nedumerită, Amy îi cercetă expresia. Părea aproape să încerce a fi crud, să reducă sărutul lor la un schimb sordid care urma să se finalizeze printr-un raport sexual între doi oameni practic necunoscuți.

Făcu un pas înapoi, strângând pumnii. O durea inima de dezamăgire.

– Nu știu la ce m-am așteptat, spuse ea, dar n-a fost deloc așa ceva.

Preț de încă un moment, Josh păru încremenit în trufia sa, apoi se apropie.

– Amy, îmi pare rău...

– Nu e cazul, îl întrerupse ea. Ce ți-a trecut prin cap? Chiar mă credeai sincer în stare să...

Apoi, însă, își aminti că ea inițiase contactul, aruncându-se efectiv în brațele lui. Obrajii i se aprinseră de umilință.

– O, Doamne!

– Bineînțeles că știu că nu ești o...

Se opri.

O tăcere sfâșietoare se prelungi între ei, convingând-o pe Amy că nimeni nu se simțise vreodată mai penibil și jenant. Privi orbește spre lac, iar în clipa următoare se întâmplă cel mai rău lucru cu putință. Josh începu să chicotească. Fu atât de șocată, încât avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că acel sunet nu putea fi interpretat altfel decât ca o expresie de amuzament.

– Ce Dumnezeu e așa de comic? întrebă ea.

– Iartă-mă, îi ceru Josh, grăbit. N-am vrut să...

– Trebuie să plec, i-o reteză Amy, îndepărtându-se de el.

Nu mai suporta. Toată seara aceea magică era distrusă. Mai întâi, o luase drept un flirt ieftin. Iar apoi, avusese tupeul să râdă de ea.

– Stai o clipă...

– Pierd avionul, mai aruncă ea peste umăr, făcând încă un pas.

– Pleci în seara asta?

– La revedre.

Și îl lăsă pe terasă. „Acum sper că ți-a venit mintea la cap, Aim“, se dojeni ea, cu inima sfâșiată de amărăciune și umilință. „Proastă mai ești, Amy, proastă făcută grămadă.“ Nici măcar durerea de picioare n-o mai simți, în timp ce urca în goană scara lungă, fugind din răsputeri spre camera ei.

Capitolul 2

Josh reglă mai tare volumul muzicii, pentru fetele care stăteau pe bancheta din spate, și încercă să se concentreze asupra drumului nefamiliar. În ultimele două săptămâni se simțise ca un nesimțit, iar acest lucru îl făcea să fie nervos și să se orienteze greu. N-ar fi trebuit s-o sărute pe Amy. Fusese o greșeală evidentă. Iar apoi, văzând-o furioasă, râsese de ea. O mitocănie absolută. Se mândrea cu faptul de a fi, în esență, un om bine crescut.

– Nu și cu Amy, mormăi el.

– N-auzim muzica! strigă Chloe. Dă-o mai tare.

– Adineaori am dat-o.

Dar mai roti puțin, totuși, butonul.

Deși fusese ocupat să jongleze cu termenele de predare și fetele, se gândise mult la Amy în săptămânile de după nuntă, știind că-i datora scuze, simțind apăsarea reproșurilor pe măsură ce amâna să ia legătura cu ea. De ce o invitase în cameră? Dacă și-ar fi ascultat cât de cât instinctele, ar fi știut că n-o interesau aventurile de-o noapte. Și nu era numai atât. O făcuse anume ca s-o rănească. Ca să se oprească înainte de a începe. Ca să fie absolut sigur că nu se mai gândea la el după nuntă, nici nu încerca să

inițieze vreo relație de la mare distanță. Fața ei încrezătoare, întoarsă în sus, și gura plină de vrajă, îi reveniră în memorie pe neașteptate, făcându-l să se încrunte înverșunat, cu privirea la drum. Nu conta că un singur sărut îi amorțise efectiv creierul, cu toate circuitele dincolo de punctul de topire. Nu-l interesa nici nu fel de relație, de la mare sau mică distanță. Era mai bine că aflase adevărul despre el.

Și atunci, de ce se mai gândea s-o caute? Un fior de emoție încercă să-i penetreze conștiința, dar și-l înăbuși. Lua-o-ar dracu'! O scuză civilizată. Asta era. Nimic mai mult. Apoi, își putea vedea de viața lui, cu conștiința împăcată. Încercă să și-o imagineze în biroul unei companii de echipamente de canotaj și mai aruncă o privire pe hartă.

– Asta e! Asta e! strigă Chloe, de pe bancheta din spate.

Văzu firma: o pancartă albastră cu un râu înspumat și o canoe roșie străbătând curenții printre bolovani amenințători. Textul spunea: *HOME TRAIL OUTFITTERS*, 5 MILE. V-AȚI ÎNCHEIAT VESTA DE SIGURANȚĂ? Următoarele patru pancarte prezentau imagini la fel de senzaționale și alte întrebări menite să trezească interesul canotorilor de perspectivă. Josh recunoștea oricând reclamele eficiente și presupuse că firma lui Amy avea la bază un capital considerabil. Când ajunseră la ultima curbă, încetinind să intre în parcare, Chloe și Hannah își smulseră înnebunite centurile, nerăbdătoare să privească în jur.

Din parcare, văzură că Labyrinth River se lărgea spre un lac lung și îngust, iar din dreapta se revărsa o cascadă, pe sub un frumos pod arcuit. Dincolo de lac și în spatele recepției se vedeau zone de picnic, iar mai multe indicatoare de lemn arătau traseele pentru excursii. Priveliștea era naturală și atrăgătoare, de la suprafața rece și lucioasă ca oglinda a lacului până la un pâlc de narcise viu colorate, la umbra deasă a unui brad.

– Nu stăm mult, e clar? le preveni Josh. Am doar de vorbit cu cineva de-aici, un minut. Ce-ar fi să mergeți să vă uitați la pod? Dar aveți grijă să nu dispăreți.

Fetele, cu jambierele și puloverele pe care le purtaseră la cursurile de patinaj pe gheață, se luară de mână și porniră cuminți spre pod, surprinzându-l cu maturitatea și autocontrolul pe care le demonstrau întotdeauna în public. Încă nu era obișnuit cu toate modurile diferite în care se puteau comporta într-un intreval de câteva minute, dar știa că fosta lui soție le educase foarte sever în privința bunelor maniere și a respectului, iar în prezența străinilor erau destul de previzibile. Cu un junghi, își aminti cum îi arătaseră și lui aceeași politețe, exilându-l la statutul de străin, până se obișnuiseră din nou cu el, în timpul vizitelor de custodie.

Josh își vârî cheile în buzunar și porni spre birou. Cu fiecare pas, se simțea tot mai neliniștit, temător chiar, iar în același timp îl încerca o nevoie aproape fizică de a o vedea pe Amy. Avea să se producă aceeași afinitate intensă pe care o simțiseră prima dată, sau fusese cumva numai un produs secundar al nunții și al luminii lunii? Avea să-i fie mult mai ușor, dacă biochimia îi lăsa în pace.

Aruncă o privire scurtă spre pod. Fiicele lui erau tot acolo, legănând fire lungi de iarbă spre apă. Apoi, își lăsă privirea să alunece peste zona debarcaderului. Aceasta era mai populată. În lungul țărmului, doi bărbați trăgeau de o frânghie cu geamanduri și greutăți. Auzea scârțâitul unui ferăstrău dintr-un hambar aflat în spatele biroului, iar când zări contururile câtorva canoe și caiace, presupuse că acolo se afla un atelier de reparații. O altă anexă avea în fața ei două mese cu umbrele, în timp ce un menu scris cu litere de culoare albastră vie anunța papricașul ca specialitatea casei. Pe pancarta de deasupra scria BUFETUL LUI DINAH. Biroul era atașat la o clădire joasă și prelungă, cu ferestre largi, și putea vedea chiar de afară că era plină cu toate felurile de echipamente pe care le-ar fi putut închiria sau cumpăra un canotor. Deși localul nu era prea aglomerat, în parcare staționau cel puțin zece-douăsprezece mașini, iar Josh presupuse că vreo câteva grupuri porniseră pe râu. Pentru o după-amiază de la începutul lunii iunie, nu era deloc rău.

„Tragi de timp", se dojeni el, simțind cum îi creștea neliniștea în pântec.

Se opri la ușa biroului, privind un cuplu vârstnic care debarca dintr-o canoe, pe ponton. Se aplecară să-și ia pagaiele, pălăriile și un răcitor, în timp ce un salariat, stând în apă până la genunchi, le ținea barca să nu se clatine. Josh îi privi cum râdeau în timp ce veneau spre el, apoi se uită din nou la canoe, surprins să vadă că angajatul o ridicase în aer și mergea ținând-o deasupra capului, cu ajutorul unei proptele de umăr, spre un rastel.

„Are ceva forță amicul", își spuse Josh.

Omul înclină ușurel canoea, rezemând-o de suport, apoi ieși de sub ea, cu părul blond revărsându-i-se peste vesta de salvare.

Josh simți că-i îngheța sângele în vene. Amy?

Privirea îi fu atrasă irezistibil spre ea, în timp ce încerca să reconcilieze amintirea fetei în rochie din șifon de culoarea somonului cu femeia puternică și agilă care venea spre el. Își scoase jacheta de salvare, iar Josh observă că, deși după-amiaza era răcoroasă, purta numai un maiou care-i lăsa să se vadă brațele musculoase, bronzate, și umerii puternici. Sânii îi erau plini și tari sub bumbacul alb al maioului, cu conturul unui sutien de dantelă abia vizibil prin material. Purta maioul vârât în pantalonii scurți, încinși cu o curea de piele roasă ce-i accentua mijlocul îngust. Șortul kaki avea manșete ce-i scoteau în evidență picioarele musculoase dar zvelte, iar în locul pantofilor cu tocuri purta acum șosete de lână gri și ghete de teren. Ghetele, remarcă el, erau ude. Intrase cu ele în lac.

Ținând vesta de salvare în mână, Amy privi spre birou, pentru a-l vedea pe Josh Kita stând pe treapta ușii.

O, Doamne – Dumnezeule! Vesta îi scăpă dintre degete, căzând la pământ. Se aplecă repede s-o ridice.

Se trezise la ora cinci și jumătate dimineață și, de două ore, învățase perechi de cetățeni locali vârstnici cum să lopăteze ca niște navigatori de pe vremuri și să mănânce la picnicuri ca niște omnivori moderni. Era munca pe care o iubea, un program pe care ea singură îl concepuse, dar nu avea nevoie să se uite în jos la sine

însăși pentru a ști ce echipament purta și cum arăta în ochii lui Josh.

Nu că i-ar fi păsat cu ceva, își spuse, simțind fierbințeala care i se întindea încet peste obraji. El ar fi trebuit să roșească, nu ea. *Vino în camera mea.* Cu o furie calmă, își reaminti cuvintele lui jignitoare. Îi aruncă o privire tăioasă, judecând că nu i-ar fi stricat deloc puțină roșeață pe chip, și refuză să recunoască faptul că, în pofida palorii și a lipsei smochingului, tot devastator de atractiv era.

– Scuză-mă, spuse ea, deschizând ușa, mai-mai să-l lovească în față. Am de luat niște cupoane.

Se retrase în birou și întinse mâna peste tejghea, după cupoane și un catalog. Ce căuta acolo? Încercă să-și calmeze bătăile neregulate ale inimii în piept. Venise cu *adevărat.*

Aruncă o privire pe fereastră și îl văzu mergând agale spre pod, cu mâinile în buzunare și o atitudine relaxată. Soarele îi lumina părul brunet și umerii puloverului maro, iar Amy fu imediat nemulțumită să vadă că se simțea ca acasă. Larry, contabilul stătea de vorbă cu Rex în camera din spate, și amândoi se uitară afară să vadă dacă nu cumva intrase un client care avea nevoie de ajutor. Amy le făcu un semn cu cupoanele, înainte de a ieși.

Avu nevoie doar de un moment pentru a-și lua rămas bun de la Maude și Hart Lovelace. Apoi, nu-i mai rămase decât să-l urmeze pe Josh spre pod, pentru a afla de ce venise. Trase adânc aer în piept, ca să-și calmeze nervii. De ce avea un asemenea efect asupra ei? Era ca un extemporal la matematică. Sau o vizită la dentist. Ori creasta unui val uriaș.

Își aruncă peste umăr părul împletit într-o coadă și porni către pod. Acolo, două fete se jucau cu fire de iarbă, legănându-și picioarele printre gratiile balustradei. Una dintre fete avea șireturile desfăcute și, împotriva propriei voințe, Amy zâmbi la vederea atrăgătoarei imagini pe care o alcătuiau. Josh se oprise sub bradul mare de la capătul podului, lângă o bancă, cu privirea spre fete, astfel încât Amy îl vedea din profil, dar era sigură că el îi simțea apropierea.

Încetini pasul, încercând să nu se simtă stânjenită în momentul când Josh se întoarse în sfârșit spre ea. Ochii lui cenușii o priveau cu o căldură intensă, ca și cum ar fi fost o întâlnire plăcută între doi prieteni. Nici într-un milion de ani, își spuse ea.

– Fiicele tale? îl întrebă.

Josh dădu din cap.

– Am fost la cursurile de patinaj de pe Nadja Rink.

Cunoștea patinoarul; nu era departe de Labyrinth Lake.

– Nu-i un drum cam lung pentru lecțiile de patinaj? ridică ea puțin vocea, peste vuietul vesel al râului, oprindu-se la doi pași distanță.

Josh își trecu o mână prin păr.

– Am un mic hidroavion și l-am garat la o stațiune din oraș. Dar aș parcurge oricum cele două ore de drum cu mașina. Patinajul e una dintre cele mai mari plăceri ale lor, și m-am gândit că tranziția ar fi mai ușoară dacă păstrează o anumită continuitate.

Amy zâmbi, impresionată în secret de felul cum menționase în treacăt că avea un avion. Nu toți tații devotați dispuneau de mijloace ca să le satisfacă atât de complet copiilor lor orice necesități.

– Cu atât mai bine pentru ele.

– Nu-i cine știe ce, râse el ușor. Înainte, mă gândeam că părinții se-nnebunesc după lucrurile pe care le-ar face pentru copiii lor. Iar acum, fac și eu același lucru și nu mi se pare mare scofală.

Părea atât surprins, cât și mulțumit de sine, iar Amy, în ciuda hotărârii ei de a menține un dezinteres politicos, se pomeni întrebându-se care fusese situația dintre Josh și fiicele sale. Nu împărțise custodia cu fosta lui soție? De cât timp erau divorțați?

– Patinajul a ușurat tranziția? întrebă ea.

Josh mișcă ușor ochii, privindu-și fetele.

– Greu de spus. Cred că le place.

Lupta neexprimată din subînțelesul cuvintelor lui o făcu să simtă un junghi de compasiune și nu mai știu ce să spună. Josh se uită spre parcare, când intră încă o mașină.

– Probabil ești ocupată.

– Sunt.

Poate ajungea mai repede la scopul vizitei, ca să se poată întoarce și ea la treburi.

– Pare o firmă plăcută. De când lucrezi aici?

– Intermitent, de când am terminat liceul. În timpul colegiului, vara lucram ca ghid. Anul ăsta, m-am întors să supervizez expansiunea. E un an critic pentru patron, Rex: sau se extinde, sau dă faliment.

O altă mașină intrând în parcare îi atrase din nou atenția lui Josh.

– Am impresia că prosperă.

Amy luă acest comentariu ca pe un compliment personal și zâmbi. Nu-și îngăduia să se gândească la ceea ce s-ar fi întâmplat, dacă nu era o vară de succes pentru Rex.

– Am rezervat locurile până la sfârșitul lunii. Pe urmă, vom vedea ce se mai întâmplă.

Josh întoarse capul, pentru a-și supraveghea fetele, care coborau de pe pod, îndreptându-se spre leagăne. Amy se simțea tot mai stingherită, încă nesigură de ce venise el acolo.

– N-am știut că și tu ești ghid, spuse el.

După expresia cu care privirea lui i se opri spre umeri, înțelese că se gândea la felul cum dusese acea canoe. Era mai mult o chestiune de practică și echilibru, dar îl vedea privindu-i brațele ca și cum în orice moment ar fi putut apărea niște mușchi de halterofil.

– De ce, e ceva în neregulă cu asta?

– N-nuuu... răspunse el încet.

Amy râse.

– N-nuuu... îl îngână. Mai avem o femeie printre ghizi. Nu ți-ar plăcea ca fetele tale să știe că, atunci când vor crește mari, au să poată fi cândva ghizi prin ținuturile sălbatice, dacă vor?

– Sigur că da, replică Josh, fără ezitare.

– Ei, vezi?

– Dar spuneai că ai venit aici ca să supraveghezi extinderea, îi aminti el.

Zâmbind, Amy îl țintì cu un deget.

– Așa e. Conduc excursii numai când am ocazia. În rest, mă ocup de reclame, concep programe noi, public catalogul firmei și-mi frământ creierii să găsesc cât mai multe mijloace de a ne dezvolta. Rex răspunde de angajări și de operațiunile de pe-o zi pe alta. Larry face contabilitatea, iar fiica lui Rex, Dinah, conduce serviciul de aprovizionare cu alimente. Suntem aproape ca într-o familie.

Sprâncenele lui Josh se înălțară, cu o mirare care nu mai contenea.

– Care e trecutul tău profesional?

„Ce te interesează?“ replică Amy în sinea ei, tot mai nerăbdătoare să afle de ce venise.

– Nu am nici un masterat, dacă la asta te referi. Am absolvit științele economice și se pare că am fler la acțiunile de extindere.

Se gândi la toată munca prestată pentru fratele ei, Sean, și soția lui, Cottie, când își înființaseră firma de servicii foto și video, și cum aceasta dusese la alte posturi de consultanță, dar pe Josh nu-l interesau toate astea. Sean o rugase să rămână în companie, devenindu-i parteneră, dar Amy n-ar fi putut niciodată să fie mulțumită cu o slujbă care nu avea legătură cu traseele sălbatice din nord.

Un moment, se gândi să-i spună despre călătorii franco-canadieni care-i fuseseră strămoși și iubirea pentru natură pe care o moștenise de la tatăl ei. Dar el o întrebase despre antecedentele profesionale, nu despre adevăratul trecut, cel care conta.

– În fine, încheie ea, e o poveste plictisitoare.

Josh dădu încet din cap, ca și cum ar fi fost de aceeași părere. O intriga. O nedumerea total.

Motivul pentru care-l plăcea pe Josh Kita era acela că, pe tot parcursul nunții, n-o privise nici măcar o dată ca pe o fâșneață. Păruse serios, respectuos din fire și plin de o energie magnetică, fascinantă. I se părea că văzuse în ea o femeie integră, inteligentă, dezirabilă și plină de vitalitate. Mai bine zis, până la acea insultă supremă. Atunci, dovedise că nu o considera decât un trup. Pe urmă, rămăsese cu gura căscată, când o văzuse cărând barca. Iar acum, observând cum o privea în timp ce stătea lângă el, remarcă

în ochii lui o expresie gânditoare, analitică, și înțelese ce se întâmpla. Categoria: femeie cu creier și simț al afacerilor. Păzea. Se săturase să tot fie categorisită.

De-ajuns, își spuse ea.

Luă o piatră și o aruncă departe în râu, cu putere.

– În curând va trebui să mă întorc.

– Așteaptă. Am ceva pentru tine.

Și, scoțând din buzunar un ceas negru antiacvatic, i-l oferi.

– Ăsta-i al tău?

Privirea ei se ridică de la ceas spre ochii lui și, zâmbind, întinse mâna să-l ia.

– L-am găsit pe terasă, după ce ne-am... după ce ai plecat, continuă Josh. M-am gândit că poate era al tău.

– Deci, *acolo* îl lăsasem.

Își încheie cureluța neagră și groasă pe încheietura suplă a mâinii. Fu nevoită să și-o apese pe piele, în timp ce potrivea acul în prima gaură, ca să i se poată ridica pe antebrat.

– L-am căutat peste tot. E ceasul meu favorit. Mă gândeam că poate-l pierdusem în camera de hotel. Trebuie să fi căzut, când am scos batista ta.

Emoția, bucuria îmbătătoare și furia din seara aceea îi reveniră năvalnic în memorie, împiedicând-o să-l mai poată privi. I se părea ciudat că avusese la el ceasul în tot acel timp, și totuși nu-i telefonase. Acum, când îl avea din nou la mână, părea s-o încălzească neobișnuit de tare, ca și cum, în locul lui, ar fi cuprins-o degetele lui Josh.

Pe dinăuntru, încă mai ardea, de ultima dată când o atinsese.

– Batista ta am aruncat-o, mărturisi ea.

Josh se lovi cu un pumn în piept, făcând-o să-l privească.

– Au! exclamă el, cu un zâmbet strâmb, strengăresc.

„Nu-mi veni cu din-astea", spuse ea în gând, deși simțea că farmecul lui îi submina deja rezistența.

– Vreau să lămurim ceva, continuă Josh, din nou serios.

– De-asta ai venit?

– Da.

Îl văzu întorcând din nou capul spre terenul de joacă, unde fetele sale continuau să se dea în leagăne, încântate. Răsucindu-se ușor, porni pe cărarea paralelă cu râul, iar Amy îl urmă pe serpentinele de sub brazii umbroși, înapoi spre locul de joacă. Seninătatea decorului părea să accentueze tensiunea dintre ei.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat la Lake Eloise, începu el. N-ar fi trebuit să te invit în camera mea. A fost deplasat și nepoliticos, și-ți prezint scuzele mele.

Amy nu voia să-și mai aducă aminte cum se încheiase sărutul lor. Două săptămâni tot încercase să nu ia în seamă durerea, având drept consolare numai mândria, și nu-i fusese deloc ușor, în pofida eforturilor vitejești și a faptului că-i aruncase batista. Acum, scuzele lui îi aminteau întocmai cât de mult dorise să creadă în vraja singurului lor sărut.

– Un fleac, spuse ea. Las-o baltă.

Josh clătină din cap, nepărând deloc satisfăcut.

– N-am vrut să-ți dau impresia că m-ar interesa...

Tăcu o clipă.

– Că m-ar interesa ceva de durată. De-asta am spus-o.

Înălțând din sprâncene, Amy îl privi mirată.

– Poftim? Să înțeleg că nu te interesam deloc, sau că te interesam doar ca o relație temporară? Care insultă e cea corectă?

Îi văzu tenul palid colorându-se spre roșu și ochii îngustându-se ușor. Oprindu-se, își propti mâinile în șolduri, obligându-l să se întoarcă pentru a o privi.

– Ești exasperant, spuse ea, descătușându-și în sfârșit toate frustrările. Mai întâi mă săruți, pe urmă mă jignești, iar apoi apari pe neanunțate ca să-mi restitui ceasul și... și... *și întârzii pe-aici.* Iar după aceea, din nou mă insulți. Care-i adevărul, te interesez sau nu?

Josh ridică mâna, tușind în căușul palmei.

– Ei? insistă Amy.

Îi răspunse cu un râs dezarmant:

– Bine. În regulă. Mă interesai. Vreau să spun, când te-am întâlnit la Lake Eloise, mă interesai categoric. Așa a început toată încurcătura asta.

Zâmbetul lui cald îi trezea noi bănuieli.

– „Încurcătură"? repetă ea.

– E cel mai nepotrivit moment. Fosta mea soție tocmai a murit, fetele mele sunt zdrobite de durere. Tu locuiești la două ore distanță și, probabil, ai cu zece ani mai puțin ca mine. Sunt de o corectitudine ridicolă, gândindu-mă la asta. Dar, în ultima săptămână, am descoperit că nu te puteam uita. Oare ce să însemne?

Glasul îi scăzu la nivelul unui murmur gros, ispititor:

– Spune-mi.

Amy simți că se îmblânzea considerabil, sub efectul glasului lui senzual. Ca să nu mai pomenească și sinceritatea. Problema vârstei nu-i trecuse prin minte.

– Câți ani ai, de fapt?

– Treizeci și șase.

Îi despărțea, într-adevăr, o diferență de zece ani. Își relaxă încet brațele, înlănțuindu-și degetele la spate.

– Jumătate din șaptezeci și doi, spuse ea, gânditoare.

Apoi, privirea i se îndreptă spre ochii lui.

Josh tresărise, dar imediat se reculese și răspunse tachinării ei cu un scrâșnet din dinți:

– Ești altfel decât la Lake Eloise.

– Mda. Rochia domnișoarei de onoare nu se prea potrivește cu ghetele. Grea dilemă.

– Totuși, râse Josh, erai o julietă nemaipomenită.

Amy rămase cu zâmbetul pe buze, deși simțea un junghi de dezamăgire. Pe balconul acela, *avusese* într-adevăr o senzație de magie și romantism, dar acea latură a ei nu-și avea locul în viața de

zi cu zi. Cel mai greu era că ambele fațete existau împreună, dar hainele nu le puteau înfățișa decât pe rând.

– Va trebui să mă vezi data viitoare când mai sunt invitată la o nuntă.

– O nuntă unde toate domnișoarele de onoare vor căra câte o canoe, replică el.

Amy râse, cu un sunet vesel și muzical, care răzbătu printre copaci, spre leagăne. Cele două fete ridicară privirile.

Josh înjură încet și o trase cu el câțiva pași, până se ascunseră după un molid gros. Inima ei începuse să bată cu o repeziciune alarmantă.

– Mai râzi o dată așa, și va trebui să te sărut, o preveni el.

Amy clătină din cap, zâmbindu-i. Acele aromate de molid arătau înșelător de moi înapoia capului lui, pe când ochii îi stăteau ațintiți spre ea cu o expresie intensă. Când îi simți mâinile calde și puternice cuprinzându-i coatele goale, prin toți nervii o străbătură panglici de plăcere. Peste puloverul lui cafeniu se învârteau orbitor pete de lumină și umbră, făcând-o să mijească ochii spre el.

– M-ai săruta chiar și cu ghetele astea în picioare? îl întrebă.

– Mai ales cu ghetele.

– Dacă te las să mă săruți, pe urmă nu vei face decât să mă jignești din nou.

– N-am să te jignesc, răspunse el, aplecându-se.

Îi vedea genele negre, fir cu fir, mărginindu-i fascinanții ochi, și se simțea la fel de vulnerabilă ca un iepuraș hipnotizat de un șarpe.

– Ba da, șopti.

– Ba nu, insistă Josh și o sărută. Nu făcu decât să-și aplece fața, până când Amy nu mai avu încotro decât să închidă ochii, să-și ridice gura și să-și lase buzele în voia alor lui. Trupurile abia li se atinseră, iar sărutul n-o apăsa decât abia simțit, dar pe dinăuntrul ei se rostogoli un val gros de dogoare lichidă, tăindu-i respirația. Se aplecă mai aproape, sporind presiunea buzelor, și-l auzi scoțând un geamăt scăzut, în timp ce făcea un pas înapoi.

Îi dădu drumul imediat, încrucișându-și brațele pe piept. Amy îi văzu ochii întunecându-se de o emoție negrăită, pe când degetele o furnicau să le ridice spre chipul lui, știind că avea să fie cald la atingere.

– Și acum? îl întrebă.

Aproape că nici măcar ea însăși nu-și recunoștea vocea, atât de joasă și senzuală devenise. Zâmbi, cu puțină sfială. Era efectul lui asupra ei. Îi schimba toată făptura, până și glasul, doar cu un singur sărut.

În ochii lui cu pleoape grele fulgeră o licărire de umor.

– Știi vreo insultă?

Amy scoase un nou hohot de râs, iar de astă dată cele două fiice ale lui Josh părăsiră leagănele și veniră după molid, să-i caute. Amy ar fi vrut să-i spună vreo duzină de lucruri, dar fetele își trăgeau tatăl de mâini, plângându-se că le era sete.

– Vreau să vă prezint unei prietene, le răspunse Josh. Ea e Amy Larkspur. Știți nunta la care am fost, acum două săptămâni? Era una dintre domnișoarele de onoare. Iar ea este Chloe, puse el mâna pe capul celei mai înalte fete, arătând apoi spre cealaltă: și ea, Hannah.

– Îmi pare bine de cunoștință, zâmbi Amy. Cum a fost patinajul?

– Nasol, răspunse Chloe.

Îi plăcea sinceritatea ei, deși răspunsul o surprinse.

Ochii expresivi ai lui Chloe se vedeau măriți printr-o pereche de ochelari, iar părul rar și șaten îi cădea drept până pe umeri. Avea fața mai plină decât a surorii ei și niște pometi pronunțați care nu se armonizau cu ochelarii, dându-i o înfățișare unghiulară, dar totuși atrăgătoare.

– Chloe zice că profa ei miroase, anunță Hannah.

– Nu-i adevărat.

– De parfumul ei zicea. Ce-i ăla mosc?

Amy râse. Părul blond și ondulat al lui Hannah era legat la spate într-o coadă de cal, nasul îngust se potrivea cu fața slabă, iar ochii albaștri aveau un farmec exotic. Ridică privirea spre tatăl lor și recunoscu forma vag asiatică, dacă nu și colorația. Probabil că soția lui

avusese părul și tenul de un blond foarte deschis, presupuse ea. Fetele îi reținеau atenția, într-un mod neobișnuit și extrem de interesant.

– Mi-ar fi cam greu să-ți explic ce e moscul, spuse Amy. Am auzit cumva că vă e sete? Avem înghețată pe băț, dacă tatăl vostru e de acord. Fac eu cinste.

Josh acceptă, așa că fetele o luară la fugă spre Bufetul lui Dinah, urmate de el și Amy.

– Ai copii frumoși, spuse ea.

– Îți mulțumesc.

– *Kita* e un nume japonez?

– Da. Înseamnă „miazănoapte". Străbunicii mei au venit la Blue Gill din Japonia.

Amy găsea că era un lucru neobișnuit ca o familie japoneză să vină într-o zonă colonizată în primul rând de emigranți scandinavi, dar se jenă să-l iscodească în continuare, și nici el nu spuse mai mult. În timp ce se întorceau, privi spre lac și îl văzu pe unul dintre ceilalți ghizi cu o clasă de începători, învățându-i să-și balanseze lopețile. Duse o mână la umăr și-și strânse ușor un mușchi care o durea. Privirea lui Josh îi urmări mișcarea.

– Cine are grijă de tine? întrebă el, încet.

Întrebarea, picată din senin, o surprinse.

– Poftim?

– Fetele mă au acum pe mine, iar eu, pe ele. Dar tu?

Amy se întoarse cu fața spre el, nedumerită de expresia speculativă din ochii lui. Părea să-i pună o întrebare fundamentală, absolută, ca și cum ar fi întrebat-o cum respira. Nu știa ce să-i răspundă. Mama și tatăl ei locuiau în străinătate. În apropiere, avea un frate și o cumnată pe care-i iubea din toată inima. Dar știa că Josh nu despre ei o întrebase. Ar fi putut avea un soț, de-acum, poate chiar și copii, dar Andy fusese nepotrivit pentru ea și nu-și regreta hotărârile.

– Nu e nevoie să pui sare pe rană, încercă Amy să-și păstreze vocea indiferentă.

– Umerii tăi par să aibă nevoie de un masaj.

Inima ei făcu un salt straniu.

– Doar nu te oferi tu, sper?

Josh își înfundă mâinile în buzunare, iar când sprâncenele i se coborâră într-o expresie enigmatic-încruntată, Amy simți lumina soarelui începând să se unduiască în spațiul dintre ei, sub efectul unei subtile tensiuni sexuale. O făcea să se simtă mai înaltă și cuprinsă de o ciudată expectativă, ca și cum, chiar în acel moment, niște degete invizibile ar fi început să-i maseze umerii.

– Cam așa suna, nu? replică el; părea să fi luat o hotărâre. Te invit la cină.

Amy zâmbi, potrivindu-și o șuviță de păr după ureche.

– Ei, și de ce aș ieși eu în lume cu un tip mai în vârstă, care are doi copii și spune că nu-l interesează o relație?

– Pentru că n-ai de ales. Ce zici de luni? Te-aș putea lua pe la șase.

– Și cine va avea grijă de fetele tale?

– Părinții mei. Locuiesc în Blue Gill, după colțul străzii, și le supraveghează când eu sunt la serviciu.

– Comodă soluție, evită ea răspunsul; într-un fel, ideea de a lua cina cu Josh semăna cu o invitație să sară în apă din cer. Din ce trăiești?

– Sunt programator de jocuri pe computer, răspunse el ridicând o sprânceană, în așteptarea reacției.

Amy nu-și putu înfrâna surprinderea. Părea un om mult prea normal. Mă rog, nu tocmai normal, dar nici atât de sucit încât să fie în genul maniacilor informaticii. Iar ea nu știa mai nimic despre computere. Simțea o prăpastie căscându-se între ei. Dar la ce se așteptase? Să fie avocat, om de afaceri sau agent imobiliar?

– Ce interesant, comentă ea.

Josh, însă, râse, ca și cum i-ar fi ghicit adevăratele gânduri.

– Știu. E o ocupație de sonați. Totuși, îmi iubesc meseria și o fac cu rezultate foarte bune. M-am specializat în jocuri pentru fete. E o profesiune riscantă, cere fantezie și pot lucra toată noaptea. Îmi convine. Serios. Și nu-s chiar complet sucit.

Pe ultimele cuvinte, glasul său devenise sardonic, iar Amy îl privi, încercând să descifreze sensul neintenționat pe care i-l ascundea expresia. Părea să mai fi avut de-a face cu scepticisme față de munca lui, ceea ce-i trezea sentimentul că reacția ei însemna mult pentru el.

Privi spre lac, iar în minte i se ivi o amintie fulgerătoare cu Josh vâslind pe suprafața Lacului Eloise. Dacă Amy nu era feminina domnișoară de onoare drept care o luase în prima clipă, atunci nici el nu era exact ceea ce părea a fi.

Reveni cu privirea spre Bufetul lui Dinah, unde Chloe și Hannah își lingeau cu poftă înghețatele: roșii cu galben.

– Nu mă prea pricep la computere, spuse ea.

Nici la fiice. Și nici la oamenii atât de bogați încât pot avea hidroavioane.

Deși nu-l privea direct, îi simți dezamăgirea. O recunoscu în absența oricărei glume vesel-nepăsătoare. În felul cum scoase mâna din buzunar și și-o trecu prin păr, ca și cum și-ar fi amintit altceva, sau pe altcineva.

– Luni la șase, îi mai șopti el la ureche, apoi plecă să-și ia fetele.

* * *

Harmony, un orășel fără pretenții de lângă Birch Lake, se afla la sud-est de International Falls și la douăzeci de minute cu avionul spre nord de casa lui din Blue Gill. Ghețarii acoperiseră regiunea de patru ori, înainte ca ultimul să se retragă definitiv, iar fricțiunile scobiseră o zonă imensă în spatele orașului, lăsând un versant arcuit care cobora spre lacul întins și adânc. Josh cunoștea terenul din zborurile anterioare, dar în acea seară de luni norii îi stânjeneau vederea, și ameriză pe lac, plutind apoi cu ajutorul elicei spre debarcaderul stațiunii turistice, unde ajunse la scurt timp înainte de a începe ploaia.

Cumpărase un microbuz, pe care să-l folosească în Harmony când ducea fetele cu avionul la lecțiile de patinaj, și în timp ce-i descuia portiera, în pacarea stațiunii, încăpătorul autovehicul îi făcu mai mult decât oricând impresia unei mașini de familie. Sau, poate, îi reproșa că venise fără fete.

„Ba nu", își spuse el. „E foarte bine așa."

Peste o jumătate de oră, privea prin parbrizul brăzdat de ploaie, citind numărul de pe cutia poștală. Casa lui Amy era o cutiuță cu două dormitoare și verande largi închise spre sud și est, stând agățată de colina ce domina Harmony, asemenea brazilor noduroși și bătuți de vânt din jurul ei.

Toate ferestrele erau întunecate, ca și cum căsuța ar fi încercat să doarmă, sfidând ploaia înverșunată, iar Josh își dădu seama de ceea ce se vedea cu ochiul liber: n-o găsise acasă. Totuși, continuă să spere. *Era* luni. Se îndoia că ea uitase de întâlnire, și nu părea genul care să întârzie. Poate i se întrerupsese curentul electric.

Ideea îl făcu să zâmbească. Femeia asta avea în ea mai multă energie decât o mie de becuri aprinzându-se simultan. Altfel, ce căuta el acolo? Mai așteptă cinci minute, după care nerăbdarea și monotonia ștergătoarelor de parbriz îl învinseră. Orice ar fi fost preferabil, decât să aștepte în mașină.

Când în fața casei opri o camionetă, ploua torențial, iar Josh își pierduse ultima urmă a plăcerii romantice de a sta sub copertina ce șiroia, la intrare. O privi cum scotea din mașină un sac cu echipamente, trântind apoi portiera, pentru a se repezi spre ușă, prin ploaie. Abia când ajunse sub copertină îl văzu, iar atunci se strânse lângă el, pe ultima treaptă, singura uscată.

– Ce faci aici? îl întrebă, vorbind tare ca să se audă peste răpăitul ploii.

Excelent. Josh îi deschise ușa cu plasă și intrară la adăpostul verandei.

– Aveam o întâlnire, răspunse el, cu același volum vocal.

Amy se uită la ceas.

– Dar ți-am lăsat trei mesaje. Aștepți aici de la șase?

– Am ajuns mai devreme.

Încadrați de părul ud, ochii ei se dilatară de vinovăție, apoi îl supuse pe Josh unui studiu care nu-i ajuta cu nimic orgoliul. Părea aproape să se bucure, văzând cât de uzi îi erau pantofii negri de piele.

– Crede-mă că-mi pare rău, îl rugă ea. Am încercat să te anunț. În seara asta am alt program, de care uitasem complet, până ieri. Mi l-am înscris în agendă acum câteva săptămâni și pur și simplu nu mi-a venit în minte.

– Mă bucur că te distrezi. Care e celălalt program?

În loc de ai răspunde, îl măsură iar cu privirea, mai încet de astă dată. Josh spera că-și dădea seama la ce anume renunța. Pe sub sacou avea o cămașă albastră apretată, cravată de jazz și pantaloni negri cadrilați. Până și fetelor le ceruse părerea dacă arăta bine sau nu, și le crezuse când îi spuseseră că era cel mai fermecător tătic de pe planetă. Acum, se simțea absurd. Când Amy observă că ascundea o mână la spate, el o scoase la iveală, ținând un fir de cală, alb și superb arcuit în penumbra încețoșată de ploaie.

– O, Josh! exclamă ea. E minunat.

În momentul când întinse mâna spre bobocul delicat, în stradă se trânti cu zgomot o portieră, iar Josh o văzu tresărind alarmată.

– Vai de mine! Intră-n casă, îi deschise ea repede ușa.

Josh privi peste umăr, spre stradă, dar Amy îl zori înăuntru, aprinzând câteva lumini ca să alung atmosfera mohorâtă a serii ploioase. Își aruncă sacul la picioarelee scării, apoi îi adresă un zâmbet scurt.

– Încearcă să te porți firesc.

– Ce se întâmplă?

– Merg s-o pun în apă, porni ea spre bucătărie, cu cala în mână, să găsească o vază. Și să nu te uiți pătrat la turban.

Turban? Fusese destul de neplăcut s-o aștepte pe Amy în ploaie, convins că uitase de întâlnire sau, mai rău, avusese vreun accident de circulație. Acum, avea altă grijă. Abia aștepta să-l vadă pe celălalt.

Capitolul 3

Se auzi soneria și, din moment ce Amy se afla încă în bucătărie, Josh deschise ușa. Pe verandă stăteau trei femei, iar dacă el fu surprins, ele arătară de-a dreptul lovite în moalele capului.

Cucoana cu turban albastru vorbi prima:

– Tu cine dracu' ești?

– Prietenul sedus și abandonat al lui Amy, răspunse solemn Josh.

– Nu mai spune! exclamă cea mai tânără dintre femei, o roșcovană mignonă cu un zâmbet victorios și o siluetă vizibil gravidă; îmbulzindu-se înainte, întinse mâna: Cottie Larkspur, cumnata lui Amy. Era și timpul să aibă un prieten, dar jur că ar fi putut măcar să ne anunțe, ca să aducem mai mult pui.

Trecu pe lângă el, în casă, ținând în mână o pungă cu pui la pachet, aromat.

– Amy?

A treia musafiră se ascunse parțial după punga ei cu provizii.

– Eu sunt Olivia, spuse ea – o femeie înaltă și brunetă, cu ochi timizi, spre cincizeci de ani. Încântată de cunoștință. Nu ți-am reținut numele...?

– Josh Kita, răspunse el, luându-i punga cu mâncare, pentru a-i strânge mâna caldă.

– Ești rudă cu acei Kita din St. Paul? Exploatatorii de fier? întrebă autoritară femeia cu turban. Era cu o generație sau două mai bătrână decât Amy, rujată peste măsură și cu gene false ce păreau să se asorteze cu fluturii imprimați pe costumul cu pantaloni. Dacă insista, Josh ar fi presupus că-și petrecea mult timp la tombole și colectări de fonduri.

– Familia Kita din St. Paul e a unchiului meu, răspunse el.

– Atunci, înseamnă că ești fiul lui David Kita, spuse femeia cu turban, intrând în living. Eu sunt Madge LaFarge, l-am cunoscut pe tatăl tău în liceu. Cu ani în urmă, după război, făceam excursii la mina bunicilor tăi. Au renunțat la fier înainte de toată afacerea cu taconitul, nu-i așa?

– Da, doamnă.

Simțea cum i se înroșeau urechile, în timp ce Madge se apuca să-i înșire istoria propriei lui familii, cu tot cu expansiunea minei de fier care adusese averea familiei, în urmă cu trei generații. Mai înșiră încă o jumătate de duzină de familii din industria fierului și a cherestelei, familii care formaseră coloana vertebrală a multor organizații profesionale și filantropice de-atunci și până în prezent, nume integrate în istoria statului Minnesota. Se vedea clar că o interesa trecutul regiunii, insistând asupra gloriilor dezvoltării urbane, mai degrabă decât asupra efectelor complexe care urmaseră după devastarea resurselor naturale ale statului. În plus, cunoștea toate informațiile mai personale despre familia Kita, pe care păreau să le știe cei din generația părinților, inclusiv prima lui căsnicie.

– Nu te-ai însurat cu o fată din California? îl întrebă Madge.

Josh aruncă o privire spre Amy, care punea masa în sufragerie, și avu sentimentul că asculta totul, deși nu se uita spre ei. Observă că întârziase câteva minute pentru a lua pe ea o fustă albastră, iar materialul bogat îi cădea ușor din jurul taliei subțiri.

– Ba da. Dar soția mea și cu mine am divorțat acum cinci ani.

– Ai jucat vreodată bridge cu ea?

Pe buzele lui Josh apăru încet un zâmbet pieziș.

– Nu pot spune că da.

Madge dădu din cap înțelepțește, schimbând o privire cu Cottie și Olivia.

– Dar scrabble? continuă ea.

– Nici scrabble n-am jucat.

– Ei, asta explică totul. Ce se-aude cu farfuriile alea de carton, Amy?

– Masa e pusă, răspunse tânăra.

Împreună cu Cottie, pusese pe masa de sufragerie farfuriile și o sticlă de vin, apoi răspândise casoletele care conțineau un ospăț de pui, piure de cartofi, *muffins* de porumb, sos și mazăre, suficient ca să sature cinci persoane și să mai rămână. Dacă Amy credea că Josh avea să priceapă aluzia și să plece, se înșela amarnic, își spuse el. Nimic nu l-ar fi făcut să se lipsească de o seară cu Amy și cu cele trei Furii.

Își trase un scaun lângă al ei, iar Amy îi dădu puiul să se servească și astfel începu o seară stranie cum de mult nu mai avusese.

Madge, Cottie și Olivia erau la fel de diferite între ele ca și de Amy, dar le unea o camaraderie sinceră. Mâncară ca niște camionagii, după care aruncară farfuriile de carton și tacâmurile de plastic în coșul de gunoi și desfășurară pe masă o fâșie întinsă de fetru verde. Ca o regină a bridge-ului, cu turbanul ei, Madge era partenera lui Amy, jucând fără efort, cu bancuri seci și comentarii scandaloase, în timp ce-și mâna alunele învelite în ciocolată. Cottie, care stătea în dreapta lui Amy și o adora vizibil ca o adevărată soră, tindea să râdă de propriile ei greșeli și să se scuze când etala cărțile. Olivia juca feroce de concentrată și nu vorbea decât când licita.

Josh nu mai jucase niciodată bridge, bănuind dintotdeauna că era un joc plicticos, dar în timp ce stătea așezat lângă Amy, lăsând-o să-l învețe cunoștințele elementare ale număratului figurilor și așilor, ale licitărilor și ale încercărilor de a folosi trucuri, i se trezi

interesul de a o urmări pe parcursul diferitelor procese. Eventual ar fi putut încerca o schemă de bridge pentru un joc în rețea, își spuse el, amintindu-și un proiect în care se împotmolise.

La un moment dat, când ea era mâna moartă, Amy intră în bucătărie să pună apa pentru ceai și, la servirea rundei următoare, Josh îi luă cărțile ca să le aşeze în ordine. Revenind, Amy se aplecă peste umărul lui și inspectă mâna.

– Dă-i drumul, șopti ea.

Așa că Josh jucă runda în locul ei, consultând-o când nu era sigur ce să depună, iar el și Madge câștigară cu un mic avantaj.

– Nu-i rău, tinere, comentă Madge. Nu-i rău deloc.

– Îmi plac jocurile.

Era puțin spus. Îi trecu prin minte că nici una dintre prietenele lui Amy nu-l descususe despre ocupația lui, ca și cum n-ar fi folosit ocupația și poziția socială pentru a categorisi oamenii. Păreau să-l accepte ca prieten al lui Amy, necondiționat, ceea ce reprezenta o experiență inedită pentru el. Privind-o îngândurat pe Amy, încerca să descopere cum percepeau prietenele ei calitățile din propria sa personalitate.

Cottie se ridică de la masă, bătându-se cu ambele mâini pe burta rotunjită.

– Eu, una, știu când am mâncat bătaie.

Olivia își împinse și ea scaunul.

– Reușită partidă, spuse. Luna viitoare o facem la mine, da?

– Doar nu plecați! protestă Amy. Tocmai am pus de ceai.

Madge strânse cărțile la un loc.

– Ce-mi mai place să câștig la limită!

Sub privirea lui Josh, Amy insista ca prietenele ei să mai stea la o rundă, dar toate păreau grăbite să ajungă acasă și, peste câteva minute, se îndreptau spre ușă.

– Oferă-i brațul tău unei doamne în vârstă, îi spuse Madge lui Josh.

Arăta cam la fel de fragilă ca un buldozer, dar Josh recunoștea imediat un ordin când îl auzea, așa că o escortă până la mașină.

– Înveți repejor, observă Madge.

– Niciodată n-am fost atent la bridge. Văd că prezintă o mulțime de posibilități.

– *Mulțimi* de posibilități, precizează Madge, cu o expresie complice.

Olivia și Cottie râseră, în timp ce deschideau portierele mașinii. Madge se așeză greoi pe fotoliul din față și-și propti mâna încărcată cu inele pe clanța interioară a portierei, gata s-o închidă.

– Dacă vrei să joci bridge cu Amy, urmează-mi sfatul și n-o lăsa să te dea la o parte, cum face cu toți ceilalți. Are destui „amici prietenoși", dacă-nțelegi ce vreau să spun.

Nu era sigur că înțelegea.

– Ce sfat i-ai da lui Amy?

– Același dintotdeauna. Fericit e somonul care poate înota în amonte.

Josh râse, iar când Madge trase de portieră, i-o închise. Era o scorpie țicnită, fără îndoială. Nu trebuia să uite să le spună părinților lui că o întâlnise.

Mașina ocoli capătul fundăturii și porni în lungul străzii, oprindu-se la intersecție cu luminile de frână aprinse. Josh ridică privirea spre cerul negru, fără stele, și observă că deși ploaia se oprise, aerul era plin de umezeală. Se întoarse și porni încet spre casă, mirat că se simțea atât de destins cu prietenele lui Amy, după așa de puțin timp de când se cunoscuseră. Prietenele lui Shannon îl făcuseră întotdeauna să se simtă stingher, străin. Dar, în fond, Amy nici nu se compara cu Shannon.

Amy aștepta în ușă, ținând în mână o lumânare într-un glob de vânt. Avea pe buze zâmbetul acela dulce, mult prea lătăreț, care îi plăcea lui Josh atât de mult, și puse lumânarea pe un taburet scund, în colțul verandei închise. Fusta ei albastră urma contururile șoldurilor și ale genunchilor, iar picioarele îi erau dezgolite deasupra mocasinilor purtați. Un elastic îi ținea părul blond și buclat strâns într-o coadă largă, lăsându-i expuse fruntea și gâtul. Lumina blândă dezvăluia un balansoar de verandă și frunzele în formă de

evantai ale unei plante în hârdău, iar Josh închise cu grijă ușa în urma lui, auzind cum țăcănea închizătoarea.

– Îți mulțumesc că ai rămas, spuse ea. Mă duc să-mi iau un pulover. Ți-e destul de cald?

– Nici o problemă.

Nici o problemă ca să mănânce desertul, își spuse Amy, întorcând grăbită capul, pentru a nu-l mai privi. Iarăși. Intră în casă și deschise debaraua să-și ia un cardigan de cașmir călduros, cel roz, pe care i-l trimisese mama sa de ziua ei. Toată seara se uitase numai la el, incapabilă să-și ia ochii de la expresiile lui în continuă și subtilă schimbare. În timp ce-și trăgea pe trup puloverul moale, se înfioră din nou, dându-și seama că tremura mai mult de nervozitate decât de frig. Era un om absolut incredibil. „Așa că, încearcă să nu cazi pe spate, idioato!“ Se vedea clar că intenționa să mai rămână un timp prin preajma ei.

Se opri în bucătărie, să ia două cești și ceainicul, strângându-i toarta cu o mănușă, în drum spre verandă. Partenerele de bridge plecaseră destul de repede, făcându-și o ieșire nu tocmai subtilă. Amy era gata să parieze pe o mie de dolari că, lângă mașină, Madge făcuse un comentariu deplasat. Își mușcă buza pe dinăuntru, privind prin paravanul de plasă al ușii spre Josh, care stătea lângă balansoarul de pe verandă. De ce venise, în fond? Adevărul continua s-o șocheze: *rămăsese* pentru *bridge*. Câți bărbați ar fi făcut același lucru?

Deschise ușa cu cotul, iar Josh ridică privirea. Dintr-un pas lung, ajunse la ușă și i-o ținu deschisă.

– Mulțumesc, spuse Amy.

– Sper că e destul de fierbinte. Te-ai înverșunat în obraji.

– De frică... De *frig*, vreau să zic, se corectă ea; apoi, râse. Lasă, n-am nimic.

Zâmbind, Josh se așeză lângă ea, pe balansoarul larg, de modă veche, orientat astfel încât să aibă vedere spre oraș și lac, în zona din acea parte a casei. În cea mai mare parte, întinderea era cufun-

dată într-un întuneric adânc, vinețiu, dar se vedeau licăririle luminoase ale clădirilor din oraș, iar pe malul opus al lacului strălucea o pată roșie. O briză ușoară sufla spre ei, aducând mirosul dens de pământ și frunze ude.

Amy cuprinse cu palmele ceașca fierbinte, simțind cum căldura i se infiltra în degetele înfrigurate. Inspirând aroma parfumată a ceaiului, făcu un efort de a-și relaxa tensiunea din umeri, dar simplul fapt de a sta așezată lângă Josh avea un efect ciudat asupra ei, ca un fel de crampe la stomac, însă destul de plăcute.

– De când joci bridge? o întrebă el.

– A, cam de vreo trei ani. De fapt, Cottie m-a atras în grupul ăsta. Madge e vecina ei, iar cu Olivia s-a împrietenit când i-a aprobat un împrumut de la bancă. Aveau nevoie de o a patra parteneră, iar Cottie s-a gândit că nici mie nu mi-ar fi stricat niște prietene.

Josh zâmbi.

– Și avea dreptate?

– Cred că da. Aveam prietene la universitate, dar nici una nu locuiește prin apropiere și, mama fiind în Irlanda, Cottie și fratele meu, Sean, sunt singurele mele rude la îndemână. Grupul de bridge mă ajută să păstrez legătura cu lumea. Dar tu? Nu se poate să nu ai prieteni.

Din ceea ce spusese Madge mai devreme, familia lui era una dintre cele mai bogate în relații din Minnesota.

– Toți prietenii mei sunt pe Internet, răspunse Josh. Corespondăm prin e-mail și ne întâlnim la convențiile fabricanților de jucării.

Oricât ar fi încercat, nu și-l putea imagina stând toată ziua în fața computerului. Într-un fel, părea un temperament mult prea activ. Aruncând o privire spre coapsele lui suple, conturate de pantalonii negri, avu impresia că trupul îi era mai masiv decât înainte, aproape înghesuind-o în balansoarul pe care-l împărțeau.

– Altfel, nu prea am timp pentru prieteni, adăugă el, mai ales acum, când s-au întors fetele.

– Astă seară stau cu părinții tăi?

Josh dădu din cap.

– Tare le-ar mai plăcea să le ia la ei în fiecare seară, dacă s-ar putea. Și ei încearcă să câștige timpul pierdut.

Amy mai luă o înghițitură de ceai, după care se împinse cu vârful mocasinului, făcând balansoarul să se legene ușor. Simți balansul modificându-se, când Josh își potrivi mai bine greutatea, apoi începură să se legene încet, în scârțâitul slab al unuia dintre lanțuri; Josh o ajuta să împingă.

– Povestește-mi despre fete, îi ceru ea. Câți ani aveau când ați divorțat?

– Trei și unu, râse el încet. Știi pungile alea de mazăre cu animale de jucărie în ele, care acum sunt așa de populare? Fetele mele aveau vreo duzină și, când am plecat, au început să se joace cu ele de-a înmormântările.

Sprâncenele ei se arcuiră, cu mirare.

– Nu-i puțin cam sinistru?

– Nici nu se compară cu coșmarurile. În ultima vreme, amândouă se tem să doarmă singure. Uneori, nici nu mai știu ce să fac. Cel mai greu îi e lui Chloe.

– Cum a murit soția ta?

– Fosta mea soție, preciză el. Într-o seară, întorcându-se de la bibliotecă, oprise la stop, iar un adolescent beat a cotit aiurea la dreapta și a intrat cu camioneta drept în mașina ei. Shannon a murit pe loc.

Amy simți un fior și-și trase mai strâns puloverul pe ea.

– Îmi pare atât de rău.

Vedea în lumina palidă a lumânării trăsăturile cizelate ale lui Josh; chipul lui era serios, cu sprâncenele îmbinate.

– Nimeni nu merită să moară așa.

În glasul scăzut i se simțea mânia.

– Fetele mele și-au pierdut mama fiindcă un idiot i-a vândut alcool unui minor.

Tonul lui înverșunat o făcu să tresară. Nu știa cum să-i răspundă, dar emoțiile lui îi redeșteptau amintirea veche a unei reacții asemănătoare. Știa din proprie experiență că moartea nu ține deloc să fie dreaptă. Așteptă în tăcere, observându-l cum își înclina capul, privind în ceașca de ceai.

– E foarte ciudat. Shannon și cu mine ne toleram, la limită, de dragul copiilor. Am avut un divorț urât, iar eu n-am prea încercat să fiu binevoitor sau corect cu ea. Nu mă mândresc cu asta. Dar, când a murit, a început să mă apese un sentiment greu de vinovăție. Parcă accidentul s-ar fi întâmplat, cumva, din vina mea. Iar acum, nu pot să nu simt o bucurie incredibilă că fetele au revenit în viața mea.

Amy simți un junghi de compasiune. Îl iubise așa de mult pe tatăl ei și se temuse de moartea lui atâta vreme, dar când aceasta se întâmplase, fusese un sfârșit al tuturor suferințelor și tensiunilor, o eliberare de veghea continuă. Durerea ei fusese amestecată cu ușurare, lucru pentru care se simțise enorm de vinov ată.

– Nu ai de ce să te rușinezi, îi spuse ea.

– Asta e, replică rar Josh. Ai pus degetul pe rană. Mi-e rușine că, din cauza morții lui Shannon, fetele sunt acum la mine.

Amy inspiră încet, încercând să înțeleagă ce simțea. Probabil avusese sentimente profunde pentru Shannon, cândva, și chiar dacă divorțaseră, fără-ndoială că-i era greu să se împace cu gândul morții ei.

– Se pare că te frământă multe stări contradictorii, spuse ea, într-un târziu. Trebuie că ți-e dificil să le faci față tuturor în același timp.

Josh ridică din nou fața, râzând scurt, cu privirea spre lacul întunecat din depărtare.

– Vreau să-mi vorbești despre tine. Povestește-mi despre acei bărbați din viața ta la care s-a referit Madge.

Amy gemu, cu obrajii înfierbântându-i-se.

– Asta n-are nici o legătură, răspunse ea, deși îi respecta dorința de a schimba subiectul; își lăsă ceașca jos, rezemându-se mai comod în balansoar, se descălță de mocasini, strânse genunchii la

piept și lăsă împinsul în seama lui Josh. Să nu-mi spui că Madge a pomenit de tipii ăia prietenoși.

– Ba chiar despre ei e vorba, replică el, întorcând capul, cu un surâs.

Amy scoase un oftat exagerat.

– Își închipuie că știe totul despre viața mea sentimentală, dar nu e deloc așa. Madge e o combinatoare înveterată. Ea i-a cuplat pe Cottie și Sean, iar acum se preocupă de mine și Olivia. Olivia n-are nimic împotrivă. Ea habar n-are de altceva decât de bancă și e atât de timidă încât în veci nu s-ar întâlni cu cineva, fără amestecul lui Madge. Dar toți bărbații pe care mi-i prezintă Madge mie sunt... în fine, nu știu ce să spun.

Nu-i venea să creadă că discuta cu el așa ceva.

– Cum sunt? întrebă Josh. Prea plictisitori? Prea leneși?

– Nu, răspunse ea încet. De obicei sunt deștepți și muncesc pe brânci.

– Nu au carismă? Le lipsește simțul umorului?

Amy râse.

– A, nu! Vreo doi erau adevărate comori. Unul și-a vopsit motocicleta în roz, ca să mă înveselească.

La fel de comic i se părea să treacă pe roșu, își aminti ea.

Josh înclină ușor capul, privind-o.

– Atunci? N-aveau sex-appeal?

Ochii lui Amy se abătură lateral.

– Păi... începu ea.

Se gândi la Brad. Apoi, la Andy. Și la toți ceilalți care încercaseră să ajungă dincolo de sărutările la despărțire. Obrajii i se înfierbântau treptat.

– Nu te-ar interesa povestea asta, spuse.

– Ba da. Mă interesează foarte mult.

– Ba nu prea.

– Ba prea.

– Bine, și tu? Ești divorțat de cinci ani. N-au intrat în combinație nici un fel de femei?

– Ha! râse el, făcând balansoarul să se legene mai tare, cu o împingere puternică din picior. Shannon a fost de-ajuns ca să mă țină o viață de om, crede-mă.

– Însă chiar nimeni? nu se lăsă Amy. Niciodată, de-atâta timp?

Nu credea că l-ar fi crezut, dacă-i spunea că nu avusese nici o relație. Pur și simplu era prea chipeș. Când Josh nu-i răspunse imediat, se foi incomod în loc, dându-și seama că dacă-i vorbea despre femeile lui, atunci ar fi fost cinstit să-i spună și ea despre Andy. Trecuse o lună de la ultimul lui telefon, dar continua să se crispeze și acum în sinea ei, când își amintea cum o sunase numai ca să-i spună că o ducea bine, chiar foarte bine, atât de bine încât, dincolo de cuvintele rostite, răsuna asurzitor singurătatea. Spera ca Josh să nu fi avut și el o astfel de iubire pierdută, în trecutul apropiat.

– Ei? insistă ea. Cred că iar ai uitat să-mi răspunzi.

– Era vorba despre femeile din viața mea, corect?

– Corect.

Îl vedea studiind-o, parcă încercând să se hotărască dacă să-i spună sau nu adevărul.

– Cred că vreo două aventuri de-o noapte nu contează cine știe ce, spuse el, fără să se avânte. Și mi-am dat seama destul de repede că sexul de-amorul artei nu-mi oferă satisfacții de durată. Există și riscuri. Nu merită.

Amy dădu din cap, trăgându-și coada în față, peste un umăr. Constata că răspunsul lui era mai intim decât se așteptase și, din felul dezinvolt cum își ridică un picior pentru a-l pune peste celălalt, aprecie că nici el nu rămânea neafectat de conversație.

– Îmi pare rău că am ratat întâlnirea, spuse ea.

– Cel puțin, nu m-ai decepționat complet.

– Crezusem că aveai să-mi auzi mesajele. Te-am căutat de trei ori, serios. Nu-ți asculți robotul?

– Oricum le-aș fi ignorat.

Îl privi cu un fior de nerăbdare, așteptând continuarea.

– Nu accept prea ușor scuzele.

– Și dacă nu veneam deloc acasă?

Josh ridică dintr-un umăr.

– Ai venit.

În ultima clipă. Amy se încruntă, amintindu-și cum condusese spre casă, prin ploaie. Fusese atât de furioasă, încât mai mult o punea în pericol propria ei nervozitate decât ploaia, și făcuse mari eforturi pentru a-și impune să șofeze fără riscuri.

– Ce e? întrebă el.

Amy clătină din cap.

– Probleme de serviciu. M-am certat cu Larry.

– El e unul dintre ăia prietenoșii?

În primul moment, nu înțelese la ce se referea, apoi râse scurt.

– Nu. E contabil la Home Trail Outfitters. Nu-i convine cât cheltuiesc pe publicitate, dar Rex mi-a aprobat devizul și mă înscriu perfect în el. Larry a spus că nu atrag destui clienți ca să-mi acopăr cheltuielile, dar sunt sigură că am adus chiar mai mulți decât planificasem inițial. Când i-am cerut să-mi arate registrele, s-a simțit jignit de moarte. „Fii invitata mea," a zis. „De ce m-ai crede pe cuvânt?" Așa că nu le-am mai putut consulta, iar Rex s-a supărat și el.

Revedea în minte toată scena.

– Pentru mine, acuzațiile lui Larry nu au nici un sens. Număr bob cu bob oamenii care trec pe la noi și știu că de anul trecut am progresat cu cincizeci la sută. Oamenii ăștia aduc venituri mari.

– Și șeful tău ce părere are? Rex îl cheamă, nu?

– Rex e hotărât să ne extindem, atât pentru fiica lui, Dinah, cât și pentru el însuși. Dar mi-am dat seama că era îngrijorat de ceea ce spunea Larry.

Își privi mâinile, încruntată.

– Nici nu știu ce să zic. Nu e momentul să facem reduceri, deși știu că Larry asta ar vrea.

Ar fi vrut să afle mai multe despre ocupația lui Josh. Spusese cândva că presupunea riscuri, iar Amy se întrebă dacă se frământse vreodată cu situații ca asta. Părea improbabil, dar câteva sfaturi i-ar fi fost fără îndoială utile.

– Nu-ți face griji, spuse el. Larry e doar omul cifrelor. Datoria lui este să fie zgârcit.

– Nu știu ce să spun, repetă Amy. Sunt multe în joc.

Ca de pildă, tot viitorul lui Rex, și al lui Dinah. Și al ei, într-o oarecare măsură. Își întinse picioarele lungi și se încălță din nou cu mocasinii, prea nelinștită din cauza muncii ca să mai stea locului.

– Vrei să vezi ceva?

– Sigur.

Aprinse un reflector, luminând iarba umedă, de culoare verde-închis, și îl conduse pe Josh de pe verandă, în josul pantei din partea laterală a curții, spre un hambar mic și scund, unde cândva fuseseră depozitate uneltele de grădinărit și uscătoarele fostului proprietar. Intră înaintea lui, pentru a trage de cordonul unui bec fără abajur din tavan, iar lumina dezvălui un întreg sortiment de obiecte – schiuri, o mașină de tuns iarba, o pubelă de gunoi, două cutii cu vopsea, o bicicletă, o umbrelă veche. Dar cea mai mare parte a magaziei era ocupată de o canoe lungă, lucitoare, pusă cu fundul în sus pe două capre de lemn, de-a lungul unui perete. Cu inima apăsată de o veche tristețe, Amy atinse lemnul auriu și lustruit, plimbându-și încet degetele peste burta arcuită a bărcii, în timp ce înainta prin hambar, urmată de Josh.

Se temea să se uite la el, se temea că ar fi văzut ce însemna pentru ea faptul că-l adusese acolo.

– Nu-i așa că e minunată? întrebă ea. Tatăl meu mi-a făcut-o.

Nu-și dădea seama că din vocea ei răgușită și scăzută răzbătea o stranie nuanță de dor, iar Josh nu se lăsă amăgit de felul cum își ferea ochii de el.

– Tatăl tău?

– M-hmm, murmură Amy. Mi-a făcut-o când am împlinit șaisprezece ani. Când eram mică, îi tot spuneam că voiam să-mi petrec fiecare noapte în câte un alt loc, călătorind la nesfârșit cu canoea și cortul, liberă și sălbatică. Așa că, mi-a făcut o canoe de zestre. Nu o ladă de zestre, ci o canoe. Voia s-o am pentru ziua când urma să mă mărit.

Auzi scârțâitul țeapăn al lemnului, când Josh se rezemă cu un umăr de tocul ușii.

– Cred că gândea în viitor, spuse el.

Amy dădu din cap.

– Avea cancer. Știa că i se apropia sfârșitul. Voia să-mi dăruiască un lucru durabil.

– O, Amy, murmură încet Josh.

Lăsându-și capul pe spate, Amy clipi din ochi spre haloul cețos din jurul becului. Încercă să râdă.

– Și să mai zici de emoții contradictorii.

– Cum era?

– Era pădurar de parc natural. M-a învățat de toate. Am știut să cârmesc canoea înainte de a ști să merg pe bicicletă. Se pricepea la copaci, la păsări și la stele. Ne ducea cu canoea în excursii prin locuri pe unde încă nu existau cărări și putea să zărească o afină coaptă de la o sută de iarzi distanță.

– Pare să fi fost un om minunat.

– Era un călător al vremurilor noastre, spuse ea. Nu mai exista altul ca el.

Când ridică privirea, ochii lui Josh erau umbriți de îngrijorare, iar glasul său scăzut răsună încet în spațiul strâmt al magaziei.

– Îmi pare rău, Amy.

– Vara asta se împlinesc zece ani de la moartea lui. Când m-am întors de la nunta Brianei și a lui Lee, am promis ceva în sinea mea. Mi-am spus că dacă în vara asta totul iese bine pentru Home Trail Outfitters, îmi voi scoate canoea de zestre într-o croazieră inaugurală. Ca recompensă.

Josh nu zâmbi.

– Tatăl tău voia s-o folosești abia când te măritai.

– Tatăl meu n-ar vrea s-o las să mai aștepte aici, nefolosită, replică ea. E o canoe atât de frumoasă.

– N-ai îndrăzni s-o scoți.

Amy nu știa de ce siguranța lui o tulbura atât de mult.

– Ba aș îndrăzni.

– Ia vino aici, o chemă el ursuz, făcând un pas înainte.

În primul moment, nu-i putu răspunde, dar când îi apucă degetele reci într-ale lui și trase de ele, Amy se întoarse și păși în îmbrățișare, închizând ochii, în timp ce brațele lui puternice îi încercuiau trupul.

– Nunțile sunt îngrozitoare, spuse ea, cu fața îngropată la umărul lui. Am crezut că plângeam de bucurie pentru Briana, dar de fapt e îngrozitor să-ți vezi cea mai bună prietenă măritându-se. Te simți atât de rămasă în urmă.

Josh o strânse la piept, râzând cu blândețe.

– Pe-asta ți-aș fi putut-o spune și eu.

– Înseamnă că sunt egoistă și meschină?

– Întreabă-l pe omul ai cărui copii se joacă de-a înmormântările cu animalele din pungile cu mazăre, grație fostei lui soții decedate.

Ridică din nou privirea spre el.

– Și nu ești prea sucit, nu-i așa?

Râse din nou.

– Nu prea.

Când își trecu degetul peste curba obrazului ei, Amy se simți încântată de senzația contactului cu el.

– N-ar trebui să-ți scoți canoea de zestre, spuse el. Nici chiar după succesul din vara asta al firmei. E mai bine s-o păstrezi.

Pentru cununie? Pentru adevărata dragoste? Erau idei frumoase, dar Amy își abandonase de mult cețoasele vise din copilărie.

– Tu în ce mai crezi? îl întrebă.

– Cred în prezent, răspunse el. Cred în copiii mei.

Îi cercetă ochi și știu că spusese adevărul și numai adevărul. Deși îi admira convingerile, în adâncul ei îl și invidia. Nu era drept. El avea copii, ființe dragi.

– Nu mai tot gândi atâta, țiganco, murmură el.

– Nu sunt...

Buzele i se lipiră de ale ei, la fel calde și seducătoare cum

fuseseră și în vis. Amy își ridică fața, rezemându-se de el, conștientă într-o clipă de dulcea eleectricitate a trupului lui tare lipit de al ei. Parcă pielea sa ar fi putut simți perfect, prin îmbrăcăminte, căldura pieptului lui, fără să se mai sature.

Sărutul deveni mai insistent, potrivindu-i buzele sub ale lui, în timp ce Amy îi simțea mâinile cuprinzându-i talia și urcând pe spinare, pentru a o strânge și mai puternic. Își încordă genunchii, pentru a nu-și pierde echilibrul, dar prin trup i se furișa o dorință care-i topea toate oasele și-și dădu seama cu ușurare că Josh o proptise între lemnul neted al canoei, în spate, și propriul lui trup solid. O lua cu leșin, când îi simțea apăsarea picioarelor peste ale ei, imobilizând-o de-a binelea, și-i înlănțui umerii cu brațele, întinzându-și abdomenul și sânii în sus, peste trupul lui.

Josh gemu, în vreme ce sărutul cobora spre baza gâtului, unde atingerea lui iscă o reacție de extaz. Amy își strecură degetele în părul lui des, inspirând mirosul curat și umed ce plutea în juru-i, ca și cum Josh ar fi făcut parte din ploaie și noapte. În timp ce gura lui îi cobora și mai jos pe gât, ea își arcui spatele peste canoe, iar când Josh ridică mâna să-și treacă încet palma pe sub unul dintre sânii ei, o potopi un val de dorință ametitoare.

Câteva petarde miniaturale îi detonară în pântece, lansându-i prin tot trupul o spirală de dorințe. Gemu și-și înclină capul pentru a-i săruta pielea caldă de sub bărbie, în timp ce-și plimba degetele pe spatele lui, lăsându-și unghiile să zgârie țesătura cămășii. O făcea să se simtă lichefiată, oarbă și dornică, toate în același timp.

Canoea se mișcă ușor în spatele ei, iar Josh se îndreptă la loc.

– Te simți bine? murmură.

Amy deschise ochii, clipind, pentru a se concentra asupra trăsăturilor lui umbrite. Ridică degetul mare, și-l sărută, apoi i-l trecu încet peste buze.

Josh scoase un geamăt scăzut, după care îi zâmbi pieziș. În ochi îi licărea o senzualitate leneșă, iar Amy îl simți masându-i cald spinarea, în timp ce o ținea îmbrățișată.

– Ceva îmi dă senzația că am mai fost aici, spuse el.

– Cred că nu de magazie vorbești.

– Nu de magazie vorbesc.

Își trecu încetișor buzele peste o sprânceană a lui Amy, apoi pe obraz, pentru a ezita lângă gură.

Când îi zâmbi, Amy își simți noua moliciune a buzelor. În preajmă nu se mai desfășura nici o nuntă, ca să le distragă atenția, nici un copil nu aștepta pe-aproape. Dacă voia, putea să-l invite în casă, pentru a se explora unul pe altul intim, cât de mult pofteau. Ideea o făcu să închidă ochii, cu făgăduiala dorinței, apoi buzele lui i le atinseră din nou pe ale ei, făcând-o să răspundă pe negândite, cu delectare.

Și totuși, chiar în momentul când pasiunea ajunsese pe punctul de a-i scăpa de sub control, din adâncurile minții ei răsună slab un avertisment. El însuși mărturisise că era capabil să aibă aventuri de-o noapte cu femeile, dar Amy știa că ea, una, nu s-ar fi mulțumit niciodată cu o asemenea relație. La fel de clar îi dăduse de înțeles că nu-l interesau legăturile de durată, deși în ultima vreme nu mai repetase acest lucru. Care era concluzia?

Parcă simțindu-i ezitarea, Josh se opri, ridicând gura la un deget distanță de a ei. Amy încercă să-i descifreze expresia, dar era luminat din spate, având ochii în întuneric, cu pleoapele coborâte. Un zâmbet îi stăruia în colțul buzelor și, în genere, arăta ca și cum... Ca și cum ar fi așteptat.

– Pot să te întreb ceva? întrebă ea încet.

Ochii i se îngustară, în timp ce-și apropia capul pentru încă un sărut.

– Sigur că da.

– Ce aștepți de la mine?

Sprâncenele lui se ridicară ușor, iar brațele i se destinseră, dar nu-i dădu drumul.

– Adică, în afară de seara asta?

Amy avu senzația incomodă că tocmai îi răspunsese la întrebare. Se retrase lateral, iar Josh o eliberă în sfârșit. Când ajunse la ușă, el încă mai stătea lângă canoe, încruntat.

– Ce e?

Clătină din cap, încercând să-și pună în ordine emoțiile năvalnice: regret, dorință, frică de a nu-l supăra.

– Nu vreau să te induc în eroare, spuse ea. Mă atragi. Mă atragi cu adevărat. Dar nu mă culc la întâmplare cu oricine.

– Nici nu credeam, replică el.

– Atunci... gesticulă Amy spre locul unde stătuse adineaori.

– A fost un sărut, Amy. Doar un sărut. Sau două.

– Sau trei.

– Sau trei, consimți Josh. Poate puțin mai fiebinți decât am fi putut prevedea, dar nimic mai mult.

– Nimic mai mult?

– Mi-a scăpat ceva, cumva?

Cum putea să se arate atât de calm? După doar două minute în brațele lui, ea se excitase mai mult decât într-o noapte întreagă de amor cu Andy. Iar la o comparație între Josh și Brad nu voia nici măcar să se gândească. Din experiența ei, sexul echivala cu o vătămare afectivă, a ei însăși sau a altcuiva, și nu știa care din două era mai rea. În plus, un sărut ca al lui nu putea fi luat în veci ca un gest indiferent. Purta cuvântul „dormitor“ scris cu litere de-o șchioapă.

– Cred că avem definiții diferite ale formulei „doar un sărut“, spuse ea, sperând să nu pară atât de vulnerabilă pe cât se simțea. Puse mâna pe ușă și se întoarse, ieșind grăbită pe iarba umedă.

– Amy!

Văzând că nu se oprea, Josh înjură printre dinți, după care ușa magaziei se trânti. Lui Amy îi tresări inima în piept, propulsând-o înainte, dar Josh o ajunse într-o secundă, pentru a o apuca de mână atât de strâns încât fu nevoită să se răsucească spre el ca să nu-și piardă echilibrul.

– Doamne, spuse Josh. Ce-am făcut, ca să crezi că trebuie să fugi de mine?

– Dă-mi drumul, își smulse Amy degetele din strânsoare.

– Ascultă-mă, continuă el, insistent. Nu știu ce experiențe ai

avut cu alți bărbați, dar nu ai nici un motiv să te temi de mine. N-a fost decât un sărut, Amy, nu cine știe ce șiretlic ca să mă culc cu tine. Sunt un om elementar de civilizat.

– Află că m-am și culcat cu omul elementar de civilizat. Se numea Andy și nici nu te compari cu el.

Josh păru surprins, apoi hotărât.

– Vino-aici.

Se încrunta, dar glasul îi suna ca și cum i-ar fi venit să râdă.

Amy se mai retrase cu un pas.

– Problema e, continuă ea, că *vreau* să mă culc cu tine. Mă ia cu amețeli când stau, numai, în apropierea ta. Dar niște adulți responsabili...

– Vino aici, repetă el și, de astă dată, când se apropie și o luă în brațe, Amy se agăță cu ferocitate, punându-și gura peste a lui cu toată frustrarea acumulată care o bântuia de când îl văzuse prima oară, în acea canoe afurisită, pe Lake Eloise. N-avea nici un rost să joace teatru, prefăcându-se că nu l-ar fi dorit. Râvnea la el din tot trupul și numai un idiot nu și-ar fi dat seama.

* * *

Josh își dădea seama, nici vorbă. Aproape că-l omora. În magazie, îi trecuse prin minte că nimic nu-i mai putea opri să continue relația intimă în casa lui Amy; sau, de ce nu, chiar acolo unde se aflau. Nu avusese de la bun început planuri ascunse, dar fusese receptiv când i se ivise posibilitatea. Acum, Amy îi pretindea să aibă suficientă voință pentru amândoi și al dracului să fie dacă știa de unde putea s-o obțină. Era cea mai toridă făptură pe care o cunoscuse vreodată, numai foc și patimă topită, și nu era necesar decât un contact infim cu curbele ei feminine, seducătoare, ca să simtă dogoarea aprinzându-se între ei. Amy semăna cu bomboanele dintr-un borcan – în siguranță, atâta vreme cât borcanul se afla pe raft, inaccesibil, dar de cum era despachetată prima, îi venea să consume doate dulciurile până nu mai rămânea nimic. Și

chiar în acel moment, una dintre acele bomboane i se topea pe limbă.

– Josh, murmură ea.

O strânse și mai tare, neluându-i în seamă rugămintea. Îi simțea reacția, percepu clipa exactă când încetă să se mai împotrivească și descătușă sexualitatea subtilă, ispititoare, pe care și-o ținea în frâu, poate chiar fără a fi conștientă că o făcea. I-o simțea în șolduri, în felul cum nu numai că se apropia, ci se unduia lipită de el, într-un dans îmbietor, intim. Iar degetele ei, care înainte îi trecuseră prin păr, găsiră acum zona sensibilă dinapoia unei urechi și porniră în lungul maxilarului, cercetând calea pe care aveau s-o urmeze buzele. Îi simțea volumul sânilor pe cușca toracică și-și supse burta, anticipând faptul că se pregăteea să-l atingă pe talie, chiar deasupra cataramei de la curea – ceea ce Amy făcu pe dată.

– O, Doamne, Amy!

În viața lui nu se simțise mai puțin cuviincios. Nu voia decât să-i conducă mâna mai jos, să-i simtă degetele prin pantaloni, pe erecție. Își impuse s-o cuprindă strâns cu brațele, imobilizând-o în îmbrățișare, pentru a o sili să se oprească. Reflectorul casei scălda zona din curte unde se aflau într-o lumină cenușie și prozaică, contopind toate culorile până la o nuanță neutră. Josh se concentră asupra șițelor de lemn ale casei, schimbându-și poziția pentru ca erecția să nu-l mai incomodeze. Mișcarea lui o făcu pe Amy să devină rigidă, lăsându-și apoi capul pe spate ca să-l privească. Dacă Josh se așteptase la o mirare inocentă, văzu în schimb începutul ademenitor al unui zâmbet de țigancă.

– Îmi place să fiu cu tine, spuse ea.

– Văd.

– Mă faci să mă simt... altfel.

Josh râse scurt.

– Tu mă faci să mă simt mai mult decât altfel.

Îl privi cu interes sincer, după care ochii i se îngustară, în timp ce-și ridica răutăcioasă mâna în susul cravatei lui, pentru a ajunge cu dosul degetului pe mărul lui Adam.

– S-ar putea să mă înșel în privința dragostei, spuse ea. Poate că nici nu e nevoie să fie ceva atât de serios, atât de plin de așteptări neexprimate. Poate nu e decât o distracție. Tu conduci jocul: ce părere ai?

Avea de gând să-l scoată complet din minți, asta era părerea lui. Îi încovoie mâinile până le putu ține într-ale lui. Apoi, o sărută amical.

Amy se încruntă.

– Nu cumva mă iei de sus?

– Nu. Mă salvez. Tu, Amy Larkspur, ești prea seducătoare pentru cuvinte. Nu ești de nasul meu.

Își dădu seama că Amy tocmai articulase deviza amorului sportiv care-l susținuse în timpul ambelor sale aventuri de o noapte, dar provenind de la ea, suna atât profanator, cât și incredibil de sexy.

– Ei, haide, insistă ea.

– Vorbesc serios. Aș vrea să spun că mă port cavalerește, dar îți declar cu toată sinceritatea că sunt îngrijorat să nu-mi pierd mințile.

Amy ridică bărbia, iar în jurul lui răsună un râs melodios, înviorător.

– Ce-am mai râs, Josh.

– Eu aș râde dacă aș încerca să spun „amor sportiv" și „adult responsabil" în aceeași frază.

Îl privi întrebătoare, apoi își răsfrânse buzele.

– Sunt cam inconsecventă, așa-i?

– Cea mai prudentă apreciere din seara asta.

Amy râse din nou, încântată.

– Niciodată n-am mai fost inconsecventă cu cineva. De obicei, pentru așa ceva, femeia trage ponoasele. E destul de drăguț.

– Excelent. Mă bucur că ai încercat cu mine.

Retrăgându-și o mână, Amy și-o potrivi pe cealaltă comod în palma lui și porniră împreună, ținându-se de mână, spre intrarea în casă. Josh fu nevoit să facă un mare efort pentru a n-o răsuci din nou spre el, dar se speria să constate cât de mult o dorea.

Ea e aceea, își spuse. *Indiferent dacă sunt pregătit sau nu.*

Capitolul 4

A doua zi dimineața, când Josh îi telefonă s-o invite la el pentru o după-amiază în Blue Gill, Amy fu ușurată, încântată și totalmente neliniștită.

– Poate-ar fi bine să-ți consulți agenda, ca să eviți un alt conflict de bridge, adăugă el sec, făcând-o să râdă.

Peste câteva zile, Amy parcurgea încet aleea, coborând geamul și închizând radioul, pentru a simți briza dulce pe obraji și a auzi pietrișul scrâșnind sub cauciucuri. Lumina soarelui, reflectată din tabloul de bord când coti spre casă, o făcu să mijească ochii. Locuința lui Josh se afla la o oarecare distanță de șosea, având o pajiște întinsă, în pantă, cu iarbă necosită și flori de câmp și vedere spre valea râului Blue Gill. Casa, cu fațadă albă, combina stilul ranch cu cel al cabanelor din bârne, înmbinând aspectul de modă veche cu unghiurile contemporane. Îi plăcu uriașul brad argintiu de lângă clădire și cele două leagăne agățate cu frânghii lungi de o ramură. Când opri mașina, observă sub leagăne două dâre de pământ gol, unde iarba lipsea, tocită de picioarele fetelor. Totul, de la cutia poștală neagră până la girueta de aramă coclită din vârful acoperișului, inspira un sentiment de prosperitate dezinvoltă.

Luându-și cheile, închise portiera camionetei, își îndreptă poalele rochiei de vară și porni prin arșița după-amiezii, spre ușa din față. Aproape că se așteptase ca de după colțul casei să apară în fugă bătrânul ei câine Misty și zâmbi la auzul clinchetului animalelor de cositor care se legănau în vânt, agățate sub streașină. Tocmai era pe punctul de a suna, când văzu un bilet lipit pe ușă.

– O, nu, spuse ea, luând fițuica galbenă între degete. Caligrafia lui Josh era mare, dar cam ilizibilă.

Amy,

Sunt la (indescifrabil) s-o iau pe Chloe. Vin imediat. Intră și (cutare) ca acasă. Te rog să (cutărică cutărică) dezordinea.

J.

Privind hârtia din diverse unghiuri, deduse că era plecat să-și ia fiica de la școală. Dacă soarele n-ar fi ars atât de tare în curtea din față, nici nu s-ar fi gândit să intre în casă, dar ispita de a scăpa de canicula era irezistibilă, așa că își permise, cu un junghi de vinovăție, să-și dea frâu liber curiozității, și deschise ușa.

– Mamăă, șopti, când aerul răcoros îi învălui trupul.

Casa lui Josh era frumoasă, încăpătoare și aparte. Toate erau albastre, albe și de un brun-auriu lemnos care o ducea cu gândul la picturile în acuarelă. Coborând câteva trepte late de cărămizi, ajunse într-un living unde pereții albi se ridicau drepți până la grinzile de lemn ale tavanului, cu vreo șapte metri mai sus. Șemineul din piatră, încadrat de rafturi cu cărți, avea în loc de consolă un ceas straniu, sculptat, ale cărui angrenaje și pârghii complicate ticăiau sonor. În dreapta, cinci ferestre înalte lăsau să intre șiroaie de lumină care scăldau obiectele de alamă și tapițeriile granulate.

Apoi, coborând privirea, văzu că mocheta era acoperită, în fața canapelei, cu piese de Lego, animale din pungile cu mazăre, abțibil-

duri, foarfeci și petice de hârtie. Cel puțin trei proiecte rămăseseră întrerupte la jumătate, formând un câmp minat pentru picioarele desculțe. Se strâmbă în sinea ei.

O tejghea despărțea livingul de zona bucătăriei și, când se apropie, Amy își lăsă ochii să cutreiere cutiile cu cereale și unt de arahide, ziarele, filtrul de cafea și cojile de portocale. Adulmecă delicat, apoi aruncă o privire în chiuvetă.

Își dădu ochii peste cap.

– Îgh!

Mai stătu un moment lângă tejghea, nehotărâtă. Trebuia să recunoască un lucru: casa lui Josh o neliniștea. Nu se așteptase la o bucătărie murdară, nici la un living în dezordine. Dacă se gândise cât de cât la ceea ce o aștepta, presupusese că Josh avea o menajeră, sau că fiicele lui erau ordonate din fire. Dar iată că era ora două după-amiază, iar în chiuvetă încă se mai găseau farfurii cu urme de cereale.

O femeie energică și plină de voie bună și-ar fi suflecat mânecile, apucându-se de curățenie. Ar fi făcut bucătăria lună, cât ai bate din palme. Și l-ar fi așteptat cu Josh amestecând cu vioiciune limonada.

Lui Amy îi venea să urle.

Cu un zâmbet amar, reveni spre ferestrele din față și luă alene o figurină miniaturală ce reprezenta un pirat. Având în vedere biletul lăsat pe ușă, era de presupus că pe Josh nu-l deranja dacă vedea dezordinea. Dar, la o adică, oare ar fi trebuit să se simtă onorată că nu făcuseră curat pentru ea?

Chiar atunci, auzi pe pietrișul aleii un zgomot de pneuri și ieși grăbită, pentru a-l vedea pe Josh oprind în fața casei.

– Salut! strigă el, trântind portiera. Mi-a fost teamă că vei ajunge înaintea mea. Ai găsit ușor adresa?

Dădu din cap. Numai vederea lui era de ajuns pentru a-i face să zâmbească până și oasele și, pentru prima oară de când îi găsise mesajul, se bucură sincer că dăduse curs invitației. Josh ocoli

mașina și-i deschise portiera lui Chloe, care coborî încet, târându-și ghiozdanul după ea.

– E totul în regulă? întrebă Amy.

– Am avut o mică încurcătură la școală, răspunse el. Elevii dintr-a doua au lucrat tot semestrul la un musical și, întrucât Chloe de-abia a venit, evident că nu știe melodiile. Azi după-amiază, în timp ce ei repetă, ea a primit liber.

– Domnul Perotti m-a pus să stau în picioare pe hol, se plânse Chloe. Și *nu* făcusem nici o poznă.

Deși Amy nu voia să-i pună cuvântul la îndoială, bănuia că povestea avea două fațete. Josh îi ciufuli creștetul capului. Fata își împinse ochelarii în sus pe nas, privindu-și tatăl extrem de revoltată.

– Am mai discutat despre asta, spuse el. Toată lumea își dă silința.

– Mhm, făcu Chloe. Pot să mă duc în apă?

– Mai întâi strânge Lego-ul. Pe urmă, te poți schimba. Nu intra în apă până nu ieșim pe verandă, Amy și cu mine. E clar?

– Face și ea baie?

Amy fu surprinsă de nemulțumirea posacă a fetiței, dar Josh nu avu nici o reacție.

– Azi, nu, spuse el. Du-te. Ieșim și noi, nu peste mult.

În timp ce Chloe intra înaintea lor în casă, Josh se apropie de Amy și o îmbrățișă cald, strâns. Deși pe trăsăturile lui se simțea o anumită tensiune, privirea îi era atentă, ca și cum ar fi observat toate detaliile rochiei fără mâneci, ale părului și ale cerceilor delicați.

– Mă bucur că ai venit. Mi-ai văzut biletul?

– Ai un scris deplorabil.

– Știu. Mai ales când sunt agitat.

Vorbea cu o încredere care o duse pe Amy cu gândul la un alt soi de agitație, și observă că încordarea chipului lui fusese înlocuită de altceva.

Privirea lui Josh îi coborî spre buze.

– De exemplu, în anumite momente, nici n-aș încerca să mă ating de hârtie și pix.

– În anumite momente când ești agitat?

– Mm-hmmm.

Cu degetul mare, îi dădu la o parte ușurel o șuviță de păr care-i atingea obrazul. Amy îi zâmbi, în așteptare. Pentru asta mersese două ore cu mașina.

– Acum, de pildă? șopti ea.

Josh chicoti gros, din piept.

– Vrei să afli?

Îi atinse ușurel bărbia, apoi se retrase.

– Hai cu mine în casă. Nu va fi tocmai după-amiaza pe care o plănuisem, dar ce putem face?

Amy porni împreună cu el, când deodată, dintr-o parte a casei, se auzi un chirăit și un șir de bubuieli cu ecouri, urmate rapid de un țipăt dinăuntru.

Josh o luă la fugă spre casă.

– Închide uscătorul! răcni el. E o pasăre în conducta de aer, Chloe! Închide-l!

Cârâielile și pocnetele deveniră și mai frenetice. În loc de a-l urma pe Josh, Amy ocoli grăbită casa, pe lângă niște tufe înalte de liliac, spre sursa zgomotului. De perete stătea rezemată o scară, sub o gură de aerisire întoarsă într-un anumit unghi. Pe șindrile erau agățate scame albe, iar dinăuntru se auzeau zgomotele înnebunite ale păsării. Tocmai începea să urce scara, când hărmălaia încetă, urmată de un guruit jalnic.

Pe peretele din dreapta se deschise o fereastră și apăru capul lui Chloe, cu obrajii uzi de lacrimi și ochelarii aburiți.

– Am omorât pasărea?

– Nu, nu, răspunse Amy. O aud, e acolo. Probabil s-a speriat doar.

– N-am știut! se tângui Chloe.

În spatele ei se ivi și Josh, strângând-o un moment în brațe.

– Nu-i nimic, Chloe. Cinstit. Am uitat să-ți spun.

– Nu voiam decât să usuc prosopul!

Amy auzi din gura de ventilație un mic sunet nervos. Se părea

că pasărea care intrase în conductă era mai mult iritată decât vătămată. Suna exact ca o primadonă mustrând un dirijor. Amy se uită la Josh, care o privea cu o expresie ciudată. După un timp, începu să zâmbească, apoi fu nevoit să-și mute ochii.

Avea să izbucnească în râs! Lui Amy îi venea să moară. În schimb, Josh pufni și-i zâmbi fetiței.

– Chloe, ascultă, spuse el blând, atingându-i obrazul cu degetele. Ascultă.

Chloe se întoarse, apoi scoase capul pe fereastră. Toți trei ascultară în tăcere, după care pasărea scoase un nou cârâit indignat, poruncitor. Chloe și Josh își zâmbiră, după care toți trei izbucniră în râs.

– Biata pasăre, spuse Amy.

– Toată dimineața am încercat s-o scot de-acolo, replică Josh. Va trebuit să rup jumătate din grilaj, ca să ajung la ea.

– Cum a intrat?

– Întreabă-mă ca să te-ntreb. Dar nu mai vrea să iasă.

Chloe râse din nou și-și scoase ochelarii, pentru a și-i șterge cu poalele cămășii.

– N-o putem lăsa înăuntru până vine bunicul?

– Avem încotro? râse Josh. Poate va ști el cum s-o scoată.

– Eu mă duc să mă schimb, anunță Chloe și dispăru.

Amy aruncă o privire spre Josh, simțind un soi de plăcere vrăjită, când își dădu seama unde se aflau. Ea stătea la jumătatea unei scări, ținându-se strâns de treptele calde din aluminiu, iar Josh era în dreapta ei, puțin mai sus, aplecat pe fereastră. Dinspre pasăre nu se mai auzeau decât foieli de pene și câte un ciripit ocazional, câtă vreme, jos, zeci de crini galbeni își înălțau bobocii spre cer.

– Vezi să nu amețești, Julieto, spuse el.

– Și eu mă gândeam la același lucru.

Josh se aplecă și mai mult pe fereastră.

– Mai urcă o treaptă, îi ceru el, încet.

Amy măsură distanța și-și dădu seama că, dacă Josh risca să se mai aplece puțin, ajungeau destul de aproape ca să se sărute.

– Nu vin.

– Haide, insistă el.

Ar fi vrut. Dumnezeu îi era martor cât o dorea. Expresia lui emana un magnetism viril pur, ajungând până la inima ei, cu un efect enorm. Îi plăcea perspicacitatea care se citea în ochii lui când era amuzat, lenea din momentele de excitație, sau combinația de acum, între perspicacitate și lene, cu efectul ei tulburător.

Josh se agăță de cerceveaua ferestrei și ridică un genunchi pe pervaz.

– Ai grijă ce faci!

Se mulțumi să râdă, păstrându-și echilibrul la limita unei căderi în gol.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Amy, ferindu-și capul, pentru a începe să coboare scara.

– Ne întâlnim pe verandă, spuse el. Fricoaso.

– Căpos ești tu.

– Și tu prea te dai mare doamnă.

– Altă dată, m-ai făcut elan! strigă ea, de la baza scării.

Din fereastră, Josh zâmbi sarcastic.

– Am zis că ești *mai deșteaptă* decât un elan.

– A, asta spune multe.

Josh râse, iar pasărea din conducta de aer scoase un nou cârâit, ca pentru a se stropși la ei să tacă.

Peste câteva minute, Amy stătea tolănită într-un șezlong comod, sorbind limonadă, cu ochii la Chloe care se bălăcea în piscină, pe când Josh făcea ordine în bucătărie.

Datorită umbrei de pe verandă, în acea latură a casei nu era prea cald, iar ușa glisantă a bucătăriei stătea larg deschisă, pentru a lăsa să intre adierea și să se audă comentariile ocazionale ale lui Josh. Îi plăcea decorul practic și degajat al verandei: șezlonguri cu perne și mese joase de fier. Prin paravanul de plasă, se vedea clar piscina îngrădită, unde Chloe înota și se juca în apa limpede.

După doar un minut, Josh puse toate vasele în spălător și se așeză vizavi de ea, cu paharul său de limonadă.

– Scuză mizeria, spuse el. Între pasăre și domnul Perotti, a fost ultima prioritate. Noroc.

Zâmbind, Amy ciocni cu paharul.

– Noroc.

Îi privi mișcările gâtului, în timp ce bea cu înghițituri prelungi jumătate din limonadă, ceea ce-i provoca o sete și mai mare, deși avea și ea un pahar înalt în mână, umezit de condens. „Vino-ți în fire", își spuse, dar fără să-și poată înfrâna furnicăturile ce porneau de la tălpi. Din cauza prezenței lui Chloe, Amy știa că trebuia ca ea și Josh să păstreze o anumită distanță, dar în loc de a se simți mai îndepărtată de el, era mai conștientă de prezența lui ca oricând.

Își îndreptă privirea spre piscină.

– De cât timp înoată Chloe? întrebă ea. E foarte talentată.

Fata se aplecase pe marginea bazinului; după ce se concentră un moment, plonjă în apă, cu capul înainte.

– De la doi ani, răspunse el. Ambele fete au urmat o mulțime de cursuri diferite.

– Ca de pildă?

Josh ridică dintr-un umăr, gest pe care Amy începea să-l identifice ca însemnând că era stânjenit sau nemulțumit.

– Mie mi-a plăcut înotul și patinajul pe gheață. Au mai învățat balet, gimnastică și karate, au urmat lecții de apreciere a muzicii și au meditații de franceză. S-au înscris pentru tabără, în vara asta, dar firește că n-au să se mai ducă.

Ultimele cuvinte avuseseră o rezonanță aparte, iar Amy înțelese că se referea la moartea lui Shannon.

– Toate astea nu le lipsesc, aici, în Blue Gill? îl întrebă.

Josh clătină din cap, privind-o gânditor.

– Nu le lipsește decât mama lor, spuse el încet.

– Cum era? întrebă Amy, cu voce scăzută.

– Shannon era roșcată.

Avea și un trup extraordinar, dar pe-asta n-o spuse.

– Era foarte spontană, amuzantă și extrem de inteligentă. Semăna mult cu Chloe, de fapt, din punct de vedere al personalității.

– Cum ai cunoscut-o?

Josh își scărpină părul de deasupra urechii.

– Avea un mic capital de investit și venise să se intereseze la compania de software unde lucram eu, în California. Șeful meu mi-a cerut s-o invit la cină și s-o informez, așa că m-am conformat. Era perspicace, trebuie să recunosc.

Shannon era mai mult decât perspicace. În timp ce selecționa firma în care să investească, alegea pe sprânceană și o duzină dintre cei mai tari programatori de software din Silicon Valley, cu intenția de a-i ademeni să lucreze pentru ea. Cina făcea parte dintr-un plan pe care Shannon îl ticluise cu săptămâni în urmă. Iar mai târziu, când o invitase la un păhărel înainte de culcare, Josh se supusese involuntar aceluiași plan.

Dar se întâmplase ceva neprevăzut. Shannon se îndrăgostise. De Josh.

Se uită din nou la Amy, pentru a o vedea privindu-l cu curiozitate.

– Când te gândești la Shannon, te încrunți, spuse ea.

Josh râse, cu un efort conștient de a-și relaxa mușchii umerilor.

– Avea o companie interesantă, spuse el, încercând să pară neepăsător; își schimbă poziția în scaun, ridicând un picior peste celălalt. Voia să adune primul milion din viața ei înainte de a împlini treizeci de ani, iar eu îi admiram ambiția și elanul. Știam, în teorie, că o asemenea ambiție presupunea tot felul de sacrificii personale, dar habar n-aveam că aveau să-mi revină *mie*.

Amy își rezemă cotul pe masă, proptindu-și bărbia în pumn.

– Și ce s-a întâmplat?

– E greu de descris.

De fapt, nu era chiar atât de greu, dar nici plăcut nu era. Shannon ajunsese să-l cunoască mult prea bine. Ori de câte ori Josh începea să se opună acțiunilor ei, mai întâi îl înfrunta, apoi îl ademenea în pat. Dacă el protesta că se deplasa prea des, că o obseda prea mult evoluția afacerilor, contramanda două călătorii și

făcea dragoste cu el până când iar era nebun după ea, și imediat ce era convinsă că n-avea să se mai împotrivească, revenea la ritmul frenetic dinainte. Și iarăși rămânea singur, frustrat dureros și cu un sentiment de manipulare.

– Am avut problemele noastre, spuse el. Dar așa ceva se întâmplă în orice căsnicie. Când Shannon a rămas însărcinată, am presupus că trebuia s-o lase puțin mai moale, dar dacă poți să-ți imaginezi, a început să muncească și mai abitir, chiar și când se simțea rău. A completat milionul cu doar o săptămână înainte de nașterea lui Chloe și, peste cinci săptămâni, era în Hong Kong, să încheie încă o tranzacție.

Amy nu spuse nimic, deși avea o expresie îngândurată, gravă chiar. Trecându-și o mână prin părul de pe frunte, Josh încercă să găsească o cale de a-i explica în ce sens li se stricaseră relațiile.

– Nu voiam s-o critic. Îi susțineam munca, dar o adoram pe fetița noastră și voiam să stau cu ea cât se putea de mult. Când Shannon era acasă, ultimul lucru pe care voia să-l facă era să discute despre problemele noastre. Apoi, când Chloe avea doi ani, și s-a născut Hannah, a început să lipsească două săptămâni din trei. Eu aveam doi copii, o slujbă de șaizeci de ore pe săptămână și o soție absentă. După un timp, pur și simplu n-am mai putut să fac față.

Exact în momentul acela, pe ușă apăru un cuplu trecut de cincizeci de ani.

– Ei, bună ziua! Pe cine avem noi aici? exclamă femeia, zâmbindu-i lui Amy.

– Bună, mamă, răspunse Josh, după care se întoarse spre Amy, surâzător. Ei sunt părinții mei, Kristen și David Kita. Ea e Amy Larkspur.

– Încântată de cunoștință, declară Kristen. Josh ne-a spus că avea o surpriză pentru noi. Da' drăgălașă mai ești!

În timp ce dădea mâna cu părinții lui Josh, Amy era sigură că se bucurau s-o cunoască. Dar, pe parcursul următoarei ore, începu să-și spună că ar fi fost încântați să întâlnească orice femeie îl vizita

pe Josh. Din aluziile pe care le scăpau la tot pasul, reieșea clar că în ultima vreme nu le mai prezentase nici o prietenă și începuseră să se întrebe dacă urma să mai aibă vreuna cândva.

Kristen, o femeie înaltă cu ruj aplicat migălos și un elegant costum cu pantaloni, era deschisă și prietenoasă. Tatăl lui Josh era un om tăcut, lansând doar rareori câte un comentariu sec. Îi plăcea să-i citească lui Hannah, părul său brunet și fizionomia asiatică mai accentuată contrastând cu înfățișarea ei blondă, copilărească, în timp ce studiau amândoi o pagină. În timp ce stăteau adânciți în „Mica prințesă", iar Chloe așeza piesele de șah pentru a juca o partidă cu Kristen, Josh atinse brațul lui Amy.

– Am ceva pentru tine, spuse el încet.

Curioasă, îl urmă pe un culoar, până într-o bibliotecă spațioasă și confortabilă. Două computere, câteva etajere cu cărți și o masă albă, întinsă, indicau că era cabinetul de lucru al lui Josh, un spațiu atât de ordonat încât până și agrafele de prins coli se aflau într-un mic container magnetic. Întrucât soarele după-amiezii târzii încălzea camera, Josh se apropie de fereastră și o deschise. Imediat, un mobil suspendat deasupra mesei începu să pivoteze încet, delicatele sale brațe metalice reflectând lumina. Păsări albe de hârtie pliată pluteau cu o grație solemnă.

– Ce frumos, comentă Amy.

– Ăștia-s cocorii mei, îi explică Josh. În Japonia, cocorul simbolizează pacea și speranța, la fel ca porumbelul, la noi.

– Tu le-ai confecționat pe toate? întrebă ea; numărase treisprezece.

Josh dădu din cap, mergând spre birou. În timp ce deschidea un sertar, Amy privi din nou în jur, observând cât de tehnicizat era cabinetul.

– Ai spus că proiectezi jocuri pe computer pentru fete? întrebă ea.

– Și programe educative pentru elevi, pentru biblioteci și așa mai departe. Baza mea de operațiuni e în California, dar colaborez cu experți din toată țara. Mare noroc am avut. Am ieșit pe piață chiar în momentul când a făcut explozie. Plănuiam să mut baza la

Minneapolis, dar apoi a murit Shannon și am suspendat toate acțiunile, ca să mă pot concentra asupra fetelor.

Probabil era incredibil de ocupat. Nu-i venea să creadă că putea conduce o întreagă firmă din acel cabinet, însă chiar atunci începu să târâie faxul, într-un colț. Josh nu păru să observe. Deschise un sertar și scoase o mică formă albă de hârtie.

– Poftim, i-o oferi el.

Amy ridică în lumină canoea cât palma, minunându-se de pliurile mărunte care țineau hârtia rigidă și rezistentă. Pe prova bărcii era scris, cu litere mici, cuvântul „Speranța".

– M-am gândit că ți-ar plăcea să lansezi o altă canoe a speranței*, ca s-o poți menaja pe cea reală.

În timp ce privea micuța canoe, în sufletul ei se frânse ceva, făcând-o să se simtă vulnerabilă. Mai presus de orice, Josh îi cerea să spere – și, într-un mod subtil, îi sugera să-l spere pe el. Nu avu încredere în sine să ridice privirea.

– Nu știu dacă e cazul s-o accept, spuse ea.

– E doar o hârtie.

Amy, însă, clătină din cap, întorcându-se să privească valea râului, luminată de soare. Îl simți pe Josh când veni în spatele ei, pentru a-i pune mâinile pe umeri, provocându-i o senzație de răcoare prin terminațiile nervoase, încât aproape se cutremură. Preț de-un lung moment, ea crezu că avea să vorbească, dar pe măsură ce tăcerea se prelungea înțelese că încerca să comunice într-un fel mai puternic decât prin cuvinte. Parcă i-ar fi spus că avea mai mult să-i dăruiască. Speranță. Tăcere în doi. O canoe de hârtie. Și o familie, în camera de alături.

---

* Joc de cuvinte intraductibil: *hope* = speranță; *hope chest (canoe)* = ladă (canoe) de zestre (n.tr.)

Capitolul 5

Au scos pasărea în aceeași seară, după plecarea lui Amy. Au fost necesare: o mătură, trusa de scule, scara, câteva prosoape, pompa de desfundat toaleta – dar au triumfat. A doua zi dimineața, când Josh i-a spus la telefon toată povestea, Amy zâmbi, imaginându-și-i pe el și tatăl lui cum urneau uscătorul din loc, ca să se poată târî în conducta de aer din spatele lui. Când pasărea și-a luat zborul prin spălătorie, fetele au început să țipe și s-au trântit la podea. În cele din urmă, Kristen a aruncat un prosop peste pasăre și a scos-o din casă. Culmea – când în sfârșit i-au dat drumul, pasărea a zburat spre gura de aerisire, fiind cât pe ce să intre iar înăuntru.

– Așa că, avem nevoie de un animal de casă, încheie Josh. Ne ajuți să-l alegem?

– Când mergeți?

– Azi, mai încolo. Ai putea să vii cu noi și pe urmă să rămâi la o baie în bazin și la cină.

Încă dinainte de a-și consulta agenda, Amy știu că n-avea să meargă. Stătea la birou, în cabinetul ei de la etajul casei, înconjurată de broșuri și cataloage, hărți și scrisori, încercând să nu se simtă complet înecată sub lucrări. Ar fi trebuit să fie la lac într-o oră,

pentru a-l ajuta pe Rex la o excursie de o jumătate de zi cu canoele, și mai avea de terminat două scrisori. Se răsuci cu scaunul, înfășurându-și pe degete cablul telefonului.

– Îmi pare rău, spuse ea. Nu pot veni.

– Am putea aștepta până mâine. Atunci, aș veni eu cu avionul, să te iau.

Se simți și mai prost.

– Nici mâine nu merge. Sunt ocupată toată săptămâna.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

– Încerci să-mi sugerezi ceva anume?

Amy simți un gol în stomac.

– Nimic altceva decât că am o slujbă. Știi și tu că trebuie să muncesc. N-oi fi adunând eu primul milion din viața mea, dar nici să mor de foame nu vreau.

Auzi un ciocănit, fără a ști dacă Josh bătea cu creionul în masă, sau vreuna dintre fete lovea ceva cu un ciocan, în apropiere. Nu mințea, insistă Amy în sinea ei. *Avea* de lucru. Home Trail Outfitting depindea de ea.

– Josh?

– Aici sunt. Atunci, când îți convine? Sâmbătă? Duminică?

Își învârti scaunul înapoi, pentru a se uita la calendar, și văzu că fiecare pătrățel era însemnat. Nu s-ar fi putut spune că avea o existență plină de goluri așteptând să fie umplute. Dacă voia să-și facă loc pentru viața ei personală, trebuia să renunțe la altceva. Luă o hotărâre.

– Sâmbătă.

– Excelent. Cum preferi, să mergem la un picnic cu copiii, sau să ne facem un program numai noi doi?

Deși jinduia să petreacă un timp singură cu Josh, nu-i venea ușor nici să-i pretindă să lase fetele singure.

– Mai bine un picnic, hotărî ea.

În sâmbăta aceea, la Pationarul Nadja, ușile duble ale holului erau fixate deschise, lăsând să intre și să iasă diverse familii, unii oameni cu patinele pe umăr. Mirosul slab de mucegai, pe care-l aso-

ciase întotdeauna cu patinoarele și sălile de gimnastică, o frapă pe Amy încă dinainte de a intra de-a binelea în incintă, stârnindu-i un fior de emoție. Așteptase cu nerăbdare să le vadă pe fete patinând, așa că se simți dezamăgită când o văzu pe Chloe așezată pe o bancă în zona de pregătire aproape pustie, fără ca tatăl ei să se zărească nicăieri. Vârfurile patinelor abia atingeau pardoseala de cauciuc negru, iar rozul vesel al jambierelor contrasta cu expresia ei abătută.

– Bună. Ce-i cu tine? întrebă Amy.

– M-au dat afară de la lecție.

Dacă puneau la socoteală și ora de muzică de luni, se întâmpla pentru a doua oară în aceeași săptămână ca fata cea mai mare a lui Josh să fie eliminată de la un curs, iar Amy nu mai credea că putea fi o simplă întâmplare. Atitudinea fetei, chiar și când stătea tăcută, rivaliza cu aceea a unui arici prost dispus, avertizând-o că trebuia să fie prudentă. Apropiindu-se, îi privi ghetele albe cu patine și văzu că șireturile uneia erau încâlcite îngrozitor.

– Ai nevoie de ajutor ca să ți le scoți? întrebă ea.

– Tata a spus să încerc singură.

– El ce face, o supraveghează pe Hannah?

– Mhm.

În răspunsul monosilabic al fetei se simțea o asemenea îmbufnare, încât Amy simți în suflet un fior de compasiune. Îi era greu să creadă că acea fată încruntată și posomorâtă era una și aceeași cu cea care se alarmase atât de profund pentru pasărea prinsă în conductă și care se scălda așa de veselă în piscină. „E schimbătoare", își spuse ea. „Probabil îi e foarte greu să oscileze tot timpul între asemenea extreme emoționale."

– Și mie mi se încâlceau destul de des șireturile, spuse. Să vedem dacă pot face ceva.

Îngenunche și luă între genunchi patina, simțind stropii reci de apă care i se infiltrau în jeanși. După ce-și împinse peste umăr părul lung și blond, dintr-o smucitură scurtă a capului, apucă nodul cu unghiile ei scurte și, într-un târziu, îl desfăcu.

– Mulțumesc, spuse încet Chloe.

Încurajată, Amy trecu și la cealaltă gheată, în timp ce Chloe lărgea șireturile celei dintâi.

– Nu vrei să-mi spui și mie de ce te-au dat afară?

– Antrenoarea a spus că dacă ne prostim, să plecăm de pe gheață. Eu am crezut că zicea doar așa, ca să ne sperie.

– Și te-ai prostit?

– N-am făcut decât așa.

Și, cu o mutră înțepată, strânse din degete ca și cum ar fi apăsat butonul unei butelii de parfum. Amy își aminti aluzia trecută la moscul antrenoarei de patinaj și izbucni în râs.

– A naibii mai ești!

Privind-o prin ochelari, Chloe afișă un zâmbet spășit, foarte asemănător cu al lui Josh. În sinea ei, Amy se simți captivată.

– Oricum, se încruntă din nou fetița, tata s-a supărat rău.

În același moment, apăru și tatăl ei, însoțit de Hannah, cu patinele la picioare, și de o femeie înaltă și brunetă, tot pe patine și în costum negru de sport. Mica zonă se umplu repede cu părinți care-și ajutau copiii să-și scoată sau să-și pună patinele. Amy crezu că Josh n-o observase, ghemuită pe podea, pentru că nu dădu nici un semn de a o fi recunoscut, în timp ce o îndruma pe Hannah spre Chloe, pentru ca apoi să se întoarcă atent spre femeia cea brunetă.

– Bună, Hannah, o salută Amy.

– Bună.

Fetița se așeză lângă sora ei, zâmbind când Amy începu mașinal s-o ajute la scosul patinelor.

– La sfârșit, ne-au dat crose de hochei, Chloe, și am jucat foarte bine. Păcat că n-ai fost și tu.

Apoi o întrebă pe Amy:

– N-ai un șervețel?

Absentă, Amy se bătu peste buzunare și găsi unul. Nu încerca neapărat să tragă cu urechea, dar nu putea să nu-i audă pe Josh și pe femeie, care era în mod clar antrenoarea de patinaj. Se aflau la

doar șase-șapte metri distață, iar femeia nu făcea nici un efort de a vorbi încet. Ba chiar râdea și flirta într-un mod atât de bătător la ochi, încât încă vreo doi părinți din sală priviră în direcția lor.

Amy se concentră asupra patinelor lui Hannah, scoțând șireturile de pe cârligele metalice, dar simți că i se înfierbântau urechile, când una dintre glumele nesărate ale antrenoarei fu urmată de râsul binevoitor al lui Josh.

– Nu poți s-o oprești? șopti Chloe.

Surprinsă, Amy ridică ochii, pentru a o veda pe Chloe privindu-și tatăl și instructoarea cu expresia unui pit-bull gata de atac. Fata o împinse ușor în umăr.

– Du-te.

Inima lui Amy făcu un mic salt, nesigură. Apoi, se ridică și-și trecu mâinile peste șezutul blugilor. Ce era să facă? Trebuia să treacă printre ceilalți oameni prezenți, ocolind capătul unei banchete, până să ajungă în sfârșit lângă Josh. Acesta întoarse capul spre ea tocmai când instructoarea îl strângea de braț cu amiciție intimă, iar damful de parfum ce-i ajunse la nări aproape că o făcu pe Amy să se înece de râs.

Dezinvolt, Josh se distanță de cealaltă femeie, zâmbindu-i lui Amy în semn de salut.

– Patricia, ea e Amy Larkspur. Patricia este antrenoarea de patinaj a fetelor.

– Deci, tu ești Amy, replică Patricia. Încântată. Patinezi?

– Numai iarna, răspunse Amy.

Patricia îi zâmbi cu gura până la urechi.

– Ar trebui să încerci cândva și vara. Eu trebuie să fug. Începe seria a doua. Pe curând, Josh.

Și porni înapoi spre patinoar, cu costumul negru accentuându-i silueta frapantă, în timp ce se avânta pe gheață. Amy aruncă o privire piezișă spre Josh, așteptând un eventual semn. O privea și el, iar când îi văzu curiozitatea, chicoti, trecându-și o mână prin păr.

– Tocmai ai fost înscrisă în buletinul de bârfă. Dacă nu cumva erai prezentă deja, comentă el.

Amy simți că i se aprindeau obrajii și porni înapoi spre Chloe și Hannah.

– Niciodată nu m-au interesat bârfele.

– Totuși, au să se cam intereseze ele de tine, remarcă el, cam tăios.

Nu fu sigură că-l auzise bine, în zarva din jur.

– Poftim?

– Nimic.

Chloe și Hannah se încălțaseră deja cu pantofii, iar fetița cea mai mică înnoda cu grijă funda unui șiret.

– Să știi că *nu*-mi prezint scuzele, spuse Chloe.

Amy văzu că atitudinea ei defensivă revenise din plin.

– Discutăm afară, replică Josh, pe un ton de avertisment.

Schimbarea de atitudine era atât de completă și părea așa de disproporționată, încât privirea lui Amy se îndreptă spre el. Expresia i se întunecase cu severitate, în timp ce-și privea fiica.

Chloe își balansă patinele, care izbiră puternic bancheta, cu un sunet înfundat.

– Chloe! exclamă aspru Josh.

– N-am vrut să...

– Așteaptă afară.

Fetița își repezi bărbia înainte, strânse patinele la piept și se îmbulzi pe lângă tatăl ei, spre ușă. Stăpânindu-se vizibil, Josh o ajută pe Hannah să-și strângă lucrurile. Amy îi putea vedea încordarea în fălcile încleștate și simți că era atât jenat, cât și furios. Privi în jur, dar ceilalți părinți nu păreau să fi observat schimbul de replici, iar o fetiță cu pulover roșu își luă rămas bun de la Hannah, prietenoasă, în timp ce porneau spre ieșire.

Amy vru să-l întrebe pe Josh ce se întâmpla, dar nu apucă. Încă înainte de a ajunge la mașină, Chloe și Hannah începură să se certe

pe tema cui îi venise rândul să stea în față, iar Chloe își îmbrânci sora atât de tare, încât fetița de șase ani căzu peste aripa mașinii și izbucni în plâns.

– Asta a fost! interveni Josh. Treci în spate, Chloe.

– Dar e rândul *meu* să stau în față! protestă fata.

– Vino aici, o chemă el pe Hannah, fără să-i mai dea atenție lui Chloe. Ai pățit ceva?

Hannah, care încerca vizibil să-și stăpânească plânsul, îl cuprinse pe Josh cu brațele pe după gât, strângându-l cu putere, în timp ce o ridica la piept.

– *Mereu* ții cu ea, obiectă Chloe. Pe mine, *niciodată* nu mă crezi.

Josh nu făcu decât să se întoarcă, ajungând cu spatele spre Chloe, în timp ce continua s-o aline pe fiica sa mai mică.

Apucând clanța portierei din spate, Chloe trase cu furie, continuând să smucească și după ce se văzu clar că ușa era încuiată.

– Nu pot să *sufăr* mașina asta idioată!

Și mai trase o dată, atât de tare, încât mâna îi alunecă și se duse de-a berbeleacul. Ar fi căzut cu spatele pe asfalt, dacă nu era acolo Amy, ca s-o prindă.

– Lasă-mă-n pace, se smulse imediat Chloe din brațele ei.

Amy era șocată de iuțeala cu care se întâmplase totul. Josh întoarse capul spre Chloe, încruntat, iar Amy se temea că avea s-o certe pentru lipsa de politețe, când Hannah spuse cu voce mică:

– Poate să stea ea în față.

– Nemaipomenit! oftă Josh, izbucnind într-un râs exasperat.

– N-am nimic, continuă Hannah, desprinzându-se din brațele lui. Poți să stai tu în față, Chloe.

Josh își trecu o mână prin păr, ciufulindu-și-l deasupra urechii, după care își propti pumnii în șolduri. Arăta hărțuit, cu totul altfel decât omul calm și rezervat cu care se obișnuise Amy. Văzându-l așa, nici nu știa ce să mai spună. Copiii pe care-i cunoscuse ea nu

manifestaseră niciodată o ostilitate comparabilă cu a lui Chloe, iar Amy nu dorea nimic mai puțin decât să spună vreun lucru care ar fi subminat autoritatea lui Josh.

– Hai să stăm amândouă în spate, propuse Chloe.

– Bine, răspunse sora ei mai mică.

Și, fără alte comentarii, ambele fete intrară pe portiera din față, care era deschisă, și trecură peste spătarele scaunelor, până în compartimentul din spate al microbuzului, pe bancheta instalată cu fața spre înapoi.

– Ufff! scoase Amy un imens oftat de ușurare.

– Scuză incidentul.

Josh întinse mâna să deblocheze portiera din mijloc și aruncă patinele fetelor pe podeaua mașinii.

– Pare plină de furie, comentă Amy. Se îndoia că fetele îi puteau auzi, atâta vreme cât stăteau afară.

– Mie-mi spui? Toată dimineața a ținut-o așa, una după alta. Iar cu Patricia a fost imposibilă. Distrăgea atenția tuturor copiilor din grupă, cu comicăriile ei. Pur și simplu nu poate sta locului.

– Și ce poți face pentru ea?

Trăgând adânc aer în piept, Josh se încruntă.

– Mă scoate din minți. E plină de stări emotive contradictorii. Nu trebuie decât să învețe să și le exprime într-un fel potrivit și să înțeleagă că nu va cuceri atenția nimănui dacă se poartă urât.

– De-asta nu i-ai dat atenție? întrebă Amy. Când o țineai pe Hannah în brațe, vreau să zic.

Josh zâmbi mohorât.

– Am încercat, măcar.

Amy privi prin fereastra din spate a mașinii, spre Hannah și Chloe, care se jucau cu bețele de la înghețată. Arătau destul de pașnice, dar Amy știa de-acum că în orice moment putea izbucni un conflict. Nu voia s-o recunoască, însă atmosfera încărcată o stânjenea. O făcea să se simtă ca o incapabilă. Nu știa cum ar fi rezolvat situația, dacă ar fi fost vorba de propriile ei fiice.

– Deci, ești gata pentru picnic? întrebă Josh.

– Crezi că va fi totul în regulă?

O privea într-un fel ciudat, iar Amy simți un nod în stomac.

– Va fi bine, spuse el. Le-am promis un picnic pe invers, cu desertul la început, așa că m-am gândit să începem cu înghețata. Ai ceva împotrivă?

– Nimic.

Îi deschise portiera, iar Amy se așeză pe fotoliul din față, acut conștientă că era locul pentru care se certaseră fetele, cu doar câteva minute în urmă.

– Vine și Amy cu noi? întrebă Chloe, din spate.

– Ți-am spus că da, răspunse Josh, așezându-se la volan.

Amy îi aruncă o privire laterală, dar el nu făcu decât să se uite în oglinda retrovizoare, începând să scoată mașina din parcare, în marșarier. Când din ventilatoare năvăli un val de aer condiționat, Amy îl potrivi pe cel din fața ei, ca să-i răcorească gâtul. Deși încerca să se relaxeze, își dădea seama că Josh era încă încordat ca un arc, mai ales când puse radioul pe un post cu melodii country, fără a încerca apoi să lege vreo conversație.

Nu mai lipsea decât să ajungă la Mindy's. Soarta nu putea fi chiar atât de sadică, mai ales când în Harmony existau încă trei cofetării cu înghețată, mult mai atractive.

Peste cinci minute, Josh coti la dreapta și intră în parcarea familiară a cofetăriei Mindy's.

Superb. Exact ce-i trebuia.

Mindy's purta numele patroanei, o femeie scundă și simpatică, autoare a unei rețete secrete de înghețată, constând numai din ouă proaspete, frișcă și arome naturale. Înghețata ei era întotdeeauna delicioasă, serviciul intim și politicos, dar Amy o evitase toată vara, fiindcă Mindy era mama lui Andy Kyle, iar Amy ar fi pariat că Mindy știa prea bine cât de cumplit îi frânsese Amy Larkspur inima lui Andy Kyle.

Josh le scoase pe Hannah și Chloe din spatele mașinii și porniră agale toți patru spre tejghea. Localul era plin, iar patru sau cinci

adolescenți cu veste roșii nu mai pridideau cu servitul, la cele șase mese de picnic instalate pe iarbă. Din spatele tejghelei, Mindy întâmpină noii clienți cu un zâmbet larg, după care își aținti privirea spre Amy.

– Ia te uită, Amy! exclamă ea. Nu te-am mai văzut de-o viață. Ce faci?

– Bine, Mindy, mulțumesc. Dar tu?

– Nu prea rău. Știi, Andy s-a hotărât să accepte postul ăla de profesor, la oraș. Sperăm să revină totuși aici, când termină.

– Mi-a spus că merge bine. Nu mă îndoiesc că e o mare ocazie pentru el.

– Ne făceam speranțe c-o să iasă bine treaba, cu voi doi. Da' nu se știe niciodată. Domnul e cu tine? Nu te sfii să mi-l prezinți.

Amy gemu în sinea ei, privindu-l pe Josh. Acesta îi întinse mâna lui Mindy, prezentându-se.

– Iar ele sunt fiicele mele, Chloe și Hannah. Am auzit lucruri nemaipomenite despre înghețata dumneavoastră. Acum am venit prima oară aici.

Mindy nu avea nevoie de o altă încurajare. Le invită pe Chloe și Hannah să facă o vizită în spate, după care le oferi două dintre specialitățile ei de fructe.

Josh se rezemă de tocul ușii, privind-o pe Amy îngândurat.

– Ai relații utile în Harmony.

Roșind, Amy se uită după Mindy, ca să se asigure că n-o auzea.

– Într-o vreme, am fost prietenă cu fiul ei.

– Mi-am dat seama. Se ocupă tot de înghețată?

– E veterinar.

– Întâmplător, el e tipul ăla elementar de civilizat?

Obrajii lui Amy se aprinseră și mai tare.

– Cam așa ceva.

– Înțeleg.

Se îndoia că înțelegea, dar nu se vedea pe sine explicându-i totul acolo, cu mama lui Andy învârtindu-se prin apropiere.

Uşurată, văzu că vizita se sfârşise şi, luându-şi rămas-bun, le conduseră pe Hannah şi Chloe spre o masă liberă, la umbră. Hannah începu să mănânce cu poftă, dar Chloe, lingându-şi încet ciocolata de pe linguriţă, o privi pe Amy lung şi întrebă:

– Tu ai o şustă cu tatăl meu?

Amy se uită la Josh, sperând să intervină el cu un răspuns. Josh, însă, se mulţumi s-o privească.

– Îl plac, răspunse ea. N-am fost la restaurant şi la cinema împreună, dar ne vedem din când în când. La asta te refereai?

– L-ai sărutat? continuă Chloe.

Înghiţind un nod, Amy îl privi din nou pe Josh. Buzele acestuia se întredeschideau încet, cu un surâs amuzat, leneş, iar în ochi i se citea un umor cald. Îşi linse încet îngheţata de vanilie, ridicând din sprâncene.

– Ei? întrebă el.

Până şi Hannah se opri din mâncat, privind spre Amy.

– De ce vrei să ştii? o întrebă Amy pe Chloe.

– Mama a zis să-i spun dacă tata o sărută vreodată pe alta.

– Of, Chloe...

– Ce spui, gândăcel? o trase Josh pe Chloe lângă el, pentru a o cuprinde cu un braţ.

Dacă nici înainte Amy nu fusese sigură ce să spună, acum era descumpănită complet. Hannah stătea cu linguriţa în mână, uitând de îngheţată, aşteptând să vadă ce avea să răspundă tatăl ei.

Josh îşi păstrase sângele rece; Amy trebuia să recunoască. Îi vorbea lui Chloe cu voce calmă despre Shannon, comentând cât de greu îi era că n-o mai avea pentru a sta de vorbă, mai ales când o nedumerea câte ceva.

– Mă încurc aşa de rău, spuse Chloe. Nu mai ştiu cui să-i spun diverse lucruri.

– De ce nu mi le spui mie? întrebă Josh.

– Cum să-ţi spun lucruri despre tine însuţi?

Josh rămase perplex.

– Cred că am înțeles, zâmbi Amy. Trebuia să-i dai mamei tale raportul despre tatăl tău, dar acum, când ea nu mai e, nu știi cu-i să-i raportezi, așa-i?

– Mda, făcu Chloe, ca și cum ar fi fost cel mai evident lucru.

– Ce-ar fi să-i spui bunicii tale? îi propuse Amy. Ideile tale despre tatăl tău sunt destul de importante, iar ea îl cunoaște bine. Nu i-ai putea spune ei?

– Ei, ia stați puțin... interveni Josh.

Chloe nu-l luă în seamă.

– Cred că aș putea, se lumină ea încet la față. S-ar putea să meargă.

– Și eu, replică Hannah. Pot s-o întreb pe bunica de ce tata nu poartă pijama la culcare.

Chloe își acoperi gura și ambele fete începură să chicotească.

– Băi monștrilor... murmură tatăl lor. Întinse ambele mâini, cu degetele încovoiate în formă de gheare, și începu să le gâdile fără milă. Chloe și Hannah izbucniră în râs și țipete, iar înghețata fetei mai mici se răsturnă de pe masă, în iarbă.

Amy îi privea din cealaltă parte a mesei de picnic, pe când rumega în minte informația că Josh nu purta pijama. Asta însemna că dormea în șort, sau în chiloți bikini? Sau gol? Se foi pe banchetă, simțind fizic prezența lui, deși Josh nu se concentra deloc asupra ei.

„Vino-ți în fire", își spuse. „Omul e atent la fetele lui. Nu te mai înfierbânta atâta după el, că ți se topește înghețata."

În sfârșit, Josh termină cu gâdilatul, când fetele se retraseră prea departe ca să le mai poată ajunge, gâfâind cu respirația tăiată.

– Am nevoie până la toaletă, spuse Hannah.

– Chloe, condu-o tu.

– Chiar trebuie?

– Acolo e, arătă Josh o ușă, în partea laterală a clădirii.

– Trebuie să pun hârtie pe colac? întrebă Hannah.

– O să te-ajute Chloe. Duceți-vă.

În timp ce fiicele sale porneau spre ușa toaletei, Josh își acoperi fața cu mâinile, gemând.

– Sunt oare nebun, sau maică-mea va afla foarte curând că nu port pijama?

Amy îi zâmbi, lăsând hazul situației să-i alunece pe gât o dată cu ultima linguriță din înghețata de fragi.

– S-ar putea, de fapt, să devină părtașă a acestei informații.

– Ție trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

Zâmbind, Amy se rezemă cu coatele pe masă.

– Când ai de gând să mă întrebi ce port în loc de pijama? o întrebă el.

O, Doamne!

– Ăsta-i un local familial.

– Ți-aș putea da mai multe răspunsuri.

– Să zicem că porți bumbac și să ne mărginim la atât.

Josh zâmbi, impresionat.

– Ești pe-aproape. Câte zile sunt de când te-am sărutat? Cincizeci? Șaizeci?

Amy râse.

– Câteva.

– Nu e bine.

– E realitatea.

– Hai să facem un jurământ, propuse el melodramatic. Până apune soarele diseară, ne mai sărutăm de trei ori.

– Te distrezi nemaipomenit, așa-i?

– E un chin. Vreau să-mi promiți sărutările alea. Măcar două.

– Uite, fetele tale tocmai ies de la toaletă.

– Unul. Promite, altfel nu mai răspund de faptele mele.

– Par să fi plâns, amândouă.

– Promite, am spus, mârâi el.

– Lui Hannah îi iese hârtie igienică din pantaloni.

Când Josh se întoarse în sfârșit spre Hannah și Chloe, fetița cea mică plângea de-a binelea, iar Chloe îi spunea încontinuu să tacă din gură.

– E timpul să mergem, spuse Josh, scoțându-i hârtia igienică din

betelia pantalonilor. În câteva minute, le urcă pe amândouă în mașină, dându-le fiecăreia câte un șervețel umed ca să se șteargă pe față și mâini. Închise portiera și rămase privind spre Amy peste capota mașinii. Din nou arăta doborât de exasperare, dar părea convins că umorul lui Amy rămăsese intact.

– Știi, spuse ea, s-ar putea să nu fie ziua cea mai potrivită în care să vă însoțesc la picnic.

Expresia lui Josh se întunecă pe loc.

– Nu spune asta.

Amy simțea convingerea crescându-i proporțional cu teama de a-l dezamăgi.

– Nu, serios. E clar că fetele au avut o zi grea. Probabil vor fi mai mulțumite să stea doar cu tine.

– Asta așa e, dar de fapt n-au nevoie decât de-o gustărică în natură, și totul va fi în ordine.

Îl privi cu scepticism.

– Ascultă, continuă el, nu suntem fericiți tot timpul, Amy. Nu e nici un motiv de rușine.

– Nici nu spun că ar fi. Dar dacă prezența mea va agrava situația?

– Nu agravezi nici o situație.

Cu un râs scurt, Amy trecu în spatele mașinii, pentru ca fetele să n-o audă. Josh o urmă, coborând glasul:

– Nu vreau să intru într-o analiză aprofundată a problemelor lor. Sunt doar niște copii. Și au să-și revină. Lasă-le doar să mănânce și să se zbenguiască puțin pe terenul de joacă.

Amy privi spre parcarea aglomerată de la Mindy's și oftă adânc. O parte din ea jinduia să-l însoțească, dar o alta, mai profundă, le înțelegea pe Chloe și Hannah și simțea că nemulțumirea lor putea avea într-adevăr legătură cu ea. Cum s-ar fi putut juca de-a sărutările cu tatăl lor, în timp ce pe fete le chinuia amărăciunea? Josh avea și-așa o viață complicată, iar principala lui prioritate aveau s-o reprezinte întotdeauna fetele, sau cel puțin așa ar fi trebuit. Amy nu vedea nici un mijloc de a se integra în acest sistem. În

parte, se și temea. Dacă, încercând să se împrietenească, ajungea în cele din urmă ca fetele s-o urască? Nu voia să riște așa ceva.

Când îl privi din nou pe Josh, în ochii lui se citea o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată: închisă și cunoscătoare.

– Suntem prea complicați pentru tine, așa-i? întrebă el, cu glasul plat.

Amy simți un pumn de gheață strângându-i inima. Clătină din cap.

– Nu. Dar s-ar putea să nu fie momentul cel mai potrivit.

– Pentru noi?

Își strânse buzele, coborând privirea spre bara prăfuită a mașinii. Tensiunea dintre ei era atât de densă, încât îi îngreuna respirația.

– Refuz să port discuția asta în parcarea cofetăriei lui Mindy, continuă Josh. Vino cu noi la picnic și vom găsi un moment ca să stăm de vorbă.

Amy clătină din cap.

– Fetele nu mă vor, Josh. N-au spus-o cu atât de multe cuvinte, dar nici n-ar fi trebuit. Și nu putem avea o conversație serioasă, când suntem întrerupți tot timpul. Îmi pare rău. Va trebui s-o lăsăm pe altă dată.

El, însă, nu făcu decât să gesticuleze spre scaun, apoi ocoli până la portieră și, cât putea de bine dispus, o duse până la patinoar, o lăsă în locul unde-și lăsase mașina și plecă.

Capitolul 6

– Atunci, amestec sau nu amestec? întrebă Amy.

Ca și cum s-ar fi aflat în vecini, nu la șase fusuri orare distanță, vocea mamei sale răspunse clar, din telefon:

– Nu amesteca. Uită-te doar la balonașele alea de lapte terapeutice și așteaptă să dea ciocolata pe din afară.

Amy privi laptele, zahărul și pătrățelele de ciocolată din oală, mijind ochii din cauza luminii prea puternice de deasupra aragazului.

– Sigur nu te-am trezit din somn? întrebă Amy, cu un ultim junghi de vinovăție.

– Aici e ora șapte, răspunse mama ei. Sunt trează de o oră și mi-am și făcut plimbarea. Nigel tocmai își bea ceaiul, în fața mea. Dă-i bună dimineața, Nigel.

Amy auzi din apropiere salutul cuviincios al lui Nigel, cu accentul său irlandez, și zâmbi. Aproape își putea vedea mama îndreptând receptorul în direcția lui, peste masa așternută cu pânză albă, veselă de porțelan, borcănașe cu jeleu și chifle. Apoi, mama ei reveni la aparat.

– Chiar ți-ai curățit cuptorul?

– Și frigiderul, adăugă Amy.

– E grav.

– Știu. Nu pot dormi. Nu vreau decât ciocolată, altceva nimic.

Mama ei oftă, după care se auzi foșnetul unui ziar.

– Poate ar fi bine ca de data asta să notezi rețeta de cremă, spuse ea. Și să n-o mai pierzi. N-o mai ai, de pe vremea lui Andy?

– Omul ăsta nici nu se *compară* cu Andy.

Din receptor se auzi un fluierat ușor.

– Și-n plus, nu-mi iese niciodată dacă nu mi-o explici tu de la-nceput și până când termin. Uite, acum balonașele devin cafenii. Amestec?

– Nu amesteca.

Pe verandă se auzi un freamăt, apoi un ciocănit. Amy încremeni, după care se uită instinctiv la ceas: arăta fix miezul nopții.

– E cineva aici, șopti ea.

– Era și timpul. Acum, vă puteți descurca și singuri.

– Ce te face să crezi că e el și nu vreun spărgător? întrebă Amy, privind prin sufragerie, spre ușa de la intrare. Inima îi bătea de parcă de-acolo ar fi mârâit lupul cel rău și fioros.

– Te rog, replică mama ei. Te duci să deschizi sau nu? Eu aștept la aparat.

Pe verandă, lui Josh nu-i venea să creadă că se afla într-adevăr acolo, la miezul nopții, și că luminile din casă erau aprinse. O persoană trează și fără gânduri ostile ar fi venit măcar să vadă cine era la ușă. Și-atunci, de ce întârzia?

Avea să-l creadă complet nebun, indiferent dacă răspundea sau nu. Dar, cel puțin, dacă îl găsea smintit, însemna că se deranja să se gândească la el. Ceea ce n-ar fi fost decât cel mai cinstit lucru, din moment ce nu-și mai încăpea în piele de nervi, după fiascoul de la Mindy.

Mai întâi se aprinse becul de deasupra ușii, apoi apăru un ochi, când Amy privi pe fereastra livingului, și în sfârșit o văzu deschizând ușa. Pe jumătate. Și nici nu prea zâmbea. Mai mult, ținea în mână un telefon fără cablu, ca și cum ar fi fost pregătită să sune la 911.

– Sper că nu deranjez, spuse el.

Deși încerca să pară calm, nu se putea abține s-o devoreze din priviri. Amy purta o pereche de blugi vechi, tăiați și destrămați chiar deasupra genunchilor, și un maiou negru, lung până la coapse. Pe pieptul acestuia era scris, cu litere decolorate: PE AICI A TRECUT BABE, dedesubt văzându-se o uriașă urmă de copită. Își strânsese buclele verzi și rebele într-o pieptănătură care nu semăna decât vag cu coafura formalistă de la nunta Brianei și a lui Lee, căci acum șuvițele de pe gât erau umede de sudoare, iar pe frunte îi cădeau câteva fire în dezordine. Deși ținuta ei prezenta semne sănătoase de purtare și uzură, hainele cădeau cu o dezinvoltură ispititoaare pe silueta ei zveltă, în timp ce, la gât, un lanț subțire de aur se odihnea în adâncitura dintre clavicule, sclipind în lumină.

– Mă primești în casă, sau nu? o întrebă.

Fără să zâmbească, Amy deschise ușa puțin mai larg.

– Fii invitatul... vreau să zic, *neinvitatul* meu.

În timp ce Josh intra în living, Amy se retrase grăbită, iar el, privindu-i silueta suplă cum dispărea în bucătărie, inhală adânc. Prin aer plutea cea mai îmbătătoare aromă de ciocolată, atât de densă încât părea să cânte de-a binelea. Cu pași înceți, se ținu după îmbietorul miros până la bucătărie, ajungând acolo tocmai când Amy își lua rămas bun și închidea telefonul.

– Mama mea era, spuse ea.

Deci, nu un bărbat. Perfect.

– Nu-i cam târziu pentru telefoane? întrebă Josh, ca și cum apariția lui în prag n-ar fi fost destul de ciudată.

Amy întinse mâna spre butonul aragazului și îl răsuci, în timp ce lua o oală de pe foc.

– La Dublin e dimineață. A venit deja ziua de mâine.

Josh știa prea bine ce însemna să calculeze diferențele de fus orar pentru telefoane, întrucât și el o făcuse destul de des, când Shannon era în deplasare.

– De ce-ai sunat-o?

– De unde știi că eu am sunat?

– Bănuiam.

Amy tăia o felie subțire de-un centimetru, dintr-un calup de unt, iar lui Josh i se păru că vede cuțitul tremurând, când bucata galbenă alunecă pe bufet. Culegând untul cu degetele, Amy îl aruncă în oală, peste compoziția de ciocolată, cu un gest iute și fluid care lui Josh îi stârnea pofta de a-i linge de unt degetele. *Bagă-ți mințile-n cap, Kita.* Apoi, când se întoarse cu fața spre el, îl surprinse complet nepregătit pentru expresia ei deschisă și vulnerabilă.

– Din cauza ta i-am dat telefon, spuse ea.

Îl străbătu un fior de anticipație și știu pe loc că în noaptea aceea urma să aibă parte de mai mult decât niște degete unse cu unt.

– Și ce i-ai spus despre mine?

– N-am ajuns până la subtilități. De-abia am lămurit rețeta de ciocolată.

Josh aruncă o privire spre oală.

– Nu e nevoie s-o amesteci?

Cu un mârâit de enervare, Amy luă un prosop de hârtie ca să se șteargă pe degete. Apoi, își încrucișă brațele pe piept.

– Ce cauți aici? îl întrebă.

Îi plăcea când era iritată. Și când era de-a dreptul ursuză îi plăcea. Dacă relua în minte toate greșelile din acea după-amiază, s-ar fi pomenit din nou în toiul unui conflict, când nu voia decât s-o ia în brațe și s-o sărute până dispăreau pentru totdeauna toate îndoielile și nemulțumirile. *Improvizează.* Își îngădui un pas înainte.

– Astă-seară, au venit la cină părinții mei.

– Și?

– Hannah și Chloe i-au implorat să rămână peste noapte. Mai fac asta, uneori.

Se apropie cu încă un pas, iar spațiul strâmt al bucătăriei păru dintr-o dată cu zece grade mai cald. Scărpinându-se în cap, urmări

să observe o eventuală reacție, dar Amy nu făcu decât să rămână cu brațele încrucișate pe piept, nemișcată. Doar o licărire, în adâncul ochilor, îl avertiza că n-ar fi stricat să fie atent.

– Și pe urmă?

– După ce fetele au adormit, tatăl meu mi-a cerut să-i povestesc despre noua noastră pasăre. E un papagal, pe nume Rover.

Înălță din sprâncene dar, întrucât Amy nu zâmbi, continuă:

– Nu puteam decât să mă învârtesc prin living, așteptând să se culce ca să pot rămâne singur și să meditez.

– Fascinant.

Nu-l încuraja deloc. Dacă această abordare eșua, rămânea descoperit. Mai făcu un pas spre ea. De astă dată, Amy își desfăcu brațele, rezemându-se nonșalantă de un colț al bufetului, cu mâinile de o parte și de alta.

– Și pe urmă, geniala de maică-mea...

– Mamele sunt întotdeauna înțelepte.

– ...mi-a zis: „Ce-ar fi să tragi un raid cu avionul ăla al tău?"

Sprâncenele lui Amy se înălțată, iar Josh observă, după tresăririle lănțișorului de la gât, că inima îi bătea mai repede decât era normal.

– Câtă intuiție, comentă ea.

– Iar tatăl meu a vrut să vină cu mine.

Pentru prima oară în seara aceea, Amy zâmbi.

– Dar n-ai fost de acord.

– Nu, răspunse el și mai făcu un pas, ajungând cu panfotii la treizeci de centimetri de picioarele ei desculțe.

În sfârșit, își atinsese scopul: o înghesuise într-un colț, drăgălașă, șleampătă și foarte, foarte singură. În timp ce crema stătea la răcit, Josh simți o dogoare intensă crescându-i în pântec și-și dădu seama că de mult timp o așteptase: în toate zilele de așteptare, până s-o revadă, în toate momentele platonice, cu limonadă și înghețată. Astă noapte, în avion, abia își îngăduise să spere că avea s-o găsească trează, ca să-i deschidă ușa. Acum, însă, se afla într-adevăr acolo și dorea să savureze fiecare secundă din ceea ce urma.

La naiba cu toate explicațiile. Își puse mâinile peste ale ei, care stăteau rezemate pe bufet, apoi urcă încet cu palmele de-a lungul brațelor suple și goale, până ajunse la pielea caldă a umerilor cu mușchi încordați. O frecă pe sub o bretea a maioului, cu degetul mare, și aproape că i se tăie respirația când își dădu seama că pe dedesubt nu avea sutien. Ochii i se opriră pe maioul negru, cu materialul străpuns de vârfurile sânilor, care o dădeau de gol, aproape ascunse sub țesătura mai groasă a literelor albastre.

– O, Doamne, șopti el.

– Închide ochii, spuse Amy.

Ochii lui se îngustară, cu o privire lungă, pătrunzătoaare, după care se închiseră.

Amy se linse pe buze, rugându-se să reușească, după care își apropie gura până la un deget de a lui și se opri astfel, ezitând, simțindu-i respirația pe buze și știind că și el o simțea pe a ei. Apoi, strângând cu putere în mâini tăblia bufetului, se aplecă înainte, pentru a parcurge acel ultim deget cu buzele, până la ale lui.

Cu o sudalmă, Josh o strânse la piept, iar trupul ei încordat se înălță cu totul, spre a ajunge la același nivel. În adâncul făpturii, o poftă și o fierbințeală tot mai intense aprindeau totul în jur, fără nici o speranță de a fi satisfăcute, decât din partea lui. Amy se aplecă în sărutare, fără să-i mai pese de nici o reținere sau sfială, arcuindu-și trupul pentru a-și lipi complet abdomenul și sânii de corpul lui dur. În sfârșit, își spuse ea. Cuprinzându-i gâtul cu brațele, scoase un mic țipăt, cât buzele lui porniră să descrie o cărare de foc delicios de-a lungul bărbiei, pentru a coborî apoi pe gât.

Mai repede, îl îndemnă ea fără cuvinte, dar timpul părea să încetinească și să se prelungească întortocheat, chinuitor, cu fiecare secundă impregantă de senzații. Mâinile i se ridicau sub maioul ei, cutreierându-i în sus spatele. Efectul palmelor răcoroase pe pielea încinsă o făcea să dârdâie, dar nu-i era frig. Gemând, își apăsă ochii închiși pe gâtul lui cald, inhalându-i mirosul masculin al pielii, amestecul de transpirație slabă și bumbac al cămășii.

Buzele lui îi atinseră obrazul și tâmpla, pe când mâinile își continuau expediția înceată și îmbătătoare pe sub maiou. Îl simți oprindu-se, după care Josh îi mângâie coastele cu o mână, urcând încet, spre curba de sub sân. Genunchii i se topiră sub trup și fu nevoită să stea nemișcată, în timp ce degetul lui mare îi atingea în treacăt sânul, frecând ușurel sfârcul.

O străbătu un curent arzător de dorință, făcând-o să geamă de plăcere. Josh o sărută din nou, mai fierbinte decât prima dată, iar Amy îi simți forța excitației prin pantaloni, în timp ce o apăsa cu trupul lui, țintuindu-i spatele de bufet. Un moment, rămase lipit de ea, după care, mutându-și rapid greutatea, o ridică pe bufet, trecând între genunchii ei.

Tot trupul lui Amy era însuflețit aproape dureros de dorință. Când îl putea simți atât de aproape, despărțit de ea numai prin materialul șortului ei și al pantalonilor lui, aproape că-și ieșea din minți. Îl trase de cămașă, nerăbdătoare, sperând s-o ajute și să și-o scoată peste cap, pentru a termina mai repede, dar el nu făcu decât să chicotească, privind-o cu capul înclinat.

Ochii îi străluceau într-o ardere sugestivă, iar pe buzele frumoase i se ivi un mic zâmbet seducător. Își rezemă mâinile pe talia ei, masându-i încet cu degetele mari pielea, deasupra pantalonilor scurți.

– Întâmplător, îmi plac nasturii ăștia, spuse el.

Glasul îi era atât de profund și îngroșat, încât părea să aibă rezonanță în propriul ei gâtlej. Amy își linse buzele. Ridică mâna, pentru a începe să-i descheie primul nasture, dar concentrarea îi fu risipită dintr-o dată de mângâierile mâinilor lui pe coaste. Când ea termină cu nasturele, Josh se opri, dar imediat ce trecu la al doilea, mâinile începură să i se miște senzual pe sub sânii ei, pentru a o lua în stăpânire, iar Amy se arcui involuntar în sus, trăgând intens aer în piept. Prin spațiul dintre betelia blugilor tăiați și abdomen, Josh își strecură o mână în jos, până simți cu vârfurile degetelor marginea chiloților bikini. Dacă se hotăra s-o

mângâie în acel loc, n-avea să-i mai poată rezista. Simțea căldura și umezeala adunându-i-se în furca picioarelor.

– Următorul nasture, te rog, îi ceru el.

Amy înghiți un nod și începu să lucreze la nasturele al doilea, dar degetele îi șovăiau. Fu nevoită să se oprească, în timp ce toate simțurile i se concentrau asupra zonelor mai intime ale trupului. În cele din urmă, renunță complet, rezemându-și capul de dulapul din spatele ei, cu gâtul și trupul supuse în mod delicios tuturor atingerilor cu care o învrednicea.

– La naiba, mormăi el și, dintr-o singură mișcare rapidă, își scoase cămașa peste cap. Trebuie să ai și vreun pat, în casa asta.

– La etaj. Pe dreapta. Nu, vreau să zic, la sânga. Știi, ia-o drept înainte.

Râzând, o ridică în brațe. Amy îi încolăci talia cu picioarele, lăsând navigația în seama lui. Avea scopuri mai importante, și anume, să se piardă în mușchii delicioși care vibrau sub pielea bronzată a umerilor lui. Cum de nu-l mai văzuse niciodată fără cămașă? I se părea imposibil să fi fost lipsită până atunci de o frumusețe masculină incredibilă. Iar el își ascunsese intenționat cele mai convingătoare argumente, până acum, în pofida tuturor neînțelegerilor dintre ei.

Acela *nu* era amor sportiv; trebuia să i-o amintească – mai târziu.

O depuse pe pat. Amy își scoase blugii scurți, cu tot cu chiloții, și rămase așezată pe plapumă, numai cu maioul pe ea. Josh se debarasa de pantofi, șosete și pantaloni, cu o viteză impresionantă, până rămase gol și magnific, în lumina lunii ce intra prin luminatoarele de deasupra. Acopereau tot tavanul, șase la număr, iar jumătate dintre ele erau întredeschise, pentru a lăsa să intre aerul.

Josh ridică privirea.

– Frumoase luminatoare.

– Să nu-mi spui că ai venit să admiri peisajul.

– Nu, răspunse el încet, apropiindu-se de pat. N-am în minte decât o singură priveliște.

Amy râse prelung.

– Mare păcat, spuse, dar îl lăsă să-i apuce marginea maioului, începând să i-l tragă în sus.

Dacă era posibil, scurtul răgaz nu făcuse decât să-i intensifice dorința, iar acum abia aștepta să-l simtă lângă ea, în ea. Josh îngenunche în fața ei, așa cum stătea așezată pe plapumă, iar Amy își răsfiră degetele peste suprafața musculoasă a pieptului lui, delectându-se cu căldura pielii netede și firele fine ale părului. Îi vedea conturul buzelor zâmbitoare și pasiunea de sub pleoapele coborâte, pe când îi explora trupul cu privirea.

– Asta de-aici ce-i? întrebă el încet, oprindu-se cu degetul pe o mică cicatrice de deasupra sânului ei stâng, iar Amy coborî privirea într-acolo.

– Odată, când eram mică și înotam, m-am înfipt într-un cui de la capătul debarcaderului, încercând să ies din apă.

– Au, făcu Josh, aplecându-se să sărute cicatricea.

Amy își frecă părul de obrazul lui, după care, când sărutările începură să devină mai insistente, iar gura lui porni să-i cutreiere sânii, se simți cuprinsă de amețeli și, involuntar, se arcui pe spate. Peste o clipă, era culcată pe pat, trăgându-l deasupra ei.

Pielea o ardea în fiecare loc ce intra în contact cu el, iar dacă înainte mai încercase să se potrivească după ritmul lui lent, acum nu mai suporta să rabde.

Cu o tresărire de incertitudine, își apropie degetele de chipul lui, atingându-i bărbia.

– Ai la tine un prezervativ? îl întrebă, în șoaptă.

Josh îi zâmbi în lumina slabă.

– Îmi citești gândurile.

Pantalonii lui rămaseseră lângă pat, iar Amy îl privi cum vâra mâna într-un buzunar, pentru a scoate pliculețul de staniol. Într-un fel, considerația lui o mișcă profund, adăugând încă o dimensiune sentimentelor pe care i le nutrea.

Peste o clipă, Josh era din nou lângă ea și, cu degete abile, îi dădu la o parte părul revărsat peste față, apoi o sărută pe frunte și

pe pielea sensibilă a tâmplei. Amy îi simțea trupul dur și fierbinte pe toată lungimea făpturii ei, își simțea fiecare celulă înfometată a organismului întinzându-se spre el. Sânii o dureau, parcă înnebunitor de plini, iar Josh păru să știe instinctiv că dorea să i-i atingă. Potrivind-o sub el, își coborî capul și-i încercui un sfârc gingaș cu limba, sâcâind vârful încordat până când Amy aproape țipă de voluptate.

Schimbându-și poziția, îi conduse bărbăția, jinduind să-l primească într-însa.

– Pot să nu mă grăbesc, spuse el, cu glas răgușit.

– Eu nu pot.

O clipă, Josh nu se mișcă, stăpânindu-se atât de intens încât aproape închise ochii, la doar câțiva centimetri de ai ei. Apoi, păru să facă explozie, cu o energie feroce. Începu să penduleze deasupra lui Amy cu mișcări prelungi și adânci, simțind din toată ființa ei o văpaie comparabilă numai cu ceea ce visase că ar fi fost posibil. Iar experiențele trecute din viața lui Amy erau o nimica toată pe lângă puterea pe care o simțea acum arzând înlăuntru-i și, când o străbătu năvala dorinței lui, scoase un strigăt de plăcere.

Praful se alesese din toate concepțiile ei anterioare despre extaz și împlinire. Erupția care o clătină din temeliile ființei îi spulberă nu numai trupul, ci întregul ei univers. *Cum poate face cu mine ceva atât de incredibil?* Chiar în clipa când în jurul ei se pulverizau miliarde de stele cristaline, lăsând totul lichid și liber, știu în adâncul sufletului că o parte din ea, o latură care înainte fusese sălbatică, aventurieră și rătăcitoare, se atașase de-acum pentru totdeauna de bărbatul din brațele ei.

Peste câteva ore, când se trezi, îl găsi potrivindu-i plapuma sub bărbie.

– E-n regulă? șopti el.

Amy se întinse, cu membrele îngreunate de plăcere, cuibărindu-se și mai strâns în brațele lui. Îi plăcea să-i simtă pielea lipită de a ei,

mai ales pe spate, unde se afla pieptul lui cald. Brațul lui o cuprinse intim de mijloc, mângâind-o o dată, ușor, în josul pântecului. Peste bazin i se întinse o dâră de fiori, atâta lucru fiind de ajuns pentru a-i trezi în măruntaie un nou fulger de dorință. „E dat dracului", își spuse. Se linse pe buze, rămânând cu ochii închiși.

Duse mâna stângă la spate, spre șoldul lui, apoi și mai jos, pentru a-și întinde degetele peste coapsa lui musculoasă.

Josh îi depuse un sărut pe ceafă.

– Mă gândeam că, dacă te-ai trezit, poate ar fi bine să stăm de vorbă.

– E ceva urgent?

Își schimbă puțin poziția, iar Amy îi simți erecția dură apăsându-i partea din spate a picioarelor.

– Nu la fel de urgent ca altele, răspunse el.

– În fond, avem și problema adultului responsabil.

Coborându-și din nou mâna peste abdomenul ei, încet, Josh îi făcu mușchii să se încleștеze de la sine.

– O dată să zici „amor sportiv", și-ți arunc crema de ciocolată pe fereastră. Sau, mai rău.

Nu se putu abține.

– Amor sportiv.

– Tu ai vrut-o.

Și, dintr-o mișcare agilă, ajunse deasupra ei, țintuindu-i coapsele sub greutatea unui picior. Amy râse, încercând instinctiv să se elibereze, dar Josh îi împreună încheieturile ambelor mâini deasupra capului, imobilizându-le pe pernă. O dată ce o fixă în poziția dorită, slăbi puțin strânsoarea, astfel încât Amy să se poată elibera cu un minim efort, dacă dorea, sau să rămână captivă de bună-voie. Îl privi în față și-i văzu silueta profilată pe dreptunghiurile luminatoarelor din spatele lui. Cum putea fi atât de puternic și de blând în același timp? Rămase nemișcată, forțându-și mușchii să se relaxeze, chiar și când își dădu seama că Josh, cu mâna liberă, îi trasa o linie în josul obrazului, spre bărbie.

Își linse din nou buzele, simțindu-se însetată din toată ființa.

– Întotdeauna ai un prezervativ în buzunarul pantalonilor? îl întrebă, sperând să vorbească pe un ton de conversație.

– Nu, răspunse el, rezonabil. Deși, întâmplător, acum mai am încă două. Tu ții vreunele de rezervă în dormitor?

Îl simți răsucindu-și mâna, pentru a ajunge cu dosurile degetelor pe gâtul ei. Între coapse o podidi căldura, iar sfârcurile i se încordară de nerăbdare.

– Ei? insistă Josh.

– Nu.

Mâna lui își continuă drumul peste umăr, ocolind sânii pe departe, iar Amy strânse din buze ca să nu geamă.

– Ce e?

– Nimic.

Dosurile degetelor cotiră în sfârșit spre sâni, făcând-o să se arcuiască ușor, cu o încurajare inconștientă. Din pieptul lui răsună un mârâit profund, amuzat.

– Ai idee cât de incredibilă ești?

Complimentul o făcu să zâmbească de plăcere și, chiar în acel moment, mâna lui îi atinse sfârcul. Atingerea o făcu să inspire brusc, după care îi veni lui rândul să geamă.

– Vino aici, o chemă, dându-i drumul pentru a o trage deasupra sa.

De astă dată, îi scoase agrafa din păr, iar buclele ei blonde se revărsară în jurul feței. Când o sărută, strecurându-și degetele prin părul ei, Amy se simți străbătută de un abandon pur și total, nevoia atingând culmi pe care nu le mai putea suporta. Își dădea seama că trupul lui, la fel ca al ei, era tot atât de flămând ca înainte, anticipând deliciile nemărginite care urmau. Nu peste mult, juisară împreună, cu o sincronizare perfectă, iar după aceea fu uimită din nou de focurile aurii care îi puteau aprinde astfel întreaga ființă.

Cum putea propriul ei trup să simtă asemenea plăceri intense, în feluri atât de diferite? Oare de fiecare dată când făcea dragoste cu

Josh avea să fie puțin altfel? Din străfundurile minții îi răsună un avertisment îndepărtat, amintindu-i că nimic nu făgăduia un viitor cu el, dar izgoni gândul, pentru a se concentra în schimb asupra plăcerii curate și saturate care o încălzea.

Simți degetele lui Josh mângâindu-i încet părul și-i auzi sunetul regulat al respirației, în timp ce se cuibărea lângă el. Deasupra, stelele licăreau prin luminatoare ca niște puncte strălucitoare, dar o geană de lumină nuanța slab în vinețiu negrul cerului. Peste o oră, avea să se crape de ziuă.

Era uluitor să-și spună că lumea continua să se rotească. Părea să se fi abătut de pe traiectorie, pentru un timp.

– Cred că ne-am completat norma cu sărutările alea, spuse Josh. Cu toate trei.

Fu nevoită să se gândească un moment, înainte de a-și aminti promisiunea legată de sărutările dinainte de apusul soarelui, din urmă cu două zile, după care se întoarse puțin, ca să-i privească fața. Nu-i putu distinge expresia prea bine, ci doar contururile umbrite ale bărbiei, nasului și frunții, dar își dădu seama că Josh era gata să vorbească.

– Pentru o persoană atât de rezervată, continuă el, e clar că știi când să-ți dai drumul.

Comentariul lui o surprinse.

– Nu sunt chiar așa de rezervată.

– Atunci, cum se face că încă mai există atâtea lucruri pe care nu le știu despre tine?

– Ca de pildă?

Încet, îi înlătură un fir de păr de pe frunte și, când răspunse, glasul îi era de o indiferență amăgitoare.

– De pildă, ceea ce s-a întâmplat cu fiul lui Mindy. Sau motivul pentru care fetele mele te sperie.

Amy simți că patul își pierdea picioarele și se prăbușea într-o parte, sau cel puțin așa îi dădea senzația. Cu inima bătându-i dureros în piept, se retrase de lângă el și se ridică în capul oaselor,

ridicându-și în față marginea plăpumii. După câteva momente lungi și încordate, Josh apăsă comutatorul și prin abajurul verde al veiozei se răspândi o aură blândă, împingând umbrele spre colțurile camerei. Amy văzu că o privea încruntat, în așteptare, și o clipă își dori să stingă lumina la loc și s-o lase să adoarmă.

Nu fi lașă! Își impuse să-l privească drept în ochi.

– Fiicele tale nu mă sperie.

– Mă rog, nu e tocmai spaimă, dar ceva tot este.

– N-am mai fost niciodată în relații cu un bărbat care să aibă copii.

Colțul gurii lui se ridică încet într-un zâmbet și, întorcându-se, Josh se rezemă într-un cot. Pieptul îi era cufundat în umbră, dar lampa din spatele lui îi contura cu lumină umărul și brațul, reliefându-i trupul magnific și trezindu-i lui Amy dorința ca legătura lor să poată fi atât de simplă și intensă ca experiența prin care tocmai trecuseră.

– Sper că asta nu e singura deosebire dintre mine și ceilalți bărbați pe care i-ai cunoscut, spuse el.

Amy zâmbi stânjenită.

– Nu e.

– În general, îți plac copiii, nu-i așa?

– Da. Abia aștept să se nască cel al lui Cottie și Sean, ca să fiu și eu mătușă. Îi iubesc enorm.

Îl văzu netezind încet cu palma o îndoitură a cearșafului și știu că reflecta.

– Hannah și Chloe nu te antipatizează, spuse el. Chloe s-a temut că din vina ei n-ai mai venit cu noi la picnic.

– Îmi pare rău, Josh.

– Nu trebuie. Ai avut dreptate să nu vii. După plecarea ta, s-au relaxat.

Expiră prelung.

– Nu știu ce să înțeleg din asta. Să zicem că, pentru moment, nu le mai amestecăm pe fete.

O privi din nou, iar zâmbetul lui șmecher modifică tensiunea subtilă dintre ei.

– Ce s-a întâmplat cu tipul elementar de civilizat? Cel cu care eu nici nu mă compar?

– Ăla-i Andy. Fiul lui Mondy.

– Bine, atunci cu Andy. Cât timp ați fost împreună? De ce v-ați despărțit?

Îl privi în ochi, după care întoarse capul spre fereastră. În timp ce remarca absentă că, afară, cerul devenea și mai violet, se gândi la Andy. Josh nu întreba doar din curiozitatea; o știa, de-acum. Într-un fel, chiar îl interesa răspunsul.

– Pe Andy l-am cunoscut dintotdeauna.

Vocea ei scăzută răsuna încet și limpede în camera slab luminată.

– Nu-mi amintesc o vreme când să nu-l fi cunoscut. El m-a învățat cum să scuip de pe pod când aveam șase ani și, o dată, l-a bătut pe fratele meu, Sean, pentru că mă tachina.

Surâse.

– Apropo de loialități pe invers.

Josh nu zâmbi.

– Evident, te-ai îndrăgostit de el.

– Nu l-am iubit, clătină din cap Amy. Sau, mai bine zis, da. Și acum îl iubesc. Dar ca pe un prieten.

Își privi degetele cu care ținea plapuma și le flexă de câteva ori, ca să și le dezmorțească. Mutându-se ușor, ridică genunchii în față, pentru a-și încrucișa brațele deasupra.

– Mă întristează și acum faptul de a-mi da seama că i-am pierdut prietenia, poate pentru totdeauna. Nu poți rămâne prietenă cu un om, după ce ți-a fost amant. O știam, dar Andy a crezut că dacă făceam dragoste, fie și numai o dată, mă voi convinge că-l iubeam cu adevărat.

Îl privi, sperând s-o înțeleagă. Deși o privea atent, îi simți o anume tensiune pe care n-o prea putea defini.

– Și n-a mers? întrebă el.

Când clătină din cap, Amy își simți buclele bogate legănându-se lângă obraji. Ridică o mână și-și trase tot părul peste un umăr.

– N-am simțit decât o goliciune interioară, spuse ea. Și am știut că greșisem. L-am făcut să sufere atât de rău, Josh. Mă mir că nu mă urăște.

– De unde știi că nu te urăște?

Îl privi intens, simțind iarăși acea slabă tensiune. O intuiție fulgerătoare îi stârni fiori reci.

– Tu m-ai urî, așa-i?

– Poate, râse el. Dar cu mine nu te-ai simțit goală pe dinăuntru, nu?

Pe gât i se ridică rapid o roșeață fierbinte, făcând-o să ridice bărbia.

– Dacă m-aș fi simțit așa, nu mai făceam dragoste cu tine și a doua oară.

Buzele lui se despărțiră, într-un ușor surâs.

– Am scăpat ca prin urechile acului.

Amy se întrebă ce voia să spună, după care se lăsă pe spate, ghemuindu-se lângă el, sub plapumă. Josh întinse un braț pe sub capul ei și o sărută pe păr.

– Deci, Andy a fost primul bărbat din viața ta? întrebă el.

– Nu.

Din felul cum se opriră degetele cu care îi mângâia părul, Amy își dădu seama că îl surprinsese.

– Am avut un prieten, în colegiu, dar n-a durat mult.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Amy ridică din umeri.

– Nu eram destul de focoasă pentru el. N-aveam destulă energie. M-a părăsit.

– *El* te-a părăsit pe *tine?*

– Șocat mai pari! râse ea.

– *Sunt* șocat.

Și ea fusese, la început. De fapt, în acea perioadă, incidentul fusese considerabil de usturător, și jignitor pe deasupra. În cele din

urmă, găsise o ironie amară în afirmația lui Brad că nu era destul de focoasă, iar trădarea lui îi provocase o suferință intensă. Prima tentativă de dragoste o învățase să nu cauzeze niciodată o asemenea durere cuiva, dacă putea s-o evite, așa că se simțise și mai prost când ea îi frânsese inima lui Andy. Una peste alta, experiențele ei o convinseseră să țină bărbații la distanță, ceea ce-i fusese destul de ușor, cu cei câțiva indivizi prietenoși care trecuseră prin viața ei. Sau, cel puțin, îi fusese ușor până la Josh. Deja se ținea agățată cu o mână deasupra unei noi genuni de sentimente intense și numai Dumnezeu știa cum avea să scape cu viață.

– Acum, îmi cunoști toate secretele întunecate, spuse ea.

– Ba nu, răspunse încet Josh. Nu pe toate.

Se răsuci în brațele lui, pentru a-i vedea chipul, dar acesta n-o lămuri cu nimic.

– Ce-ar mai fi?

O atinse cu un deget deasupra inimii, iar Amy simți contactul rece ca pe o piatră căzând într-un lac, pentru a propaga unde și vibrații prin toată masa apelor întunecoase.

– Cum de încă mai poți fugi de mine? o întrebă el.

Se înfioră.

– N-a fost decât un picnic, Josh.

– Știi tu la ce mă refer.

– Oare de ce am senzația că discutăm despre două lucruri diferite? întrebă ea.

– Dă-mi voie să-ți arăt ceva.

Josh stinse iar lumina și ridică mâna spre luminator, iar Amy îi urmări degetul cu care arăta Ursa Mare. Apoi, mâna lui indică ultimele două stele ale constelației, a căror linie se prelungea până la ultima stea din coada Ursei Mici.

– Știi ce-i aia? o întrebă.

– Steaua Polară.

– Greșit. Aia e Steaua Kita. Nu răsare și nu apune niciodată. Este mai puternică decât soarele sau luna, fiindcă e neschimbătoare.

Amy zâmbi în întuneric, absorbită de calitatea magică a vocii lui. Întotdeauna îi plăcuse Steaua Polară și-și putea imagina cât de semnificativă fusese pentru el în timp ce creștea, știind că pe cer strălucea o stea cu numele lui.

– Deci, Steaua Kita ești tu?

– Nu. E ceea ce caut.

Un sentiment de deprimare îi învălui inima. Ea nu era neschimbătoare. Era ghid de canoe, sălbatică și liberă, nepriponită de nici un fel de relații care ar fi putut-o ține pe loc. Nu era *pregătită* să fie constantă, oricât de extraordinar la pat ar fi fost Josh. Iar el nu-i putea cere așa ceva. Tăcerea se prelungea, devenind încordată, dar Amy nu știa cum să răspundă. Nu-i putea vedea chipul, în întuneric.

– Și, pe această notă tristă... spuse el, ironic.

– Doar nu pleci?

O sărută ușurel și începu să se ridice.

– Trebuie să decolez. Nu vreau ca fetele să nu mă găsească acasă, când se trezesc.

Amy se ridică, privindu-l cum își lua și trăgea pe el pantalonii. Își puse șosetele, apoi se legă la șireturi. „Rămâi cu mine," îl rugă, în gând. „Măcar până răsare soarele."

Josh se uită prin dormitor, apoi îi zâmbi.

– Mi-am lăsat cămașa jos. Nu te deranja.

Nici nu dorea așa ceva. Nu dorea decât ca Josh să se culce la loc. Dar nu putea rosti aceste cuvinte, știind că el trebuia să se întoarcă la fiicele lui.

Capitolul 7

Dracu' să le ia pe toate! Nu văzuse cât de incredibil făceau dragoste? Chiar nu însemna nimic pentru ea? Strângând în mâini mica manșă a hidroavionului, înjură până își epuiză tot vocabularul, iar atunci o luă de la început.

Ajunsese aproape de casă, când soarele răsări deasupra orizontului. Deși era una dintre cele mai superbe aurore pe care le văzuse în viața lui, abia dacă o observă.

Și Andy! Blestemată să-i fie pielea aia integră și harnică. Nu era o nenorocire că Andy o cunoscuse pe Amy înaintea lui. Ceea ce-l omora pe Josh era faptul că Andy încercase, în esență, s-o cucerească pe aceeași cale, prin sex. Atâta despre originalitate. Iar dacă iubițelul din orașul natal nu reușise, ce șanse îi mai rămâneau lui?

– Mă rog, cel puțin n-am făcut-o să se simtă goală pe dinăuntru, bombăni el cu glas tare. Bravo mie!

Ameriză cu avionul pe Blue Gill Lake și rulă spre locul rezervat de la debarcader. Apoi, răsuci cheia în contact, se prăvăli înainte și, frânt de oboseală, își rezemă bărbia de mâinile împreunate, cu ochii spre soarele ce răsărea, prin micul parbriz. Ar fi trebuit să fie

înviorat, după o noapte de sex cum de ani de zile, poate niciodată, nu mai avusese. Ar fi trebuit să-l fascineze ideea că era combinat cu cea mai îmbătătoare, cea mai vrăjitoare, cea mai iritantă femeie pe care o cunoscuse în viața lui. Și când colo, îl chinuia o singurătate intensă și hulpavă, amenințând să-l devoreze. O dorea atât de tare, încât simțea o durere fizică, dar în același timp își dădea seama că trebuia să se fi așteptat ca dragostea cu ea să nu fie de ajuns. De ce se mira că nici măcar o dată nu-i șoptise că-l iubea? Nici chiar când se pierduse în acel abandon total, când nu i-ar mai fi putut lua în serios cuvintele, nici măcar ca minciună sau de complezență, nu scosese o 'vorbă despre iubire.

– Te caută cineva, Amy! strigă Larry, de pe treptele biroului. A spus că așteaptă până vii la telefon.

În fața Bufetului lui Dinah, unde ajuta la mutarea unei mese într-o zonă umbrită, Amy întoarse capul spre Larry și simți că o străbătea un tremur de nerăbdare. Zilnic primea câte o duzină de telefoane, dar după palpitațiile din stomac știa deja că nu putea fi decât Josh. Îi simțise lipsa, după ce o sunase, în timpul săptămânii, iar când îi telefonase și ea, nu găsise decât robotul.

– Du-te, spuse Dinah. Mai departe mă descurc singură.

În timp ce se grăbea spre birou, Amy simți un val de neliniște, știind că succesul firmei Home Trail Outfitters era și pentru Dinah aproape la fel de vital ca pentru Rex. Observă că Rex se afla în atelierul de reparații, semn sigur că și el era îngrijorat, întrucât rareori lucra în atelier în timpul zilei.

Când intră repede în birou, văzu că acesta era gol pentru moment și se grăbi să ridice receptorul, în camera din fund.

– Amy la telefon, spuse.

– Eu sunt, Josh.

O podidi un val de plăcere și ușurare, și se întoarse puțin spre perete, pentru a putea vorbi fără ca Larry s-o audă. În încăperea

spațioasă din spate, unde se aflau câteva mese și birouri, alți doi angajați studiau o hartă, cu glasurile răsunându-le înfundat.

– Ce e? întrebă ea.

– Ce-ai făcut cu barca de hârtie pe care ți-am dat-o? N-am văzut-o, la tine acasă.

Tonul lui prietenos și intim o ducea la kilometri întregi distanță de locul unde se afla, așa că închise ochii, pentru a se simți și mai aproape de el.

– E în living, răspunse. Pe consolă. Cum ți-a plăcut crema?

– Ar fi trebuit să iau toată oala. Vreau și eu rețeta.

Amy zâmbi în receptor, deschizând din nou ochii.

– Va trebui să i-o ceri maică-mii.

– Când pot s-o cunosc?

Simți în pântec o stranie senzație de plutire și-și privi intens unghiile. Trebuia să-și împingă pielițele înapoi.

– Nu obișnuiește să zboare încoace tocmai de la Dublin pentru a da rețete.

– Dacă aș ruga-o eu, ar veni?

Să știi că da, își spuse Amy.

– Hai că ești absurd.

– Să zicem, începu el, că mama mea ar muri de curiozitate să te cunoască, dacă nu te-ar fi întâlnit deja.

– Nu toate mamele sunt la fel de curioase.

– Ba sunt, când copiii lor, fie ei și oameni în toată firea, lipsesc de-acasă toată noaptea. Și-n plus, mi-ar face plăcere s-o cunosc pe mama ta.

– Pe-asta am și înțeles-o. Numai pentru atâta lucru m-ai sunat?

Josh râse.

– Vreau să ne înscrii pentru o croazieră cu canoea, pe mine și pe fete. Una cu tine ca ghid.

Prin plămâni îi năvăli un val de energie pură, tăindu-i respirația.

– Îmi pare rău, spuse ea. Toate locurile sunt rezervate, până la sfârșitul lui august. Trebuia să-mi spui mai dinainte.

– Înainte, nu te cunoșteam. Nu ne poți strecura și pe noi, undeva?

Amy își îndesă mâna în buzunarul șortului. Revedea rapid în minte o serie de gânduri fără legătură între ele: Josh și fiicele sale aveau să fie responsabilitatea ei. În patul ei, Josh arăta ca un zeu. Nici în ruptul capului nu s-ar fi urcat în aceeași canoe cu el.

– La ce durată te gândeai?

– Două săptămâni?

Se apropie de calendar și parcurse pătrățele lunii iulie, toate pline cu numere ale excursiilor. Trei oameni în plus ar fi însemnat o sarcină de canoe completă, iar majoritatea excursiilor de o noapte erau deja ocupate până la capacitatea de patru canoe. Privind încruntată un număr, puse degetul pe o excursie însemnată cu cerneală violetă, în timp ce căuta într-o agendă.

– Ai intenții serioase? îl întrebă.

– De ce, ai găsit ceva?

– Păi, nu știu dacă te-ar interesa. Am programată peste două săptămâni excursia unei tabere de muzică, cinci adolescenți și pedagogul.

– Ce e, un cor, sau așa ceva?

– Uneori. În fiecare an vin alții. Săptămâna trecută, pedagogul m-a sunat ca să mă anunțe că vor fi mai puțini și n-are nimic împotrivă să-i combin cu un alt grup.

– Nu există nici o șansă ca să mergem numai tu, eu și fetele?

Amy râse la auzul tonului rugător, scrutând calendarul plin.

– Numai dacă vrei să încerci în septembrie. Telefonul ăsta sună de sare din furcă. Cred că publicitatea își arată roadele, și nici reclamele de la om la om nu stau mai prejos. Cred că Rex are cel mai bun an dintotdeauna, și asta nu-i tot.

– Ar trebui să fie mulțumit.

Amy era de aceeași părere. Dar Rex, care ieșise din atelierul de reparații, se uita spre lac, arătând oricum numai fericit nu.

Privindu-l prin fereastră, Amy simți un fior de teamaă, ca și cum i-ar fi scăpat ceva, ar fi uitat ceva important.

– Ce fac Chloe și Hannah? întrebă ea, absentă.

– Hannah, bine. Chloe, mă rog, nu prea bine.

Amy uită pe dată de Rex, atentă la glasul lui Josh.

– Ce vrei să spui?

– Iar are probleme.

În voce i se auzea oboseala și îngrijorarea; părea aproape alt om.

– La școală se prezintă mai bine, dar când ajunge acasă, se prăbușește. Ieri s-a înfuriat așa de rău, încât și-a scos ochelarii și a dat cu ei de perete.

– O, nu, murmură ea, cu un junghi de vinovăție, ca și cum ar fi fost într-un fel vinovată. Și ce-ai făcut?

– I-am spus să urce în camera ei și să se liniștească. Altceva, ce puteam face?

Nici ea nu știa ce să-i răspundă.

– Și și-a revenit?

– Într-un târziu. Au venit părinții mei la cină și s-a mai înveselit puțin. Nu știu ce să zic, Amy. Trece printr-o perioadă grea. Am discutat despre ea cu psihiatra școlii, care mi-a spus că, având în vedere toate aspectele, genul ăsta de comportament nu e neobișnuit.

– Crezi că excursia cu canoea e o idee bună? îl întrebă.

Josh nu răspunse imediat.

– Dacă n-aș crede, n-aș propune-o.

– Scuză-mă.

– Perfect, spuse el. Când e weekend-ul ăla liber? Peste două săptămâni? Înscrie-ne. Ne vedem atunci.

Deși nu-i trânti telefonul în nas, nici mult nu mai avea.

Dimineața zilei de doisprezece iulie se ivi caldă și fără vânt, cu o prognoză meteo care anunța averse de ploaie spre seară și tem-

peraturi medii. Amy se afla deja la firmă, ajutând la încărcarea canoelor în trailer și împachetarea pachetelor cu rații de mâncare și a echipamentelor de camping.

Tocmai își punea harta și busola într-o cutie de plastic, când în parcare intră furgonul de la tabăra muzicală. Aproape imediat în urma lui, apăru și microbuzul lui Josh.

Walsh Harrison, un celebru trompetist din Twin Cities, deschise portiera furgonului, adresându-i lui Amy un zâmbet deznădăjduit. La vederea lui, simți că inima îi devenea mai ușoară, știind din experință că în tot timpul drumului avea să râdă de umorul lui strengăresc. Pe Walsh îl urmau cinci adolescenți – două fete și trei băieți – politicoși și atenți, părând să se priceapă mult mai mult la săli de recital decât la navigația pe râuri.

– Bună, Walsh, îl salută Amy.

– Salut, Aim. Slavă Domnului că ești tu. Ce zici, o ștergem și-i lăsăm pe puștii ăștia cu ochii-n soare?

O sărută amical pe obraz, zgâriindu-i pielea sensibilă cu barba lui neagră. Adolescentele îi arătară cu degetul, șușotind surescitate între ele.

Zâmbind, Amy îi dădu un brânci vesel.

– Am de făcut o muncă de bărbat. Iar tu arăți exact ca un încurcă-lume.

– Uite-acolo, arătă el cu degetul mare spre cei cinci adolescenți. Am adus și piticii cu mine. Jason, Spud, Monica, Suzi și Homer.

Râzând, tinerii se apropiară să dea mâna cu ea. Toți cinci erau instrumentiști clasici, doi violoniști, doi violoncelișți și un percuționist, extenuați după repetițiile de câte șase ore pe zi, în tabăra lor muzicală cu program intensiv. Noaptea petrecută în sălbăticie era menită să-i învioreze, pentru ca în restul ședерii în tabără să-și poată plasa studiile într-o perspectivă nouă. Amy îi puse la treabă, cu încărcatul echipamentelor, apoi îl învrednici pe

Walsh cu încă un zâmbet. În ultimii patru ani, îl văzuse cu plăcere însoțindu-i pe tinerii din taberele de muzică și nu putea să nu-l admire. Puțini trompetiști de înaltă clasă ar fi lucrat pe mai nimic ca să inspire o adunătură de liceeni.

Walsh se uită peste umărul ei, iar Amy se întoarse, pentru a-i vedea pe Josh, Chloe și Hannah de cealaltă parte a furgonului.

– Uite și restul grupului, spuse ea. Să vă fac cunoștință.

Josh și Walsh își strânseră mâinile, fetele salutară, iar tinerii instrumentiști schițară câteva gesturi scurte. Chloe și Hannah aveau la gât binocluri identice, mici și colorate, iar Amy bănui că le primiseră cadou anume pentru acea călătorie. Hannah îl ridică pe al ei, așteptând să fie admirat, iar Amy o îmbrățișă grăbită.

– Salut, îi spuse ea lui Chloe, cu brațul încă pe după umerii lui Hannah. Mă bucur să te văd. Ai să te uiți după păsări?

– Mhm, făcu Chloe. Și la stele.

Zâmbind, Amy nu se putu abține să-i ciufulească părul blond-închis.

– Îți pot arăta o mulțime de constelații. Știu multe despre ele, de la tatăl meu.

Amy ridică privirea spre Josh și simți un fior de atracție și neliniște. Era pentru prima oară când îl vedea, după două săptămâni, fără nimic altceva decât neplăcutele mesaje telefonice, și-și dorea să-i fi putut spune mai mult decât un simplu salut. Părea relaxat și în largul lui, urmărindu-i mișcările cu o privire sigură și gânditoare.

– Îmi pare bine că te văd.

În vocea ei înceată nu mai rămăsese nimic din volubilitatea cu care le vorbise lui Walsh și celorlalți.

Un moment, Josh o studie intim, apoi zâmbi.

– Asemenea.

Amy simți că-i creștea inima de ușurare. Mai târziu, își spuse. Aveau să discute mai târziu.

La fel ca și ceilalți ghizi, Amy execută cu grupul o ședință de orientare, care includea lecții scurte ale mișcărilor cu pagaia, măsurile necesare dacă barca lua apă, modul de a sta și a se mișca în canoe, echipamentele de salvare și cartografierea traseului. După o ultimă pauză, pentru a merge la toaletă, a se unge cu loțiuni de soare și contra insectelor și a rezolva ultimele formalități cu Walsh și Josh, toți zece se urcară într-un microbuz, împreună cu Rex, care-i duse la locul de îmbarcare și-i ajută să descarce canoele din trailer.

Pregătirile păreau laborioase dar, o dată lansați la apă, văzură că meritau cu prisosință efortul. Amy simți înviorarea colectivă, pe când toți își dădeau seama că porniseră. Whooping Lake, un lac prelung și îngust, mărginit de brazi ce creșteau pe pante blânde, era un punct de start perfect, fiind nu numai de o frumusețe răpitoare, ci și destul de comod pentru a-i încuraja pe începători, în timp ce înaintau treptat spre capătul celălalt. Glasurile răsunau limpede peste apă, canotorii mai pricepuți tachinându-i sau îndrumându-i pe novici.

La început, Amy urmări atentă grupul lui Walsh, dar nu peste mult îi lăsă s-o ia înainte, câte trei în fiecare canoe, pe când ea și Josh veneau din urmă cu ultimele două. Stătea la pupa uneia, cu Hannah la prova, iar Josh și Chloe se aflau în cealaltă. La început, Hannah vâsli docilă, însă brațele ei mici obosiră repede, iar Amy nu se supără când începu să nu mai dea decât ocazional cu lopata prin apa bogată în fier.

În timp ce pagaia lui Amy despica lin valurile răcoroase, coborând și ridicându-se cu răsuciri fără efort din încheietura mâinii, mușchii i se încălzeau plăcut.

Privind spre Josh, îl auzi încurajând-o încet pe Chloe să lopăteze cu mișcări mai prelungi. Fata se întrerupse pentru a-și împinge ochelarii pe nas, apoi își cufundă din nou lopata în apă. În sinea ei, Amy era impresionată de atenția și dârzenia fetei. Reveni cu privirea spre Josh și o străbătu fiorul unei descoperiri.

Vâsleau în același ritm. Ea și Josh, în două canoe separate, lopătau exact cu aceeași viteză. O privea, cu un zâmbet enigmatic, pe când bărcile pluteau paralel peste apa albastră, netedă ca oglinda. Când Amy se opri un moment să se odihnească, rezemându-și lopata pe genunchi, Josh se întrerupse și el, strigându-i lui Chloe să se oprească. Parcă legate între ele cu funii nevăzute, bărcile alunecau în tăcere împreună, iar soarele se reflecta în stropii mici ce picurau de pe pagaiele lucitoare, lăsând dâre pe apă.

– Mamă! exclamă ea.

– Te pricepi, constată Josh. E firesc să te văd aici.

– Nici nu-i de mirare. O fac de-o viață.

Niciodată nu mai trecuse printr-o asemenea fericire, în croazierele ei cu barca. Începu să facă lucrul la care tânjea de două săptămâni. Îl sorbea din priviri: părul brunet, răvășit de vânt; ochii ușor exotici; linia elegantă și ironică a buzelor. Bărbia îi ieșea înainte, cu mândrie și cutezanță, iar gâtul bronzat și puternic stătea într-o poziție de grație masculină. Umerii musculoși se conturau clar pe sub tricoul negru, cu mâneci scurte, care lăsau să se vadă bicepșii și antebrațele flexate de tonus muscular și forță reținută. Fiecare parte din el exercita o atracție magnetică, iar efectul asupra lui Amy era atât de puternic, încât putea să jure că propria ei canoe era trasă mai aproape de a lui, peste apă. Dintr-o dată, i se făcu sete și fu nevoită să-și lingă buzele, ceea ce făcu privirea lui Josh să se oprească spre gura ei. Când reveni către ochi, Amy îi văzu pe chip o expresie aproape flămândă, care aproape o făcu să geamă.

În sinea lui, Josh blestema. Dacă i se păruse că două săptămâni fără ea fuseseră destul de neplăcute, patruzeci și opt de ore împreună, fără s-o poată atinge, aveau să fie iadul pe pământ.

Și Walsh. Dacă Walsh era un exemplu tipic al indivizilor prietenoși cu care-i plăcea lui Amy să se înhăiteze, era un miracol că

nu renunțase de mult la ei. În doar treizeci de secunde, îl apreciase și ajunsese la concluzia că între ei exista o atracție absolut nulă, cel puțin din partea lui Amy. Simți un val de plăcere când își dădu seama că nu avea nici un motiv de gelozie. În același timp, îl nemulțumea faptul că Walsh știa despre Amy lucruri necunoscute lui, ceea ce intenționa să rectifice cât mai curând.

– Walsh îți spune Aim, remarcă el, în timp ce începeau din nou să vâslească.

– Adevăratul meu nume e Amelia. Majoritatea oamenilor îmi spun Amy, dar rudele și câțiva prieteni mă numesc uneori Aim.

– Îmi place cum sună.

– Numele tău al doilea care e? îl întrebă ea.

– N-am nici unul. Mă numesc doar Joshua Kita, ridică Josh din umeri. Dar al tău?

– Amelia Gladys Larkspur. După cele două bunici ale mele.

– Și eu am fost botezată după o bunică, interveni Chloe.

– Și eu, după un câine, adăugă și Hannah.

Josh râse.

– Nu-i adevărat.

– Ba da.

Și Hannah începu să povestească despre un câine care locuia lângă casa lor, în California. Trecu o vreme până când tatăl ei îi scoase din minte informațiile reținute greșit, iar între timp fetele relatară o serie de întâmplări din California, cu o amănunțime stânjenitoare. Deși Amy nu puse nici o întrebare, Josh o văzu cum reținea indiciile: ziua de naștere a lui Chloe, când Shannon trimisese un clovn-surpriză, pentru că nu putuse veni personal; caseta video din vacanță pe care o înregistraseră pentru Shannon și felul cum se uitaseră la ea mai târziu, ronțăind popcorn; costumele de casă pentru Halloween, făcute de Josh cu ace de siguranță la cusături.

La sfârșitul mesei, pe cer începuseră să se adune nori, aducând mai devreme întunericul. Amy îi informă pe toți ce aveau de făcut dacă trăsnetele deveneau prea puternice, dar campamentul lor nu era expus, iar buletinul meteo prognozase doar averse, nu și descărcări electrice. Când începu ploaia, dintr-o dată și cu stropi enormi, fetele o luară la fugă spre cort, înveselite. Josh merse cu Amy s-o ajute la trasul canoelor pe mal, întoarse cu fundurile în sus, ca să nu se umple cu apă. Walsh era ocupat să agațe sacul cu provizii între doi copaci, unde nu-l puteau ajunge urșii și ratonii. Ploua atât de tare și zgomotos, încât Josh abia mai vedea, dar Amy nu făcea decât să râdă, în timp ce se grăbea să-l ajute pe Walsh.

– Du-te să vezi de fete! strigă ea.

– Ce-ar mai fi de făcut? întrebă Josh, prin ploaie.

– Asta-i tot. Du-te. Vin și eu imediat.

Amy strânse ultimele noduri împreună cu Walsh și, când ridică privirea spre sacul mare și verde, suspendat între copaci, ploaia o lovi în plină față. Un fulger scăldă întreaga zonă, o clipă, în lumină albăstruie.

Alergând către cortul lui Josh, Amy desfăcu fermoarul de la intrare.

– Deschideți, deschideți!

În spatele ei străluci un fulger, chiar când intra, înainte de a închide fermoarul la loc. Fetele stăteau ghemuite pe câte un sac de dormit, cu lanternele în mâini, părând cam neliniștite, cu ochii mari și gurile strânse. În spatele lor, Josh avea pieptul gol, iar Amy înțelese că tocmai își schimba cămașa cu una uscată.

– A, scuze! exclamă ea. Pot să ies și...

– Nu! se repeziră într-o clipă mâinile ambelor fete, apucând-o de brațe.

Deși evita să-l privească pe Josh, concentrându-se asupra ochilor rotunzi ai lui Hannah, era acut conștientă că, în imediata ei apropiere, el își lua cămașa, fără a se grăbi deloc.

– Doar nu vă e frică de câteva tunete amărâte? întrebă ea.

– Nu, răspunse Hannah, deși următorul bubuit o făcu să tresară.

Amy râse.

– Să vă povestesc eu cum e cu adevăratele tunete.

Și începu o relatare despre altă noapte, când se pornise o furtună atât de cumplită, încât ea și prietenii ei ieșiseră din cort, care era prea expus, pe o stâncă de granit, și se așezaseră pe vestele de salvare, înșirați prin pădure la distanțe unii de ceilalți, făcând apelul după fiecare bubuitură pentru a se asigura că erau cu toții nevătămați.

– Vorbești serios? întrebă Josh.

Amy dădu din cap, privind spre el, pentru a vedea că-și luase o cămașă verde din păr de cămilă, cu două buzunare pe piept. În penumbra din cort, culoarea părea aproape neagră, iar textura, apetisantă.

– Glumește, spuse Chloe.

– Ba nu glumesc deloc. Așa, e mai sigur. Dacă rămâneam cu toții într-un singur cort, iar cortul era lovit... *bum!* Se zicea cu noi. Iar curentul din sol e la fel de periculos ca trăsnetul.

Chloe privi neliniștită acoperișul oblic al cortului.

– N-ar fi mai bine să ieșim? întrebă ea.

Râzând din nou, Amy îi vorbi pe cel mai încurajator ton:

– Nu. Locul ăsta e perfect sigur și, dacă ascultați, veți auzi că tunetele se îndepărtează deja.

Cu expresii preocupate, fetele ascultară atente; în jur, ploaia era atât de puternică, încât acoperea orice alt sunet. Deodată, în jurul lor explodă o strălucire de lumină, cu tunetul răsunând în aceeași clipă, iar Hannah țipă. Sări în picioare și-și aruncă brațele pe după persoana cea mai apropiată: sora ei. Deși nici ea nu părea în apele sale, Chloe îi acoperi ochii cu mâna, strângând-o la piept.

– Nu-i nimic, Hannah, spuse ea.

Hannah o cuprinse și mai strâns, cu fața îngropată la pieptul ei. Când Josh se apropie, Chloe se așeză puțin mai dreaptă, clătinând din cap.

– Am eu grijă.

Amy văzu surprinderea lui Josh, care însă se relaxă imediat. Ultimul tunet fu urmat numai de bubuituri mai slabe, și le ascultară cum se îndepărtau în timp ce ploaia continua să șiroiască în jurul cortului. Hannah se lăsă moale lângă Chloe și, după alte câteva momente, Chloe își puse ochelarii într-un pantof și amândouă se ghemuiră în sacii de dormit, una lângă alta, cu capetele pe aceeași pernă.

Josh rezemă o lanternă în sus, astfel încât să lumineze colțul acoperișului, răspândind doar atâta lumină cât să creeze o atmosferă plăcută, dar fără a le tulbura somnul.

Amy tocmai se pregătea să plece, când Chloe ridică iar capul, privind-o cu ochii mijiți.

– Rămâi pe-aproape?

Simți un junghi prin inimă și se aplecă înainte, netezind blând părul fetei după ureche. Fără ochelari, Chloe era de o frumusețe fragilă, cu ochi mari, având un aer bântuit în semiobscuritatea cortului, iar Amy fu mișcată în chip straniu de un dor pe care nu și-l putea explica.

– Voi fi alături, spuse ea încet. Dorm cu Monica și Suzi, în cortul vecin. Ascultă, li se aud vocile.

Într-adevăr, de vreme ce ploaia slăbise, căzând doar cu stropi rari, auziră râsete încete din celelalte corturi, unde cineva cânta o baladă lentă. Chloe zâmbi, culcându-se la loc.

– Noapte bună, mai spuse ea.

Amy se aplecă și o sărută scurt pe frunte.

– Noapte bună, iubito.

O sărută și pe Hannah.

– Vise plăcute.

– Așa ne zicea și mama, murmură Chloe, dar numai ca o constatare, fără nimic trist sau provocator. Vise plăcute, Amy.

Simți un nod în gât și înghiți cu greu, evitând privirea lui Josh. Ieși din cort de-a-ndăratelea și se opri un moment, încercând să-și limpezească mințile și să se orienteze în întuneric. Furtuna lăsase pe cer crâmpeie cu stele, iar umezeala proaspătă făcea ca totul să pară verde și sălbatic, în întuneric.

Cuprinzându-și pieptul cu brațele, porni cu pași ușori prin întuneric, spre malul de granit, căutându-și singurătatea. După ce scoase o vestă de salvare de sub o canoe, găsi o zonă adăpostită pe țărm, nu departe de tabără, și se așeză pe perna improvizată. O adiere foșni printre brazii canadieni, pinii și molizii din spatele ei, desprinzând câțiva stropi de apă, înainte de a se liniști din nou. Norii continuau să alerge pe cerul nocturn, dar la răsărit erau luminați de lună, cu o aură ireală, întinzând peste lac o peliculă iridiscentă. Tabloul era atât de frumos și de solitar, încât inima i se frânse de o durere inexplicabilă. Se cutremură din nou, dorindu-și să-și fi luat un pulover, după care, pregătită să se confrunte cu confuzia emoțională care-i zguduia inima, își îngropă fața între genunchi.

Din întuneric se auzi un glas calm:

– Locul acesta e liber, vă rog?

Capitolul 8

Când Josh o văzu uitându-se peste umăr și ridicându-și ochii căprui și umezi spre ai lui, toate moleculele de apă suspendate în aerul umed și răcoros își aliniară dintr-o dată sarcinile, răspândind o rețea electrică de precizie în spațiul dintre ei. O simțea în fiecare fir de păr de pe ceafă, în aerul pe care-l respira și în foamea crudă care se împingea la suprafața inimii. La dracu', își spuse, nu putea face nimic pentru a-i controla efectul asupra lui.

– Cum m-ai găsit? îl întrebă ea.

– Te-am urmărit.

Întinse alături o prelată, plasticul foșnind pe firele lungi ale ierbii ude, apoi își așternu deasupra sacul de dormit și se așeză. Foarte subtil, Kita, gemu el în sinea lui. Dar, când întinse brațele spre ea, Amy se ridică de pe vesta de salvare pusă în chip de pernă și i se alătură pe sacul de dormit, cuibărindu-se la pieptul lui. Josh își coborî palmele peste brațele ei și simți că tremura.

– Ți-e frig?

– Puțin.

Își luase un pulover peste cămașa din păr de cămilă; și-l scoase și o înveli cu el. Apoi, când își potrivi nasul pe umărul și gâtul ei, simți

mirosul propriilor lui rufe curate, de un erotism straniu. Ca și cum ar mai fi avut nevoie și de alte stimulente.

– E mai bine așa?

Amy dădu din cap.

– O, Josh, murmură ea, cuprinzându-l cu brațele pe după gât. Ce dor mi-a fost de tine.

Simți scrâșnind prin el un triumf sălbatic. Perioada de despărțire nu fusese lungă, în plan general, dar suficientă pentru a observa dacă Amy o resimțea cât de cât.

– E firesc, răspunse el.

O strânse cu putere, luând-o pe genunchi, iar apăsarea ușoară a pieptului ei peste al lui îl făcu să închidă ochii. Când privi din nou în jos, fața ei era foarte aproape, în penumbră, și-i văzu deschizătura întunecată dintre buze, invitându-l s-o sărute.

– Unde sunt țânțarii? întrebă el.

– Ploaia și frigul i-au mai potolit, pentru moment.

– Ceilalți sunt cu toții în corturi?

– Acolo erau, când am plecat.

– Fetele au adormit. I-am cerut lui Walsh să stea cu urechea ciulită la ele.

Îi luă o mână într-ale lui și îi mângâie degetele în lung, cu degetul mare. Cum putea fi atât de delicată și, în același timp, atât de puternică? În cort se întâmplase un lucru intens, când Amy se aplecase să le sărute de noapte bună pe fetele lui. Erau prea mici ca să se culce în fiecare seară fără o mamă lângă ele, iar Amy ar fi fost o mamă extraordinară, dacă și-o îngăduia. Înlătură ideea din minte, nedorind să dea frâu prea liber viselor. Trebuia să-i fie de ajuns faptul că o avea lângă el, că o putea ține în brațe.

– Ai văzut cum se purta Chloe cu Hannah? întrebă ea, cu vocea abia mai tare decât o șoaptă în lumina lunii.

Dădu din cap, privind-o îndeaproape.

– Cred că seara asta a fost pentru ea un soi de răspântie.

Deși nu știa cum să descrie ceea ce simțise văzându-le pe fete atât de apropiate una de alta, avusese o senzație de excludere. Era o

durere pe care o mai trăise demult, când fusese eliminat din viața lor în urma divorțului. Acum, amintindu-și-o, știa că alinarea pe care și-o oferiseră Hannah și Chloe una celeilalte era un tribut discret adus creșterii și supraviețuirii, și mai știa că, în ultimă instanță, apropierea între surori n-avea să-i reducă niciodată importanța, ca tată al lor. Expiră încet, trăgând-o pe Amy mai aproape.

– Cresc atât de repede, încât mă uimesc. În doar trei luni, de când sunt cu mine, s-au schimbat atât de mult.

– Ești un tată bun.

Complimentul lui Amy însemna mult pentru el. Dragostea pe care o simțea pentru Chloe și Hannah era feroce, complexă, plină de dezamăgirile trecutului și speranțele de apropiere viitoare. Aveau să reprezinte întotdeauna cel mai important punct focal din viața lui.

În canoea de lângă cea a lui Amy, Monica își controla porțiunile nebronzate ale pielii, răsucindu-se în bikini pentru a-și privi spatele, peste umăr. Suzi, la pupa bărcii, spuse ceva neauzit de Amy și amândouă se prăpădiră de râs, făcându-l pe unul dintre băieți să strige o glumă pe seama femeilor bărbătoase. Monica lovi cu pagaia în apă, stropind spre cealaltă canoe, iar băieții râseră și mai tare.

Amy simțea atmosfera de camaraderie dintre canotori și știa că avea să regrete sfârșitul acelei expediții. În timp ce luaseră micul dejun, strânseseră tabăra și lopătaseră pe primele lacuri ale traseului de dimineață, bancurile nu mai conteniseră, unele fiind la adresa ei și a lui Josh. Cumva, adolescenții percepuseră reacțiile dintre ei și, aruncând priviri caustice către Walsh, fluierau acum primele note ale unei melodii pe care Amy o recunoscu drept „Țiganul hoinar". În întortocheatul limbaj codificat al tinerilor, îl desemnau clar pe Walsh ca fiind învins. Băiatul cel mai înalt reluă melodia, iar fetele hohotiră.

– Asta-mi amintește să-i strâng pe toți de gât, când debarcăm, strigă Walsh, de la postul său de pasager. Muzicieni talentați, vezi să nu!

Fiecare dintre cele patru canoe avea locuri pentru câte doi vâslași și un „pasager", care lenevea la mijloc, fără lopată. Walsh stătea într-o

canoe propulsată de doi dintre băieți, în timp ce Amy și al treilea băiat, Homer, vâsleau în următoarea. Monica și Suzi o adoptaseră pe Chloe ca pasageră, iar Josh și Hannah lopătau în cea de-a patra barcă. Înaintau încet, dar mai în față lacul se îngusta sub forma unui mic râu care avea să-i poarte pe lângă o râpă abruptă, cale de opt sute de metri, până la lacul următor și ultimul.

– Dacă râul s-a umflat prea tare din cauza ploii, să trageți neapărat la mal înainte de a ajunge acolo! strigă Amy. Există un loc de acostare, pe dreapta. Uitați-vă după semnul de pe un brad, deasupra unei limbi de nisip. Nu se poate să nu-l observați.

În zorii zilei, îi instruise pe toți în legătură cu traseul pe care-l aveau de parcurs și nu-și făcea griji; se dovediseră a fi responsabili și demni de nădejde, cu autodisciplina pe care și-o formaseră ca instrumentiști.

– Dacă ne ciocnim de peretele de granit, înseamnă că am depășit limita, da? strigă Walsh.

– Exact, răspunse Amy.

– Hai o-ntrecere până la acostare, propuse Monica, de la prova canoei fetelor.

Chloe începu să fredoneze într-un ritm propriu vâslașilor, iar fetele porniră cu entuziasm, mușchii lor tineri și puternici lansând cu viteză canoea.

– Hai băieții, după ele! îi încurajă Walsh.

Amy simți o undă de emoție, în timp ce toate celelalte trei bărci se luau după prima, străbătând lacul cu o viteză surprinzătoare. Simțea jocul mușchilor în brațe și antebrațe, în timp ce-și sincroniza mișcările după cele ale lui Homer, adolescentul de la prova.

– Și! strigă ea și, simultan, își mutară încrucișat pagaiele dintr-o parte a bărcii în cealaltă.

Pe ambele maluri ale lacului, lizierele de brazi se apropiau și, peste sunetul vâslitului, Amy auzi vuietul unui curs de apă. Deși era înfundat și îndepărtat, ceea ce putea însemna acel zgomot îi deșteptă pe loc temerile.

– Stați așa! Monica și Suzi! strigă ea. Opriți!

Dar fetele n-o auziră, luând-o cu mult înaintea celorlalți, cu pasagera lor mai ușoară. Băieții din aceeași canoe cu Walsh încetiniră primii, iar Amy aruncă o privire în urmă, pentru a vedea expresia de amuzament a lui Walsh devenind nedumerită, pe când începea să înțeleagă că era ceva în neregulă.

Pe sub fundul canoei, Amy simțea curentul slab al lacului accelerând, pentru a intra pe matca râului, și imediat văzu locul de acostare, însemnat clar la dreapta, pe un copac răsturnat peste limba de nisip. Dar canoea fetelor plutea într-o direcție greșită, reieșind că nu-l observaseră, iar Amy strigă după ele:

– Trageți dreapta!

Își înfipse lopata în apă, pentru a le ajunge din urmă.

– Hei! Trageți dreapta!

Din barca sa, la o jumătate de lungime mai în spate, Josh scoase un strigăt furios:

– Chloe!

Amy îi văzu fiica răsucindu-se pe locul pasagerului, cu ochii dilatați de mirare, dar cu toate că înțelese strigătul lui Josh de a trage la mal și arătă spre locul de acostare, era deja prea târziu pentru ca fetele mai mari să cârmească barca spre dreapta, în afara oricărui pericol.

– O, nu! exclamă Amy. Lopătează cât poți de tare! îi strigă ea lui Homer, aflat la prova. Mergem după ele!

Aruncă o privire spre Josh.

– Voi, trageți pe dreapta. Râul e prea umflat.

– Venim și noi! răspunse el. Hannah, bagă pagaia-n apă!

– Nu, Josh! E prea năvalnic! Acostează! Dă-i înainte, Homer!

În clipa următoare, fu prea târziu ca să mai privească în urmă, căci lacul se învolbură pe neașteptate și canoea fu propulsată înainte, pe cursul râului. Apa gonea pe lângă peretele de granit, mai sus cu un metru și jumătate decât cota obișnuită, iar lui Amy i se puse în gât un nod de teamă. Mai navigase de multe ori pe ape înspumate, dar nicio-

dată cu o canoe încărcată și cu un vâslaș fără experiență la prova. Deși era cu siguranță speriat, Homer lopăta sigur și cu putere, atent la stânci. Singura cale de a străbate un râu năvalnic era aceea de a vâsli mai repede decât curentul, cu suficientă viteză pentru a putea cârmi, căci dacă încetineau cât de cât, râul avea să-i poarte aiurea, pe cursul lui propriu, lăsându-i fără nici un control asupra bărcii.

Amy cunoștea locul unde apa curgea spre un perete de granit, înainte de a coti brusc la dreapta, și în timp ce se apropiau, bătăile inimii i se accelerară de groază. Făcea tot ce putea pentru a ține canoea sub control și știa că cele două adolescente, aflate doar puțin mai în față, ascunse vederii ei, nu aveau nici o șansă de a trece cu bine.

În clipa următoare, le văzu.

La o sută de metri în față, canoea fetelor se înclinase într-o parte și era pe jumătate plină cu apă. Monica și Suzi căzuseră și se țineau de margine, disperate. Chloe încă se mai afla pe locul pasagerului, dar canoea fiind aplecată și umplută parțial cu apă, o păștea pericolul de a fi trasă în aval imediat ce barca ieșea din vârtejul care o prinsese. Canoea lui Amy și Homer gonea atât de aproape de peretele din granit, încât ar fi putut să-l atingă cu mâna stângă. Așa cum prevăzuse, curentul de lângă perete se repezea drept în vârtejul care răsucea barca fetelor, și îl simți pe Homer cooperând cu ea pentru a scoate canoea de pe axul râului, spre cercul vâltorii.

– Aici! strigă ea, apucând-o pe Chloe de mână, pentru a o trage peste bord, lângă genunchii ei. În clipa următoare, o prinse pe Monica de vestă, iar Homer își încleștă mâna de a lui Suzi. În momentul când fetele dădură drumul canoei naufragiate, aceasta scoase un trosnet amenințător și fu absorbită încet în curent, iar apele albe o rostogoliră dincolo de cotul râului.

Amy o privi pe Monica în față, observându-i trăsăturile desfigurate de spaimă. Fata se răsuci în vesta de salvare, pentru a se agăța mai bine de bordul canoei, iar barca se aplecă primejdios într-o parte. Țipând, Chloe se repezi în latura cealaltă. Amy se opinti înapoi, ținând-o din răsputeri pe Monica de mână.

– Tu mai întâi! răcni ea la Homer. Trage-o pe Suzi la bord!

Tânăra își ridicase deja un genunchi peste copastie și, după încă un efort, fu în canoe, aducând după ea și un mic val de apă.

– Bine, acum tu, se întoarse Amy spre Monica. Nu te arunca prea tare.

Canoea se lăsase atât de adânc în apă, încât bordurile abia mai ieșeau deasupra cu vreo cinci centimetri. Monica se rostogoli în canoe ca un pește, înghesuindu-se în spatele lui Chloe. Amy ar fi vrut să arunce unul dintre saci, dar nu putea ajunge la ei, cu fetele în fața sa, și se temea să facă mișcări de prisos, pentru a nu dezechilibra barca.

Privi spre malul abrupt, dar suprafața stâncoasă nu conținea nici o ieșitură de care să se agațe și înțelese că pe acolo nu puteau urca. Dacă li se arunca o frânghie de sus, ar fi avut șanse, dar Josh și ceilalți, dacă acostaseră, erau pe celălalt mal al râului. Singura cale de a ieși din adăpostul relativ al vârtejului era în jos, pe râu, până la lac.

– Ești gata, Homer? strigă ea. Nu mai avem mult. Încă două coturi mari.

– N-o s-ajungem, spuse Suzi.

– Toată lumea jos, comandă Homer. Gata, Amy.

Trăgând adânc aer în piept, Amy scrută râul în față, apoi împinse cu lopata, pentru a propulsa canoea încărcată înapoi pe curentul principal al râului. Chloe țipă din nou, iar Monica o strânse în brațe, pe când Amy lopăta cu putere și disperare ca să controleze barca grea și dezechilibrată pe râu. Homer își dădea toată silința, dar se simțea că-l părăseau puterile și, când trecură ca fulgerul pe lângă un bolovan, la primul cot, Amy știu că-și pierdeau capacitatea de a cârmi.

– Hai, Homer! Hai! strigă ea.

În fața lor se anunța a doua cotitură, râul împingându-i înainte spre stânci, cu o iuțeală vertiginoasă, iar Amy văzu câțiva oameni pe creasta malului, sus. Josh și ceilalți alergaseră în aval de la locul de acostare, iar acum priveau râul purtându-i spre lacul de jos. Când canoea coti brusc, Amy își propti din răsputeri pagaia în stâncă, pentru a nu se ciocni cu bordul de ea. Apoi, râul trecu de ultimul cot și se deschise într-un lac întins, albastru, scuipând barca pe apele

liniștite la fel de brusc pe cât o absorbise înainte în vâltoare.

Amy rosti în sinea ei o rugăciune de recunoștință, cârmind spre mal. Când prova canoei atinse nisipul, Homer se prăbuși în față, cu capul pe genunchi și umerii frânți de epuizare. Suzi și Monica se dădură jos, ude leoarcă, având fețele încă schimonosite de spaimă, se uitară o clipă una la alta și se repeziră să se strângă în brațe. Chloe se răsuci în loc, la picioarele lui Amy, și-și îngropă fața în poala ei, cuprinzând-o de talie cu toată puterea trupului ei mic și înfrigurat.

– O, Chloe, șopti Amy. Îmi pare atât de rău.

– Ne-ai salvat, răspunse fata. Era să murim.

– Nu-i adevărat, o îmbrățișă încurajator Amy. N-a fost nici un pericol.

Dar Chloe nu-i dădu drumul, așa că Amy își înclină capul s-o sărute, ținând-o strâns în brațele obosite. Continua să gâfâie, cu inima bătându-i nebunește, și era cumplit de speriată, după ce trecuseră atât de aproape pe lângă o catastrofă.

În timp ce-și apăsa obrazul pe părul ud al lui Chloe și-i simțea brațele subțiri împrejurul gâtului, fu atât de mișcată de tandrețea și recunoștința fetiței, încât îi veni să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Slavă Domnului, șopti ea.

Cealaltă canoe ieșise la mal, puțin mai încolo, probabil prea avariată pentru a o mai putea repara. Echipamentele de la bord se pierduseră, luate de apă. Dar Monica și Suzi scăpaseră cu bine, iar Homer...

– Ești un erou, Homer, îl lăudă ea.

– Nu încerc decât să fiu bărbat, spuse el, cu glasul încă stins de oboseală.

Ușurați, ceilalți râseră. Josh se apropie și o luă pe Chloe în brațe.

– Ești bine, iubito?

– Mda, răspunse fata.

Cu furnicături prin brațele rămase goale, după ce o eliberase pe Chloe, Amy întâlni ochii lui Josh, peste umărul fetiței. Obrajii lui erau încă palizi, iar în privire i se citea o răceală care-i provocă un nou soi de spaimă.

– Îmi pare rău, șopti ea.

După o secundă de tăcere, Josh răspunse:

– N-a fost vina ta.

Dar era vina ei și știa că o acuza, orice-ar fi spus. Pusese în pericol viața fiicei lui. Le lăsase pe Monica și Suzi să și le pericliteze, când o luaseră înainte, iar de acest adevăr nu avea cum să scape. Nu conta că fetele se grăbiseră prea tare, că nu-i ascultaseră comanda de a acosta. Amy ar fi trebuit să se afle în fruntea plutonului, ca să le oprească.

Monica își privea mâna, examinând-o, iar Homer o întrebă dacă pățise ceva.

– M-am lovit la mână, își îndoi ea încet degetele.

– Dă să văd, îi luă Walsh mâna.

– La care? întrebă și Spud.

– La dreapta.

– Bine măcar că nu-i stânga.

Amy se miră, dar apoi își dădu seama că mâna stângă era mai importantă pentru cântatul la vioară. Toți se uitau după alte răni, dar înafara câtorva vânătăi și zgârieturi, nimeni nu mai pățise nimic. Amy scoase un oftat lung de ușurare. Era pentru prima oară când avea loc un incident atât de grav într-o excursie condusă de ea și o zguduise profund. Simțea o enormă recunoștință că nu se întâmplase ceva mai rău.

– Locul de întâlnire e dincolo de lac, spuse ea, privind peste întinderea de apă în care se reflecta cerul. Le schiță un plan de a traversa cu trei canoe, după care ea urma să se întoarcă pentru a tracta barca avariată și a lua bagajele rămase. Toți începură să aranjeze grăbiți echipamentele și, peste o oră, ajunseră la locul stabilit.

Instrumentiștii își regăsiseră între timp buna dispoziție și comentau deja aventura prin care trecuseră. Mașina încă nu sosise, așa că tinerii se întinseră pe stâncile de lângă apă, pentru a-și termina proviziile. Cele două fetițe li se alăturată cu încântare, iar Chloe reluă toată povestea, din punctul ei de vedere, ca pasageră.

În tăcere, Amy își luă lopata și le făcu un scurt semn de salut lui Walsh și Josh. Acesta din urmă spuse:

– Vin și eu cu tine.

– N-am nimic. Poți ajuta la încărcarea canoelor în trailer, când va sosi furgonul.

O privi intens, dar jena profundă și sentimentul de eșec care o chinuiau o făcură să roșească, întorcând capul.

– Vin, repetă Josh, instalându-se la pupa.

Amy se uită la el, încruntată. Una era să insiste cu oferta de a o ajuta, și cu totul alta să preia conducerea, alegând locul de comandă. Dar, când ridică ochii spre ea, cu buzele arcuite într-un zâmbet amuzat-provocator, Amy își înhăță vesta și se așeză la prova canoei.

Josh nu vorbea, nici chiar când se apropiară de locul unde-și lăsaseră echipamentele și canoea naufragiată, dar Amy ridică pagaia în același moment în care și el se opri din lopătat și continuară să plutească în tăcere spre țărm. Inima îi bubuia în piept, respira adânc și plin, dar nu îndrăznea să se întoarcă spre el – nu încă. Nu vedea cum ar fi putut exista ceva mai aparte decât acea primă partidă de canotaj cu el, incredibil de perfectă, și nu voia să-i pună capăt întorcând capul pentru un zâmbet superficial.

Când în sfârșit atinse malul cu pagaia și coborî, se întoarse totuși spre el, știind că ochii încă îi mai străluceau de încântare.

Ceea ce văzu pe chipul lui îi făcu plămânii să se comprime de durere neașteptată. O privea, într-adevăr, dar în loc de a surâde, expresia lui părea o mască speculativ-prudentă. Ridică încet mâna, pentru a-și șterge sudoarea lucitoare de pe frunte.

– Ce e? îl întrebă.

– Nimic.

Răspunsul lui îi frânse inima. Nu simțise același lucru ca ea? În timp ce debarca din canoe, îi evita intenționat privirea, iar Amy nu mai putu suporta să nu știe la ce se gândea.

– Nu ți-a plăcut? încercă ea din nou.

– A fost excelent, răspunse Josh, tot fără s-o privească.

– Atunci, ce s-a întâmplat?

– Nimic, repetă el. Hai să îmbarcăm bagajele și să ne întoarcem la Chloe și Hannah, bine?

Fără nici o vorbă, legă la pupa canoea stricată și, peste un minut, porneau din nou peste lac. De astă dată, aveau la bord trei saci, iar canoea tractată îi urma greoaie.

Prea multe lucruri au ieșit prost, medită ea, în timp ce trăgea cu putere la lopată, simțind cum se freca lemnul de bătăturile din palmă. Faptul de a-l iubi nu însemna că-l și înțelegea. Înfigea iar și iar pagaia în apă, până când, într-un târziu, fu nevoită să-și înghită o lacrimă. Ea era de vină. Îi pusese fiica în pericol, iar Josh încă se mai resimțea după efectul șocului. Cât de egoistă putea fi, ca să creadă că-i mai ardea să admire perfecțiunea canotajului lor împreună? Propriul ei egoism o copleșea.

Când ajunseră la locul de întâlnire, furgonul sosise, iar celelalte canoe erau deja încărcate în trailer. Amy fu surprinsă s-o vadă pe Dinah în locul lui Rex și, cu un efort, își împinse în planul doi propriile probleme. Întrucât Dinah se ocupa aproape numai cu bufetul și munca permanentă de aprovizionare pentru excursii, prezența ei într-un loc de întâlnire nu putea însemna decât că la Home Trail Outfitters se întâmplase ceva foarte grav. Femeia între două vârste o întâmpină pe Amy cu un zâmbet gol, care nu făcu decât să-i accentueze neliniștea.

Așteptă să fie încărcate ultimele canoe și echipamente și pândi un momeent când ajunseră amândouă în spatele furgonului, neauzite de ceilalți.

– E totul în ordine? întrebă Amy.

Fiica lui Rex se mulțumi să clatine din cap.

– Îl las pe tata să-ți spună.

Capitolul 9

Drumul de o oră, până înapoi la firmă, fu unul dintre cele mai lungi și mai hurducate din viața lui Amy, iar neliniștea ce-i rodea măruntaiele îi dădea o stare de vomă.

Când intrară în parcarea de la Home Trail Outfitters, Rex abia îi lăsă timp să-și ia rămas bun de la Walsh și adolescenți, înainte de a o trage deoparte.

– Stai puțin, Rex, protestă Amy. Vreau să-i salut și pe Josh și fiicele lui.

Josh ținea în mână binoclurile fetelor, iar privirea lui fixă arăta că nu-i scăpase nimic din tensiunea dintre Amy și șeful ei.

– Nu e nici o grabă, spuse el. Oricum voiam să aruncăm o privire în magazin.

Amy se îndoia serios că avusese asemenea intenții, iar fetele părură surprinse și ele, dar intrară docile în magazin, dispărând imediat într-un cort expus pentru vizitatori. Josh le urmă agale și, abia aruncând o privire spre Amy, luă în mână o momeală de pescuit cu pene galbene.

Amy se bucura că rămăsese în apropiere, dar acest lucru o și

îngrijora, însemnând că și el era conștient de necesitatea unei discuții. Mai deznădăjduită ca oricând, îl însoți pe Rex în cabinet, dând colțul spre biroul lui.

Când se așeză pe vechiul său scaun rotativ, întorcându-se cu fața spre fereastră, lumina blândă de pe trăsăturile lui o sperie, făcând-o să întindă instinctiv mâna spre a lui.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă, cu îngrijorarea simțindu-se în cuvintele șoptite. Nu cumva ești bolnav?

– Nu, răspunse Rex, strângându-i scurt mâna, înainte de a-i da drumul. Uite ce e. Azi dimineață, mi-a telefonat Olivia, de la bancă. A vorbit frumos, dar mi-a spus că aveam fonduri insuficiente ca să achit un cec sosit pe contul meu și i s-a părut cam ciudat.

Amy se așeză încet pe un taburet, așteptându-l să continue. Știuse dintotdeauna că prietena ei Olivia era foarte conștiincioasă cu munca de la bancă, dar niciodată n-ar fi prevăzut ceea ce-i spuse Rex în continuare. În ajun, contul fusese golit complet, lăsându-l nu numai fără profiturile din vara respectivă, ci și fără ultimii bani de rezervă. Tot ceea ce avea legătură cu Home Trail Outfitters fusese lichidat, lăsându-l doar cu o mică sumă pe care o economisise pentru pensionare.

– Larry a făcut-o? întrebă ea.

– Cine altul? Azi n-a venit la birou. Probabil că acum e la jumătatea drumului spre Fiji.

Se vedea clar că trădarea prietenului său de-o viață îl distrugea pe Rex, dar ca și cum șocul pagubei n-ar fi fost de ajuns, cecul fără acoperire primit de Olivia era pentru prima de asigurare, scadentă în ajun. Dacă revenea neachitat la compania de asigurări, însemna că funcționau ilegal, fără asigurare, începând de la miezul nopții trecute.

– Vrei să spui că, accidentul pe care l-am avut azi dimineață, pe râu... nu era acoperit de asigurare? întrebă Amy, stupefiată.

– Nu. Dacă cecul nu are acoperire, nu era. L-am trimis la timp, însă în caz de neachitare, polița expiră.

Cu toate că tragedia fusese evitată, un asemenea incident presupunea totuși anumite costuri – reparațiile canoei, radiografiile și celelalte eventuale îngrijiri medicale pentru Monica. De obicei, aceste cheltuieli erau suportate din asigurări, și numai un nebun ar fi condus o firmă ca a lor fără să fie asigurat.

– Și ce ne facem?

– Toată ziua m-am gândit la asta. Nu avem decât un singur lucru de făcut. Aștept până mâine, să revină ultimele canoe, și închidem prăvălia.

– Nu se poate!

– N-am încotro.

Amy, însă, refuza să accepte ideea.

– Dacă închizi, fie și numai pentru două zile, praful se va alege de toată munca ta din vara asta. Reputația e totul, Rex.

Pentru prima oară, Rex păru să se enerveze.

– Crezi că eu nu m-am gândit la asta?

– Atunci, ce tot vorbești? Ai de gând să închizi definitiv?

Rex lovi cu palma în birou, ridicându-se.

– Nu avem capital rulant. Nu suntem asigurați. Nu fi grea de minte, Amy. Am și încetat activitatea.

– Nu-mi vine să cred. Cum a putut face Larry una ca asta?

– Trebuie să le dăm telefoane oamenilor, să-i anunțăm să nu mai vină. Și să găsesc o cale de a le restitui avansurile.

Integritatea lui blândă o făcea să se simtă și mai scandalizată.

– Nu! Trebuie să existe o soluție. Trebuie să-l găsim pe Larry și să luăm banii înapoi. O vom suna pe Olivia și-i cerem ca banca să rețină cecul sau să ne acorde un împrumut. O sun pe mama mea și pe Nigel, să le cer lor un împrumut, dacă altă idee nu găsim. *Ceva* trebuie să meargă, numai nu închide, Rex.

Rex luă o busolă, iar Amy îl văzu cum privea tremurul acului magnetic pe cadran.

Din spatele ei se auzi un zgomot, făcând-o să se întoarcă scurt.

Obrajii bronzați ai lui Josh erau înroșiți de jenă, dar gura i se strânsese într-o linie hotărâtă.

– Scuzați-mă. Întâmplător, v-am auzit conversația. Cred că aș putea să vă propun ceva.

Amy era îndatorată față de Josh pentru Rex, atât de îndatorată încât se simțea umilită. În aceași seară, stând așezată în balansoarul de pe verandă, încerca să-și facă ordine în sentimente și nici nu știa de unde să înceapă. Mai întâi, era recunoștința pentru sfaturile lui temeinice și făgăduielile de asistență în continuare. Urma apoi iubirea dureroasă pentru el, din momentele când făcuseră dragoste pe malul lacului, sub stele. Și mai era pătrunzătoarea vinovăție de a fi fost cât pe ce să-i lase fiica să se înece. Știa că Josh era supărat, că dorea să se îndepărteze de ea, dar totuși se ivise în momentul când Amy și Rex aveau cea mai mare nevoie de ajutor.

Prin oraș circula zvonul că Larry furase bani nu numai de la Rex, ci și de la alte două firme cărora le lucrase contabilitatea, și nimeni nu putea bănui unde dispăruse. Umbla vorba că era la mijloc o femeie, în pofida faptului că, de cinci ani încoace, nimeni nu-l văzuse pe Larry cu vreo persoană de sex opus. Glumele circulau, însă dacă Rex se temuse că oamenii aveau să ocolească Home Trail Outfitters, se întâmpla tocmai contrariul. Cât fusese după-amiaza de lungă, nenumărați clienți trecuseră pe la birou, pentru a-și exprima compasiunea și a oferi o mână de ajutor. Unii aduceau cu ei sufertașe, de parcă mâncarea ar fi ușurat șocul, și indiferent dacă propuneau asistență, veseli, sau îl compătimeau cu tristețe, Rex era vizibil mișcat.

Pe Amy o dobora oboseala. Nici chiar un duș prelungit nu-i calmase nervii și nu-i venea să creadă că trebuia să-l revadă atât de curând pe Josh. Când el se oferise să revină și să studieze conturile de pe computer, Rex acceptase cu vioiciune, iar Amy urma să-l asiste. Ceea ce nu observa Rex era faptul că între ea și Josh se formase o tensiune chinuitoare, pe care Amy nu știa cum s-o risipească.

Când microbuzul lui opri în fața casei, îi ieși grăbită în întâmpinare, pentru a-l împiedica să intre și să întârzie în vizită. Dar Josh coborî oricum din mașină, ocolind ca să-i deschidă portiera.

– Bună.

Glasul său blând și scăzut conferea scurtului salut o notă de intimitate care o anunța că și el se gândire la relația lor.

– Îți mulțumesc că ai venit.

Se strecură pe lângă el, spre scaun, apoi așteptă în timp ce Josh închidea încet portiera.

– A sunat Rex, spuse ea.

– Așa?

– A vorbit cu poliția și s-a dus la bancă pentru a îngheța vechile conturi și a deschide altele noi. Așa cum ai propus tu, și-a putut prelungi limita de credit pe rezerva de bani, ceea ce poate juca rolul unui împrumut temporar, până va găsi o soluție mai bună pe termen lung. Olivia l-a ajutat incredibil de mult.

– Olivia pare o prietenă ideală la casa omului. Și o bancheră deșteaptă.

– Nu va avea nevoie să se împrumute de la tine.

– Treaba asta ne privește numai pe noi doi.

Amy își încleștă degetele laolaltă, strângându-le între genunchi.

– E foarte frumos din partea ta că faci atâtea pentru Rex.

– Nu pentru Rex o fac.

Nu, evident că nu, își dădu seama Amy, mușcându-și buzele, în timp ce tensiunea din abdomen se încorda și mai tare.

– Chloe e bine? Vreau să zic, amândouă fetele, ce fac?

– Sunt frânte. Murdare. Și plesnesc de energie. Mama a fost încântată să le ia în primire.

– Mă bucur, spuse ea, încet.

Josh o privi din nou, scurt și pătrunzător, continuând să conducă în tăcere.

Amy stătea într-o poziție demnă, dar nu știa dacă se simțise vreodată mai nenorocită. Parcă între ei s-ar fi închis cumva o ușă, ceea ce i se părea complet anormal. Ținea la el mai mult ca oricând și nu se îndoia că era importantă pentru el. Atunci, de ce nu puteau vorbi despre ceea ce conta cu adevărat între ei?

După câțiva kilometri, intrară în parcarea de la Home Trail Outfitters, și cu toate că se făcuse aproape opt și jumătate, cerul era încă luminat de soarele la apus. Ușa cabinetului era încuiată, dar înăuntru ardeau luminile și nu peste mult le deschise Dinah.

– Bună, îi salută ea. Nu eram sigură dacă veți ajunge totuși.

– A trebuit să-mi duc fetele acasă, în Blue Gill, răspunse Josh. Abia m-am întors.

Dinah dădu din cap, săgetând cu ochii spre Amy. Părea să înțeleagă ceva, și deodată Amy simți că atmosfera devenea mai încărcată.

– Rex ce face? întrebă ea.

– De fapt, a adormit. A avut o zi grea și, când l-am văzut ațipind, i-am spus să se ducă sus și să se uite la televizor. I-ar prinde bine să doarmă un timp.

Amy îi dădu dreptate.

– Vreo veste despre Larry? se interesă Josh.

Dinah le-o luă înainte spre camera din fund, clătinând din cap.

– Nu. Poliția i-a trimis semnalmentele la aeroportul St. Paul din Minneapolis, dar nu cred că vor folosi la ceva. Nu e un ucigaș în serie, ca să se declanșeze o urmărire cu toate forțele.

– Nu e decât Larry, precizează Amy.

– Exact, zâmbi Dinah pentru prima oară în seara aceea. Ascultați, am făcut o oală mare cu ardei umpluți. Vreți și voi?

Amy îl privi pe Josh, iar fălcile sale încordate se destinseră, în timp ce accepta zâmbitor invitația. Mâncară toți trei ardei umpluți și puțină pâine de banane adusă de o prietenă, și cu toate că tensiunea dintre Amy și Josh nu dispăru complet, fu oarecum risipită de mâncarea delicioasă și prezența liniștitoare a lui Dinah. Cel puțin, se puteau uita unul la altul fără a se iscodi din priviri.

După ce Dinah se duse la etaj să-i țină de urât tatălui ei, Amy și Josh începură munca la computer.

În spatele lor, cabinetul era tăcut și ordonat, cu excepția câte unui zumzet al tuburilor de neon din tavan. Pe ușa cu plasă contra insectelor, o gâză se agăța neobservată, în timp ce pădurea își intona cântecele greierilor și ale păsărilor. Ferestrele dinspre lac lăsau să intre briza ușoară și, ocazional, bâzâitul unei libelule ce se ospăta cu țânțari. Încet, întunericul transforma verdele salciei de lângă pârâu într-un gri palid, iar cetina brazilor într-un cenușiu mai închis, pe când ceața acoperea treptat lacul. Amy nu observă schimbările decât când de ridică să închidă ferestrele pentru a alunga frigul, și luă pe ea un pulover vechi care rămăsese într-un cârlig de lângă ușă.

Josh ridică privirea de la computer.

– Ți-e destul de cald?

– Nici o problemă, răspunse ea, deși tremura. Veștile proaste mă fac întotdeauna să mă ia cu frig.

– Rex n-o să se bucure deloc, spuse Josh. Larry îl fura de ani de zile.

– Pur și simplu nu pricep, răspunse Amy. Dacă Larry delapida de la Rex și de la alte două firme, înseamnă că se umpluse de bani. De ce s-a hotărât așa, dintr-o dată, să dispară?

Josh se întoarse spre ea cu scaunul, rezemându-și un braț pe spătar.

– Exista riscul să-l descopere cineva?

Inspectându-și un nasture roșu al puloverului, Amy încercă să gândească.

– Rex, poate. Vara asta, a început să învețe folosirea computerului.

– Și despre zvonurile alea cu iubita ce știi?

– Habar n-am de nimic. Întotdeauna era foarte discret cu viața lui personală.

– M-hmm... Am o idee.

Se răsuci înapoi către computer și începu să miște mouse-ul. Un beculeț al modemului se aprinse, urmat de un ton telefonic amplificat, care suna ciudat de modern în biroul firmei de camping.

– Aveți adresă de e-mail aici? întrebă el, încruntat.

– Nu. Cel puțin, nu știu să avem.

Josh căută prin mai multe setting-uri din menu, apoi se rezemă de spătar.

– Bag mâna-n foc că Larry are un cont de e-mail. Acasă are computer?

– Da, răspunse Amy. De fapt, multe dintre calculele noastre contabile le făcea acasă.

Îndreptându-se la loc, Josh acționă un motor de căutare pe Internet și începu să tasteze. După vreo șase încercări, localiză adresa de e-mail a lui Larry.

– Da!

Privindu-i profilul, Amy își dădu seama că întrezărea imaginea lui Josh așa cum arăta când lucra.

– Acum ce faci? îl întrebă.

– Îi sparg e-mail-ul.

– Nu e ilegal?

– Etic nu e, cu siguranță. Dar, din moment ce individul tocmai a făcut praf firma lui Rex, aș zice că avem dreptul la orice informații putem obține.

Cu gândul la Rex, adormit la etaj după oboseala și tensiunea de peste zi, Amy constată că nu putea contrazice morala lui Josh. Peste un moment, acesta se lăsă iar pe spate, victorios.

– Am pus mâna pe el! Uită-te-aici, Amy! E chiar mai grozav decât sperasem!

Fu nevoită să se aplece pentru a citi scrisul mărunt de pe display:

Mă Larry, bagăți mințile-n cap. Îmi pare rău dacă ția-i făcut iluzi, da nu pot nicicum să mă întâlnesc cu tine, nici în Grand Kayman nici altudeva. Să nu mă înțelegi greșit mia-i făcut impresia unui tip, desul de drăguț da eu nu căutam decât o relație on-line și trebuiai să înțelegi. Sorumea o să facă ca toți draci când ioi zice. Adio și nam cuvinte,

Pam

Împotriva propriei voințe, Amy izbucni în râs.

– Fir-aș a naibii! Are o prietenă cu computer care nu știe nici măcar să scrie corect.

– L-a tras în piept, răspunse Josh. Săracul Larry. Probabil a plecat aseară, chiar înainte de a-i sosi mesajul, și sunt sigur că nici nu știe de el. Acum, cel puțin, putem anunța poliția unde s-a dus.

Amy expiră prelung.

– Cât de ușurat va fi Rex. Crezi că există șanse să-și primească banii înapoi?

– Nu știu.

Ar fi însemnat atât de mult pentru Rex. Îl convinsese deja că puteau salva compania, în ciuda pagubelor, dar avea să fie un urcuș contra vântului. Ascultă posibile zgomote de la etaj, însă era liniște, fără să se mai audă nici măcar murmurul televizorului.

– Rex îți amintește de tatăl tău, nu-i așa? o întrebă Josh.

– Cred că da.

– Și, într-un fel, azi l-ai salvat, când l-ai convins să nu închidă firma. Nu e chiar același lucru, dar contează și asta, nu?

Amy întinse mâna spre busola lăsată de Rex pe birou, întârziind cu răspunsul.

– Nu mă gândisem la asta. Salvarea firmei lui Rex nu e același lucru cu o salvare a tatălui meu, desigur. Tatăl meu nu mai este. N-am avut nici o cale de a-l salva.

Îi era dificil să vorbească astfel cu Josh despre tatăl ei și încercă să schimbe subiectul. Arătă spre mesajul e-mail, afișat încă pe monitor.

– Nici nu mă mir că Larry nu vorbea niciodată despre prietena lui. Dacă aflau băieții, l-ar fi tachinat fără milă.

Josh se întinse în scaun, apoi o privi cu un zâmbet curios.

– Pe tine te tachinează cineva în legătură cu mine?

În afară de ea însăși? Josh Kita se situa departe de subiectul oricăror tachinări. Amy se ridică, ocolind masa cu hărți, pentru a-și descărca energia acumulată.

– Amy? Ai vorbit cu cineva despre mine?

– Nu prea e necesar să vorbesc despre tine.

Încrucișându-și brațele pe piept, Josh înălță din sprâncene.

– Cine mai știe?

Amy înclină ușor capul, căutându-și cuvintele.

– Mama mea, o dată. Și partenerele de bridge, desigur. Și fratele meu, Sean. Doi prieteni de-aici m-au acuzat că în ultima vreme sunt, cum să spun, cam distrată. Pe urmă, mai e și Walsh.

– A, da. Trubadurul nostru.

– Cum ți-a plăcut Walsh?

– Adică, dacă am fost gelos?

Amy râse scurt, apoi îl privi cu sinceră curiozitate.

– Ei, și ai fost?

– Numai oamenii suspicioși și nesiguri pe ei înșiși sunt geloși.

– Aha.

În tăcere, Josh se ridică de pe scaun.

– Pe de altă parte, începu el, dacă astă noapte te-ai fi întâlnit pe malul lacului cu Walsh, nu cu mine, alta era situația.

Inima ei începu să bată într-un ritm ciudat.

– Vrei să spui că s-ar putea să fii gelos dacă m-aș săruta cu altcineva?

Josh făcu câțiva pași spre ea.

– Noi am făcut mai mult decât să ne sărutăm.

– Îți place s-o luăm așa, încet, nu? Ai mai încercat-o o dată cu mine, în bucătăria mea de-acasă.

Și știa ce se întâmplase după aceea.

Josh ocoli marginea mesei.

– Te enervează?

– Mă face să mă simt cam ca și cum ai fi un motan, iar eu, un șoricel gras.

– Atunci, păzea!

Amy își încleștă degetele în tivul puloverului, simțind cum adrenalina îi străbătea venele, punându-i în alertă maximă toate terminațiile nervoase. Picioarele lui nu scoteau nici un zgomot pe lemnul de esență tare al podelelor, iar mâinile îi stăteau înfundate în buzunare, cu falsă dezinvoltură.

– Nu pot, spuse ea, încet.

– Ce nu poți?

Simți că i se usca gâtul și-și linse buzele. N-avea cum să-i spună că retragerea ar fi fost mai imposibilă decât un salt până pe lună.

– Nu crezi că ar trebui să încercăm, măcar o dată, să discutăm despre disensiunile dintre noi, înainte de a-mi lua mințile cu un singur sărut?

Josh se opri, cu buzele arcuite într-un surâs prudent.

– Și dacă zic că nu?

În disperare de cauză, Amy spuse cel mai sincer lucru care-i trecu prin minte:

– N-am suportat când ai fost furios pe mine. După accident.

Josh tresări ca și cum l-ar fi lovit, apoi o privi cu o intensitate atât de feroce, încât o speria.

– Nici nu poți să-ți închipui cât de furios am fost, spuse el, cu glas scăzut.

Inima ei tresări iar de spaimă și, în acel moment, știu că nu-și imaginase furia lui, când Chloe fusese pe punctul de a se îneca.

– Știu, șopti, cu gâtlejul strâns de emoție. Știu.

– La naiba!

O apucă de brațe, strivindu-i gura sub a lui, într-un sărut torid, poruncitor. Fu năucită de dorința lui atât de brutală, dar răspunse cu tot atâta pasiune, ca și cum i-ar fi putut dovedi cât de mult ținea la el, prin refuzul de a bate în retragere. Se arcui lângă el, lipindu-se centimetru cu centimetru, în timp ce degetele lui i se înfigeau în carnea brațelor.

Când se desprinse de ea, Amy se poticni și fu nevoită să se țină de masa din spatele ei. Părul blond și despletit i se revărsă în jurul feței, în timp ce-și ridica degetele la buzele îndurerate.

– Nu înțeleg, spuse ea.

Josh clătină din cap, incapabil să articuleze un răspuns. Apoi, privi prin cameră spre ferestrele întunecate, cu o expresie indescifrabilă. După ce mai trecură câteva momente lungi, tot fără ca el să răspundă, în sufletul lui Amy se aprinse învăpăiat un foc

rebel de nemulțumire. Încercă să-și mențină vocea blândă, dar emoțiile o făceau să sune tăios, insistent:

– Îmi pare rău, Josh.

– Știu. Și eu am fost de vină, când am lăsat-o să se urce în cealaltă canoe, cu Suzi și Monica. Nu asta e problema.

– Atunci, care e?

Trebuia să găsească o cale de ieșire din labirint, pentru amândoi.

– E normal să ai îndoieli.

– Tu le ai, replică el și așteptă, ca și cum afirmația lui ar fi fost de fapt o întrebare, cerând să-i răspundă negativ.

O străbătu o senzație de sfâșiere, dar în cele din urmă dădu din cap.

Josh se întoarse încet, pornind spre ferestre, iar Amy îi auzi clinchetul slab al cheilor, indicând că își strecurase o mână în buzunar, conform obiceiului său. Când vorbi, glasul îi era acut-sardonic:

– Vrei să-mi indici prin ceva cu cine concurez? Cu menestrelul?

Obrajii lui Amy se aprinseră și își aminti fugar cum îi spusese că visa să-și petreacă fiecare noapte în câte o altă tabără.

– Ești nedrept.

– Atunci, spune-mi tu ce e drept, se răsuci Josh cu fața spre ea; arăta ca un tigru, gata s-o devoreze sau s-o strivească dintr-o lovitură, ca pe o gânganie. Nu mai e de-ajuns atâta. Dacă era vorba doar de mine, aș mai fi putut continua puțin jocul. Dar nu mai pot risca să-mi las fetele cu tine, după excursia cu canoele.

Nu-i venea să creadă că putea fi atât de brutal.

– Am *spus* că-mi pare rău.

Josh păli, iar buzele i se strânseră într-o linie înverșunată.

– Voiam să spun că nu pot risca să le las să te iubească, dacă nu am nici o garanție că vei rămâne definitiv în viața lor.

O rușine arzător de înghețată o sfredeli, când își dădu seama de enormitatea greșelii pe care o săvârșise.

– Nu trebuia să începem povestea asta. Mai bine te lăsam doar să mă săruți, pentru ca niciodată să nu...

Se întrerupse, înghițindu-și restul cuvintelor.

– Iartă-mă. M-am exprimat greșit.

Josh râse scurt.

– Precis ca un scalpel, de fapt.

Obrajii îi ardeau, iar prin minte i se învălmășeau confuzia și jena, dar nu-l putea lăsa să creadă că nu-i păsa. Simțea începutul unei numărători inverse tăcute și știa fără umbră de îndoială că el era pe punctul de a se întoarce și a ieși pe ușă. Făcu un efort să pornească spre el, punându-i degetele pe braț. Mai reușise cândva, cu o veșnicie în urmă, la Lake Eloise, când abia îl cunoștea. „Te rog", îl implora ea în gând.

Îi văzu privirea coborâtă spre degetele ei suple, în timp ce o roșeață slabă îi colora obrajii.

– Nu te deranja cu încercările de a mă seduce, răspunse Josh. Nu cred în amorul sportiv.

Avu nevoie de o veșnicie pentru ca mintea ei să înțeleagă pe deplin ce zicea, pentru ca durerea s-o pătrundă, dar când o făcu, izbi cu o forță biciuitoare. Tresări, apoi se întoarse în loc, orbită. Incapabilă să mai respire, merse încet spre ușa din spate, dar picioarele tremurătoare o siliră să se oprească în dreptul ferestrelor întunecate.

Se strădui să-și păstreze o ultimă fărâmă de demnitate.

– Atunci, te rog să pleci.

În tăcere, pașii lui se auziră sonor, când ieși din cameră, închizând ușa.

Capitolul 10

Cu sălbăticie în suflet și un autocontol rece, Josh întorcea clătite în bucătărie. Autobuzul școlii trebuia să sosească peste zece minute și, pe lângă micul dejun, fetele mai aveau nevoie să se pieptene, să-și ia gustările și să se încalțe. Le puse pe farfurii ultimele clătite fierbinți, turnă deasupra sirop și o tăie pe a lui Hannah în mici felii pătrate. Când începu s-o taie și pe a lui Chloe, fata făcu un gest de refuz.

– Pot și singură, spuse ea.

Fără să zâmbească, Josh îi privi fața serioasă și se strădui să-și îmblânzească expresia.

– Bine.

Chloe își împinse ochelarii pe nas, privindu-l cu scepticism.

– Ar trebui să faci un jogging, sau ceva, spuse ea. Să te descarci.

Josh își frecă țepii de pe bărbie cu o mână.

– De ce anume să mă descarc?

Îndreptând furculița spre el, îi răspunse cu gura plină:

– *Știi* tu.

– Ce? întrebă Hannah. Încă n-a vorbit cu Amy? Știu să scriu corect „Amy“. Ia ascultați.

În timp ce intona cele trei litere, conferindu-le tuturor statut de majuscule, cu vocea ei de copil, Josh gemu și luă peria de păr.

– Aveți două minute ca să prindeți autobuzul, le spuse el.

– Când o vom vedea? se interesă Hannah, îndurând mișcările periei în timp ce-și îndesa în gură ultima furculiță cu micul dejun. Niciodată nu apuc să-i arăt că știu să înot.

– Mda, tată, adăugă și Chloe. Când o vedem pe Amy?

– Nu știu. E bine?

– Ei, nu te înfuria pe *noi*, răspunse Chloe.

– Nu sunt înfuriat.

Dar era de ajuns simplul gând la Amy ca să-l înfurie.

Pe treptele autobuzului, Hannah se întoarse pe jumătate, pentru a-i zâmbi.

– Mi-a venit o idee, tăticule. Cu Amy, nu poți folosi *cuvintele*. Noi, la școală, așa facem când suntem supărate.

– Foarte interesantă propunere, dovlecelule. Mulțumesc.

Dracu' să le ia de cuvinte. Cu un semn de rămas bun, scoase ziarul din cutia poștală și porni încet înapoi pe alee.

Nu-i ducea dorul. Adusese numai belele, din clipa când apăruse plângând în naos, la nunta lui Lee și a Brianei. Încă de pe-atunci ar fi trebuit să-și dea seama că era ultima femeie cu care să se încurce.

E normal să ai îndoieli, spusese ea.

Normal pe naiba!

În timp ce se apropia de casă, începu să-și târșească picioarele pe pietriș, după care se codi la gândul de a intra înăuntru, unde-l aștepta munca. Programul lui, casa, toată viața lui, păreau la un loc o imensă capcană. Își putea imagina ani și ani desfășurându-se în față-i, fetele pornind în fiecare dimineață spre autobuz, trecând prin școala primară, apoi prin cea medie și prin liceu. Iar Josh bătea pasul pe loc, singur, în timp ce Amy Larkspur se aventura prin propria ei viață, fără el.

– La dracu'!

Se răsuci și porni cu pași mari spre bradul cel mare unde atârnau leagănele fetelor, fiecare cu câte un arc de rouă rămasă în adâncitură. Cuprinse alene cu degetele o frânghie, savurându-i asprimea binevenită.

Nu erau decât vreo cinci milioane de lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună, în seara trecută. De exemplu: „Hannah te adoră din clipa când i-ai dat prima înghețată pe băț", sau „De când i-ai salvat viața lui Chloe, ești cea mai apropiată mamă pe care ar putea-o avea vreodată."

Fusese furios când Chloe aproape se înecase, dar acest lucru nu-i reducea încrederea în Amy și tocmai asta îl șoca. Încercă să-și imagineze ce-ar fi simțit dacă altcineva era la conducerea expediției, sau dacă, în fond, Shannon însăși i-ar fi pus vreodată fiicele în primejdie. Furia și nevoia de a da vina pe cineva ar fi plasat între el și acea persoană o distanță de netrecut. Și totuși, în cazul lui Amy, după ce trecuse primul moment de groază, știuse că era într-adevăr un accident, fără nici un vinovat, cu excepția râului.

Nu trebuia să începem povestea asta, spusese ea.

Cuvintele se învârteau fără milă prin gândurile lui.

Nu „începuse*ră*" nimic. *El* o urmărise necruțător, în pofida grupului de bridge, în ciuda indivizilor prietenoși, cu toate capriciile ei despre amorul sportiv, care aproape îl omorâseră. El se îmbulzise în viața ei, în canoea ei, în esența vitală a muncii ei, în amintirile despre tatăl ei, chiar și în patul ei.

Amy se rezemă pe mânerul mașinii de tuns iarba și porni cu ea în josul pantei de lângă casă. Firele tăiate zburau în vânt, se auzea un zgomot asurzitor, iar gazele de eșapament acopereau cu mult mireasma ierbii tunse, cel puțin la început. Când ajunse la marginea gazonului, se întoarse și porni înapoi în sus trăgând mașina după ea, fără nici un efort de a tunde în timpul urcușului. Revenită

iarăși în vârf, poziționă din nou mașina și porni încă o dată în jos, pe o fâșie paralelă cu prima.

Îi plăcea cum îi vuia prin cap zgomotul, împiedicând-o să se gândească la subiecte dificile. Mai bine zis, la *persoane* dificile. Putea să se concentreze asupra liniilor verzi de pe peluză și a durerii din mușchii pulpelor, decât să pândească dacă suna sau nu telefonul. La un moment dat, mașina, mereu cu probleme, se gripă.

– Na-ți-o frântă!

Verifică butonul de reglaj, apucă mânerul negru și smuci cu putere de cordon. Motorul tuși jalnic, refuzând să pornească. Inspiră adânc și trase din nou, dar tot degeaba. O furie irațională începu să-i clocotească prin vene și apucă mânerul cu ambele mâini, smucindu-l din răsputeri în afară.

– Să te ia toți dracii!

Dădu drumul cordonului, care se repezi înapoi în motorul mort.

Ce-o apucase? Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Drăcovenia rămăsese iarăși fără carburant – nici o scofală. Se așeză brusc în iarba înaltă, acoperindu-și fața cu degetele.

– Îmi vine să-i sucesc gâtul, șopti ea, cu venin.

N-avea nici un talent la acel joc idiot al tăcerii.

Știa că Josh telefonase la Home Trail Outfitters, dar nu întrebase de ea. În schimb, Rex îl informase despre speranțele poliției de a-l captura pe Larry în Grand Cayman. Rex o numise pe Dinah co-proprietară a firmei, iar perspectivele pentru restul verii se prezentau în lumina unui optimism prudent. În timp ce Amy se învârtea neliniștită prin apropiere, așteptând ca Rex să-i predea ei receptorul, acesta închisese, privind-o cu o expresie de scuză.

– N-a cerut să-ți vorbească, spusese el.

Trecuseră de atunci patruzeci și opt de ore, fără nici un apel, nici o vizită amicală, nici un semn de viață. Ce aștepta? O mai făcuse și înainte, era clar că puțin îi păsa dacă treceau zile întregi fără să-i vorbească. De ce acum ar fi fost alta situația?

O, Doamne, își spuse, înțelegând în cele din urmă.

Josh nu-i cerea să se transforme într-o ființă perfectă. O înțelegea, cu toate defectele și vechile ei dureri, cu vindecarea și independența ei. Nu voia să renunțe la cea care era. O dorea pe ea însăși, cât de bună putea fi.

La *asta* se referise, spunând că o vedea ca pe Steaua Polară. Nu ca pe o ființă fixă din punct de vedere fizic, legată de pământ, ci ca pe o forță constantă, făcând parte dintr-o iubire atât de puternică încât avea să supraviețuiască și să se dezvolte pe tot parcursul celor mai imprevizibile schimbări de direcție.

– O, Doamne, Dumnezeule, murmură ea, cuprinsă de panică. Mă gândesc la măritiș, când el nici măcar nu mi-a cerut mâna.

Problema asta trebuie s-o discutăm împreună, își spuse.

Porni grăbită prin curtea laterală, spre casă. Avea să-și ia cheile, să-și înhațe poșeta și să demareze. O privire spre ceas o înștiință că urma să ajungă acasă la Josh, în Blue Gill, pe la ora cinei, dacă pornea la drum imediat. Simți în stomac un spasm de teamă și emoție. N-avea să-i dea nici măcar un telefon. Urma să apară pur și simplu, ca și cum acolo ar fi fost locul ei. Urma să...

Se opri locului.

– Ți s-a terminat benzina, spuse Josh, ridicând privirea, cu bușonul rezervorului în mână.

Zâmbetul lui Amy începu din unghiile de la picioare, urcând până în vârfurile firelor de păr din cap. Niciodată și nicicând nu mai arătase atât de irezistibil ca în acel moment, aureolat de lumina după-amiezii târzii, cu vechea mașină de tuns iarba lângă genunchi. Cămașa cu modele albastre îi venea ca turnată pe umerii lați și, cu toate că zâmbetul îi strălucea de umor, ironia amuzată din privire ascundea o undă de dor neîmplinit. Îi cunoștea acea expresie. I-o văzuse săptămâni în șir, fără a ști cu adevărat ce însemna.

Acum, însă, știa. Dragostea pentru ea îi era întipărită în toate liniile masculine ale trupului și simpla lui vecinătate deștepta în trupul ei o reacție feminină. Pornind cu pași înceți, lăsându-și șoldurile să se miște cu grația pe care o simțise, cândva, într-o rochie de domnișoară de onoare, se hotărî să-l facă să-și regrete ultimele cuvinte pe care le rostise despre seducție.

– Ce frumos din partea ta că ai trecut pe-aici, spuse ea.

Josh arcui încet o sprânceană, intrând imediat în alertă.

– Aveam drum prin zonă.

„Mincinosule", replică Amy în gând.

– Care mai e situația cu Rex? continuă el.

– Merge bine. Afacerile sunt constante. Acum, când nimeni nu mai fură, profiturile ar trebui să se adune frumușel. La sfârșitul verii, vom organiza chiar și o reuniune sărbătorească, pentru foștii clienți.

– Foarte bună idee, spuse el, deși nu părea deloc să asculte.

Amy gesticulă spre capacul rezervorului.

– Îți mulțumesc pentru diagnostic.

– Întotdeauna îți tunzi iarba?

– Numai când crește prea înaltă.

– Voiam să zic, nu ți-o face fratele tău, sau altcineva?

Proptindu-și o mână în șold, îl privi întrebătoare.

– Un alt bărbat, adică?

Din felul cum o privi, fu chinuitor de conștientă de propriul ei trup zvelt, de la firele de iarbă de pe tenișii și genunchiul julit, până la decolteul maioului și părul nepieptănat, cu toate zonele intermediare. Josh făcu un pas spre ea, peste iarba netăiată și moale, iar Amy înțelese jocul pe dată.

– De obicei, spuse el, mașinile de tuns iarba și bărbații merg mână în mână.

Amy zâmbi ușor.

– Ce te face să crezi că e ceva neobișnuit la mine sau la mașina mea?

– Aha. Asta-i întrebarea zilei.

Mai făcu un pas, iar Amy ridică mâna, pentru a-și înlătura din ochi o șuviță de păr.

– Sunt nouăzeci și nouă de ore de când te-am văzut ultima oară, spuse el, chipurile cu nepăsare. Le-am numărat.

Inima ei făcu un salt.

– Oh, Josh.

– Fetele vor să știe când vii să le vezi.

Pentru prima oară, privirea ei șovăi, și-și înlănțui degetele la spate.

– Ce mai fac?

– Bine. Se simt singure. Ca altă cunoștință de-a mea.

Reveni cu ochii spre el și văzu, la colțurile gurii, că zâmbetul îi era crispat. „Și ca mine", spuse în gând, dar cuvintele refuzară să iasă.

– Te-ai gândit cât de cât la ceea ce am discutat în seara aia, sau ai fost prea ocupată să tunzi iarba? o întrebă el.

Deși râse, inima o durea.

– M-am gândit puțin.

Observă că Josh nu mai înainta, ca și cum ar fi uitat jocul de a o încolți, sau ar fi ajuns la o barieră invizibilă, care-l ținea la doi metri distanță. Își trecu degetele prin păr, pe deasupra urechii, apoi vârî mâna în buzunar.

– Știu că e prea curând, dar am trecut prin multe, Amy, și nu mă refer numai la accidentul de canotaj. Începând din seara aceea de la nuntă, m-ai ajutat cu fetele mele în moduri pe care nici nu le bănuiești. Credeam că eram un tată bun, dar tu mi-ai arătat cum pot fi și mai bun. Mai generos, cred.

– N-am făcut nimic.

– Auzi, tu nu-ți dai seama că încerc să-ți spun ceva?

În ochi îi ardea un foc ascuns. Amy își stăpâni râsul.

– Scuză-mă.

Când Josh își propti o mână în șold, privind-o încruntat, sprâncenele ei se înălțară cu o inocență studiată.

– E vorba de felul în care m-ai schimbat pe mine, apoi de ceea ce ai făcut pentru fete.

Vorbea ca și cum ar fi consultat o listă memorată – ceea ce, desigur, făcea într-adevăr.

– Și despre felul cum ne potrivim la pat, despre latura ta cinstită și calmă, asemănătoare mie, și felul cum ne certăm – întotdeauna comic – și...

– Răspunsul e da! îl întrerupse ea, năpădită de un val de iubire, zâmbind de parcă ar fi fost gata să explodeze.

– Ce?

– Da, repetă Amy. Nu vorbim despre același lucru? Nu asta m-ai întrebat tot timpul?

– Voiam să te cer în căsătorie.

– Știu! Și răspunsul e da!

Se repezi înainte, aruncându-se în brațele lui, iar Josh o învârti într-o îmbățișare zdrobitoare. Scoase un strigăt de triumf, după care îi strivi gura sub a lui, sărutând-o atât de apăsat încât Amy abandonă orice încercare de a mai respira.

– Ești imposibilă, spuse el. Abia dacă-mi vine să cred.

– Eu abia aștept să mă mărit cu tine.

– Hannah și Chloe vor fi în culmea fericirii.

– Și mama mea la fel.

– Chiar vorbești serios? Știi ce înseamnă asta?

Amy se reculese puțin, lăsându-se pe spate în brațele lui pentru a-l privi în ochi. Cu un deget, îi urmări conturul gurii, îndrăgostită de felul cum zâmbea jucăuș, numai pentru ea.

– Te iubesc, Josh. Toată viața te voi iubi. Vreau să petrec fiecare zi cu tine, orice s-ar întâmpla, oriunde ne-am duce.

– Hai să rămânem acasă, o vreme, propuse el.

– Mi se pare corect.

O sărută din nou, iar Amy îi căzu la piept, în pragul leșinului, lăsându-se în sfârșit pradă amețelilor. Brațele lui o țineau strâns, atât de calde și puternice, atât de pline de muzica din inima ei, încât avea senzația că dansau.

– Am ceva pentru tine, vârî el mâna în buzunar.

Când văzu cutiuța de hârtie plisată, Amy recunoscu stilul origami al micii canoe pe care i-o dăruise el.

– Ce este?

Josh o ridică între degetul mare și cel arătător, iar înăuntru, spre mirarea ei, răsună ceva.

– O geamandură pentru canoea de zestre?

– Într-un fel. Deschide-o și uită-te.

– Mă dau bătută.

– Hai, deschide-o.

Desfăcând pliurile albe, Amy privi înăuntru, de unde îi făcu cu ochiul o licărire aurie. O, Doamne, își spuse, în timp ce sângele i se scurgea din obraji.

– E un inel, șopti ea.

– Pentru tine.

Îl scoase din cutiuță, punându-și-l în palmă, pentru a privi cum razele aurii de soare se reflectau în cerculețul strălucitor și făceau să scânteieze diamantul. Cu un râs ușor, Josh luă inelul din mâna ei tremurătoare.

– Pe deget trebuie să-l pui, nu în palmă, spuse el, potrivindu-i inelul pe degetul suplu.

Amy își privi inelul pe deget, minunându-se cât de frumos arăta, dar nici nu se putea compara cu profunzimea sentimentelor pe care i le purta omului care i-l dăruise.

– Când l-ai luat?

Josh râse din nou, strângând-o încă o dată în brațe.

– Vrei să spui, de când știu? Din noaptea când am făcut prima oară dragoste.

– Atunci când mi-ai vorbit despre steaua Kita?

Dădu din cap, cu ochii atât de aproape de ai ei, încât îi putea privi cercurile negre și perfecte ale irișilor.

– L-am cumpărat a doua zi dimineața.

Amy era atât de mișcată, încât nu mai avea grai. Ridică privirea spre cer, aproape așteptându-se să fie deja seară, pentru a putea găsi Steaua Polară strălucind deasupra, dar lumina aurie a după-amiezii de iulie continua să-i scalde, constantă și caldă. Apoi își dădu seama că, deși n-o vedea, Steaua Polară era în același loc, dincolo de bolta albastră. În tot acel timp, Josh o iubise, iar Amy o știuse în adâncul sufletului, chiar dacă o ascunsese de ea însăși.

Își dădu la o parte din ochi o șuviță de păr blond și-i surâse, privindu-i cu drag fiecare milimetru al chipului lui frumos.

– Abia aștept să mă urc din nou cu tine într-o canoe, spuse ea, gândindu-se cât de perfect vâsliseră împreună.

– În canoea de zestre?

– Categoric.

Sprâncenele lui se înălțară.

– Singuri?

La o adică, își spuse Amy, poate că nu era nevoie să vâslească. În timp ce o străbătea un val de voluptate seducătoare, îi adresă cel mai lasciv zâmbet al ei. Își pierduse fără speranță sufletul de pionieră.

– Cât se poate de singuri, răspunse.

Epilog

În vara următoare

Amy împinse canoea de zestre pe râul lat și lent, după care se instală grăbită la pupa, pentru a savura prima cufundare a pagaiei în apă. Era o dimineață dureros de frumoasă, iar lumina strălucitoare a soarelui pe apă reflecta perfect fericirea din inima ei. Canoea aluneca lin pe apa limpede, purtându-i familia cu toată grația pe care și-ar fi putut-o dori vreodată tatăl ei. Chloe lopăta la prova, în timp ce Josh și Hannah profitau la maximum de privilegiul pasagerilor.

– Cremă de ciocolată ai adus? întrebă Hannah.

– E în coșul de picnic.

– Aici? se răsuci Josh spre coș.

– Auzi, Chloe, spuse peste un moment Hannah. Tata a găsit crema.

Când Chloe se întrerupse din vâslit, întorcându-se să privească peste umăr, de pe pana pagaiei căzură stropi de apă, strălucind în razele soarelui.

Amy simți o stranie emoție, oprindu-se să se odihnească și ea, cu lopata pe genunchi. Încă nu-i venea să-și creadă norocului, cu un soț atât de minunat și asemenea fiice incredibile. Nici un dar nu

s-ar fi înălțat la nivelul fericirii simple și îmbătătoare de a se afla astfel în sânul familiei. Chiar trecuse numai un an de când îl cunoștea pe Josh Kita?

Se căsătoriseră de Thanksgiving, înconjurați de rude, parteneri de bridge și un grup oacheș de la firma de camping. Chloe fusese domnișoara de onoare a lui Amy, Hannah ținuse florile, iar Briana, sosită împreună cu Lee, plânsese cel mai abitir dintre toți.

Amy și Josh se înțeleseseră să petrecă iarna în Blue Gill, unde învățau fetele. Acolo, își găsise de lucru ca profesoară de științe ale naturii, în școli și tabere de iarnă, iar Josh o ducea cu avionul ori de câte ori avea de călătorit la distanță. Îi plăcea la nebunie să stea cu el în avion, privind peisajul înghețat, departe jos. Priveliștea se potrivea cu felul în care se schimbase și se extinsese propria ei viață, de când îl iubea.

Odată cu sosirea verii, se mutaseră înapoi în casa lui Amy, ca să fie mai aproape de serviciu și de familia lui Sean. Josh își amenajase un mic loc de lucru în sufrageria unde învățase, cândva, să joace bridge.

Josh se răsuci într-o parte, pentru a-i întinde o porțiede cremă, iar genunchiul lui i se ciocni de picioare.

– Pe ce meleaguri ești dusă? o întrebă.

– Știi, azi e aniversarea nunții lui Lee și a Brianei. Acum un an, ne-am cunoscut.

– Ce, credeai că am uitat?

Și scoase din rucsac un pachet învelit în hârtie de mătase.

– Ce-i acolo? întrebă Chloe. Dă-mi să văd.

– E o pereche de mocasini, răspunse Hannah, în timp ce Amy desfăcea pachetul.

– Nici o grijă, le spuse Josh. Am și pentru voi două, acasă.

Îi zâmbi lui Amy, sărutând-o pe genunchiul gol.

– Nu mai fi așa de șocată. Nu ai motive să te simți prost, numai pentru că nu mi-ai pregătit nici o surpriză.

– Dar am o surpriză.

– Ce? O batistă nouă?

– Ceva mai mare, răspunse ea, căutând să nu se trădeze.

Josh înclină capul, curios, încercuindu-i genunchiul cu degetele.

– Să fie oare acest ceva mai mare decât o cutie de pâine?

– La început, nu.

Degetele lui Josh îi strânseră genunchiul neașteptat de puternic, în timp ce ochii i se repezeau spre ai ei.

– Nu cumva...

Dar Amy nu mai putea păstra secretul. Zâmbea atât de larg, încât avea impresia că i se despica toată fața.

– Ba da, spuse ea. Sunt.

Josh o cuprinse într-o îmbrățișare atât de strânsă, încât canoea se clătină amenințător, făcându-le pe fete să țipe.

– Ce e? Ce e? întrebă Chloe.

Un moment, Hannah fu singura în stare să răspundă:

– Cred că avem o pasăre nouă.

Sfârșit